Convorbiri cu scriitorul Ștefan Dumitrescu

Emilia Țuțuianu - Ștefan Dumitrescu

Interviu

Interviu

EDITURA Singur

Emilia Ţuţuianu (n.12 iulie 1961, Râşca, Suceava) psiholog, editoare, publicistă, poetă.

Volume publicate:

— *Flori de măr*, Ed. Princeps, Iaşi 2002; *Pictorul Constantin Bârjoveanu*, Ed. Muşatinia, 2003; *în amurg*, Ed. Timpul, Iaşi 2005; *Monografia satului Cordun*, Editura Muşatinia, 2013.

Coautor:

— *Zboruri întrerupte*, Ed. Muşatinia, 2008; *Ben Todic*ă, *ambasador onorific al românismului în lume*, Ed.

Muşatinia, 2013.

Afilieri:

— Redactor şef, revista Melidonium;

— Membră colaboratoare, din anul 2014 a *Asociaţiei Scriitorilor de Limbă Română* din Québec;

— Membră, din ianuarie 2016, a *Asociaţiei Liga Scriitorilor români*, Filiala Iaşi;

— Membră, din anul 2016 a *Uniunii Scriitorilor Europeni din Moldova*.

Convorbiri cu scriitorul Ştefan Dumitrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DUMITRESCU, ŞTEFAN

Convorbiri cu scriitorul Ştefan Dumitrescu / Emilia Ţuţuianu, Ştefan Dumitrescu.

— Târgovişte: Singur, 2016 ISBN 978 – 606 – 744 – 143 – 7

I. Ţuţuianu, Emilia

821.135.1.09 (047.53)

Motto: *Misiunea istorică a unui popor se judecă după creaţiunile lui spirituale. Singure valorile culturale justifică existenţa şi misiunea unui popor. Istoria nu ţine seamă de popoare sterile din fire*".

Mircea Eliade

Ştefan Dumitrescu, membru al Uniunii Scriitorilor, este invitatul meu la un dialog pentru cititorii Revistei *Melidonium*.

Ştefan Dumitrescu: Eu îi mulţumesc Domnului că ne-am întâlnit, dragă Emilia. Binecuvântată, condusă şi

inspirată de Domnul să fie convorbirea noastră, Comunicarea noastră! îţi mulţumesc că mă inviţi la o retrăire, rememorare, care pentru mine va fi un prilej de meditaţie asupra liniei destinului meu. Asupra evenimentelor pe care le-am trăit, asupra darurilor şi a încercărilor la care m-a supus Domnul, retrăire şi meditaţie în care îi voi reînvia pe părinţii mei, Aurelia şi Nicolae Dumitrescu, plecaţi la Domnul. Şi multe alte întâmplări le voi reînvia cu puterea memoriei şi a imaginaţiei. Dumnezeu să-i ţină în inima Lui mare pe părinţii noştri, pentru că au fost oameni minunaţi, pe care viaţa nu i-a răsfăţat deloc Au apucat şi ei, ca şi părinţii lor, cu toţii am apucat un secol al rătăcirilor de tot felul, al absurdului, în care, paradoxal, cunoaşterea umană a făcut paşi mari… De care, din păcate, omul nu a ştiut să beneficieze.

Emilia Ţuţuianu: *Stimate domnule Ştefan Dumitrescu, vă invit la un exerciţiu de imaginaţie, o întoarcere în timp – atunci când pentru dumneavoastră nu exista trecut şi nici viitor, ci doar prezent – la vârsta copilăriei. Povestiţi-ne despre locurile copilăriei, amintiri despre satul natal şi familia dumneavoastră.*

Şt. D.: Satul în care am venit pe lume este aşezat pe valea Cernei de Vâlcea, care curge paralel cu Olteţul, în care se şi varsă în dreptul Bălceştiului. Sigur că am fost acolo unde se întâlnesc cele două râuri, pentru că întotdeauna am fost fascinat de izvoare, de locul unde se naşte un pârâu sau un râu, de parcă locul acela ar avea ceva miraculos în el, o taină; şi de locul unde un râu se varsă în altul, care pentru mine a fost la fel, un loc misterios şi sacru.

Valea Cernei, când eram eu copil, era o copaie largă şi lungă, în care se vărsa văzduhul luminos cu miile de triluri de privighetori, de ciocârlii, de prigorii… Primăvara, dealurile care urcau în trepte de o parte şi de alta a râului Cema, încărcate de livezi, de pruni, de cireşi, de meri, de peri, păreau un fel de amfiteatru construit de Dumnezeu. Când înfloreau pomii, primăvara, toate dealurile şi văile

păreau nişte munţi nesfârşiţi de zăpadă. La fel şi curţile şi grădinile oamenilor din sat erau pline de pruni şi corcoduşi, iar când înfloreau pomii păreau îngropate de nămeţi. Pe vremea când eram copil erau multe păsări, care îşi făceau cuiburi prin păduri, prin tufişuri şi care umpleau văzduhul cu cântecele lor. Pentru noi, copiii, era o plăcere să descoperim cuiburile păsărilor, pe care apoi le păzeam să vedem puii ieşind din găoace. Ne lăudam între noi, bucuroşi, care ştie mai multe cuiburi de pasăre.

Când venea toamna, valea Cernei se umplea de lumina de miere a lui septembrie, iar livezile de meri şi de pruni păreau candelabre, împodobind dealurile, gata să se frângă sub greutatea roadelor. Frumoase şi pline de o vrajă inefabilă erau primăverile şi toamnele în satul nostru pe când eram eu copil. Şi oamenii erau veseli, muncitori, glumeţi. îmi aduc aminte, că primăvara, când bărbaţii şi femeile ieşeau la vii să muncească, dealurile erau pline de glumele, de râsetele şi de cântecele lor... De pe valea Drăganului venea viersul dulce al fluierului lui Podumb, un băiat care cânta din fluier atât de frumos, că îmi înmuia sufletul. Iar toamna când se culegeau viile, pentru că dealurile satului nostru erau toate acoperite de vii şi de livezi monumentale, parcă era raiul pe pământ, îmi aduc aminte via noastră de la Inuri, şi viile de la Peri, pe unde noi, copiii, mergeam cu vitele, şi de unde încercam să furăm struguri, de viţele încărcate cu struguri mari cât cârlanii.

E.Ţ.: *Vă amintiţi cu drag de vremurile copilăriei...*

Şt. D.: Da... în anii aceia, în deceniul 50 – 60, toate gospodăriile oamenilor aveau vite, oi, capre, vaci. Cu laptele de la vaci şi de la capre am crescut noi, copiii, şi asta de veacuri, pentru că şi părinţii noştri, şi moşii lor, tot cu lapte de la vaci şi de la capre au crescut. Păscutul vitelor cădea în sarcina noastră, a copiilor, care treceam de trei, patru ani. Cât am fost mic, asta însemnând că aveam trei, patru, sau cinci ani, mămica mă dădea în grija ţaţei Leana lu' gaga Ioana, o vecină care avea casa pe drum în sus, care era în anii aceia fată mare, adică avea cinşpe,

şaişpe ani. Mă lua cu oile, la deal unde ne întâlneam cu alţi copii mai mari şi pentru că eram cel mai mic, mă trimiteau să întorc vitele. Mergeam pe Făureasa, apoi ajungeam în Vâlceaua adâncă sau la Peri. Parcă îl văd în faţa ochilor pe ciobănelul acela de patru cinci ani care eram, cum alerga el cu picioarele prin iarbă, prin mărăcini să întoarcă oile. Ei, fetele şi băieţii mai mari, jucau pietricica, şotronul, ţara sau ciocănelul, iar noi, ăştia mai mici, aveam grijă de vite.

Când deveneam mărişori, adică treceam în clasa a treia, a patra, mergeam cu vaca, sau vacile la păscut, cine avea mai multe vaci, iar cei mici luau oile de coadă.

Sora mea, pentru că era mai mică, mergea ea acum cu oile cu alte fete mai mari, iar eu mergeam cu vacile cu copiii de seama mea. Dimineaţa, în zori, mămica mulgea vacile, pentru că au fost ani când am avut şi două vaci cu viţei, apoi ne trezea, ne dădea să mâncăm şi plecam cu vitele... Eu cu vacile mergeam cu alţi băieţi de seama mea, cu doi veri, cu Mitică şi cu Fane... Dacă veneam cu vacile acasă la prânz, asta însemnând după ora douăsprezece, unu după-amiaza, spuneam că am fost cu vitele de prânz. Sarcina noastră era să stăm cu vitele cât mai mult ca să facă burtă, să se sature. Iar dacă mergeam cu vitele şi stăteam toată ziua cu ele să le paştem şi veneam seara acasă, spuneam că am fost cu vitele de toată ziua.

Cele mai frumoase ceasuri, vara, erau când mergeam cu vitele de prânz şi la ora douăsprezece veneam cu ele acasă. Le băgăm în obor, mâncam ceva în fugă, apoi o tuleam la Cerna să ne scăldăm... Cerna aceasta, pe vremea aceea, era un râu larg, destul de măricel, îmbrăcat de o parte şi de alta de zăvoaiele crescute în luncă, numai bună de scăldat, dacă nouă, copiilor, apa ne ajungea până la piept. Ne bălăceam în apa caldă până pe la trei, apoi veneam acasă să mergem după amiază cu vitele la păscut.

Veneam cu vitele acasă când apunea soarele, sau după apusul soarelui. Băgăm vitele în oborul lor, iar noi, copiii, ieşeam să ne jucăm pe şosea. Se încingeau nişte jocuri, că răsuna tot satul de glasurile şi de ţipetele noastre fericite. Cam la cinci, şase porţi se aduna câte un

grup de copii să se joace. Ce nu ne jucam – şotronul, ţara, ciocănelul, pituluşul, alerguşul. Seara, satul se umplea de glasurile noastre vesele, de chiotele şi de jocurile noastre. Ne jucam până târziu noaptea, căci nici nu ne venea să intrăm în casă, până când nu ne strigau mamele noastre să venim în casă să mâncăm. De multe ori, nici nu mai mâneam, căci ni se închideau ochii de oboseală şi cădeam frânţi de somn! Doamne, parcă anii aceştia au fost ieri! Unde s-au dus, oare, vremurile acelea?

E.Ţ.: *Atunci când ne ducem viaţa într-o ocupaţie liniştită şi avem de-a face numai cu ce-i mai apropiat şi cotidian, pierdem sentimentul pentru ceea ce-i absent – abia dacă putem crede în depărtare amintirea noastră mai durează şi că anumite tonuri din trecut mai au ecou.”*…

Şt. D.: Exact, mare dreptate avea Goethe! Cred că, de foarte mic copil, am fost altfel decât cei de vârsta mea. În primul rând am fost un copil cu o memorie precoce. Imaginează-ţi, eu sunt născut pe 24 aprilie 1950, iar când a murit Stalin, pe 5 martie 1953, aveam trei ani, fără două luni, aproape… îmi amintesc şi acum, uimitor de viu, asta poate şi pentru că am pus acest film în minte de zeci de ori, cum am ieşit pe scară cu un codru de pâine cu untură în mână să mănânc. Stăteam pe scară, era o zi ploioasă, iar eu eram îmbrăcat cu un jerseu, când am auzit nişte ţipete, nişte jelete pe şosea care m-au înfiorat. Pe şuşea, cum ziceam noi, copiii, trecea Nicoliţa lui Mutu, care pe vremea aceea, era femeie de serviciu la Sfat. Intrase, probabil, în partid… Murise tătucul Stalin, iar ea, femeie simplă, a luat-o pe şosea, la deal, jelind cum se jelesc la noi morţii când sunt duşi la groapă. Căci atunci când asculţi cum jelesc femeile morţii, când sunt duşi pe ultimul drum, te trec fiorii. Când eram copil, dar şi acum când aud cum jelesc femeile morţii, când îi duc pe ultimul drum, mă cutremur şi îmi vine să izbucnesc în plâns… Şi Nicoliţa lui Mutu, ţinându-şi capul în palme, jelea de mama focului aşa: „Auleu, tătucu nostru, că muri tătucu nostru, ce ne facem noi, acum fără tătucu nostru, că muri dascălul popoarelor… Şi iar o lua de la capăt – „Auleu tătucu

nostru, că muri tătucu nostru, ce ne facem noi, fără tătucu nostru?”

În momentele acelea am fost profund impresionat, cutremurat, era primul jelit al unui mort pe care îl auzeam în viaţa mea şi am fost, bineînţeles, zguduit până în străfundul fiinţei mele, deşi nu ştiam cine este Stalin, tătucul popoarelor…

Aveam să aflu, peste câţiva ani, când am învăţat să citesc dintr-o carte a lui Eugen Jebeleanu, „Secolul XX”, care nu ştiu cum a poposit în casa noastră, cu siguranţă a adus-o tăticu’, precum că Iosif Visarionovici Stalin este un om mare, care a făcut bine tuturor popoarelor lumii, este învăţătorul popoarelor şi stăpâneşte peste toată planeta, pentru că este tătucul omenirii… Cartea fusese scrisă înaintea anului 1953 sau 1956, când la Congresul XX al PCUS, Hruşciov a demascat uriaşele crime ale lui Stalin… Aşa se scria atunci despre Lenin, despre Stalin, ca fiind marii dascăli ai popoarelor, titani ai omenirii… Iar eu, în mintea mea de copil, mi-i imaginam ca fiind nişte uriaşi care ajungeau cu capul până la cer. Mult mai târziu aveam să aflu că oamenii aceştia au fost printre cei mai mari criminali ai omenirii. Pe Lenin chiar l-am iubit până târziu încoace, după terminarea facultăţii.

E.Ţ.: *Când v-aţi schimbat această… viziune…*!?

Şt. D.: Am terminat Facultatea de Filosofie de la Bucureşti în 1973 şi la cursuri ni s-a spus că Lenin a fost o minte strălucită, un gânditor politic genial. A fost conducătorul Marii Revoluţii din Octombrie din 1917, părintele comunismului, alături de Marx şi Engels. Aşadar ni s-a ascuns în timpul Facultăţii faptul că Lenin a fost un criminal odios. Aşa am făcut eu, copilul care abia deschisesem ochii, cunoştinţă cu istoria şi cu cel mai mare criminal al istoriei umanităţii, Iosif Visarionovici Stalin…

E.Ţ.: *Ce altceva vă entuziasma în anii copilăriei şi de care vă amintiţi cu drag*?

Şt. D.: în copilărie am avut o relaţie specială cu cerul. Aş putea să spun că cerul a fost marea mea dragoste şi fascinaţie… Aveam trei ani şi când coboram scara casei

noastre ajungeam în curte, iar primul meu gest, care îmi devenise reflex, era să mă uit la cer…

E.Ţ.: *Asta îmi aminteşte de Albert Einstein, care opinia că, fiecare individ poartă cu sine un mic generator de iubire, a cărui energie aşteaptă să fie eliberată, pentru a ajunge la răspunsul suprem… Vă rog să ne vorbiţi mai mult despre aceste…*

Şt. D.: Da, când înveţi să oferi şi să primeşti această energie universală, realizezi că iubirea învinge tot, că este însăşi chintesenţa vieţii. Aşa cum am spus, cerul mă uimea, mă atrăgea, m-a fascinat de la început, de când l-am văzut pentru prima oară… Bolta cerului era albastră şi rotundă, iar eu credeam că este din sticlă groasă, şi că menirea ei este să acopere satul nostru… A urmat apoi un moment lung, aveam deci trei, cel mult patru ani, în care m-am întrebat de ce cerul este rotund şi nu este pătrat, aşa cum era tavanul camerei în care dormeam? Am avut insomnii de mic… Dormeam cu mămica şi când ne culcam, făceam lampa mică. În cameră era o penumbră gălbuie care juca după cum tremura flacăra lămpii. Culcat pe spate rămâneam ceasuri întregi cu privirile pierdute în tavan, imaginându-mi fel de fel de personaje care se năşteau pe tavanul camerei noastre. Observasem că tavanul este pătrat, pe vremea aceea nu ştiam ce este acela pătrat, cerc, de cer auzisem, de tavan, de casă, de curte… Bine, îmi spuneam eu în gând, cu privirile lipite de bolta cerească, de ce nu este cerul aşa cum este tavanul nostru, camera în care dormeam noi? sau de ce nu este ascuţit aşa cum este acoperişul casei noastre care era din tablă de fier… Anii aceia treceau greu, iar eu îmi treceam timpul cu astfel de întrebări.

Un alt fenomen care m-a fascinat şi m-a intrigat a fost orizontul. Nu ştiam că se numeşte orizont sau zare, cuvintele aceasta au intrat mai târziu în vocabularul meu… Vedeam că cerul se lasă pe dealul de la Rusăneşti, care, aveam să aflu mai târziu, era un sat aflat dincolo de Cema, râul care ne-a făcut viaţa fericită tuturor copiilor care ne-am născut în satele de pe valea Cernei. Mă uimea faptul că

cerul, care era din sticlă groasă, albastră, se lasă pe dealul acela adăpostind satele noastre. Doream să ajung şi eu pe dealul Rusăneştilor, acolo unde cerul se lăsa pe pământ, ca să pipăi cerul. Şi mă gândeam eu că, la baza cerului, acolo unde el se lăsa pe pământ, adică pe dealul acela, ar putea să fie o uşă, pe care, dacă intri, dai în afara cerului... Şi mă întrebam eu, ce este dincolo de cer, în afara cerului?

Dealul Rusăneştilor era însă prea departe, nu aveam voie să ies din curte şi nu puteam, deci, să ajung până acolo... Ai mei, adică mămica şi bunica, plecau la muncă şi mă lăsau în curtea casei cu Florea, câinele nostru roşcat, cu care eram bun prieten, spunându-mi că nu am voie să ies din curte. În curte aveam un dud, ale cărui dude cădeau pe jos... Eu mâneam dude de jos cu găinile şi îi dădeam şi lui Florea, care mă ducea călare prin curte atunci când îl încălecam. Dacă stau şi mă gândesc, eram destul de mic dacă puteam să ies afară din curte pe sub rostul pe care îl făcuse Florea sub poartă. Săpase cu labele pe sub poarta mare ca să iese afară... Şi după ce ieşea Florea afară din curte în şosea ieşeam şi eu după el... Cum cerul se lăsa pe dealul de deasupra casei noastre, care era mai aproape decât dealul Rusăneştilor, am hotărât într-o zi să ies pe sub poarta pe unde ieşea Florea şi să urc dealul. Credeam că atunci când voi urca dealul voi putea atinge cu mâinile cerul, îl voi putea pipăi.

Ajuns însă în şuşea, cum se spunea atunci în satul nostru la şosea, care era un drum mai mare pietruit prost, căci toamna şi primăvara, când veneau ploile era plin de noroi... am rămas uimit. A fost de ajuns să ies din curte pentru ca satul nostru (lumea pentru copilul care eram atunci) să mi se pară altfel. Până atunci văzusem satul nostru numai din curte, unde îmi petreceam foarte mult timp privind bolta cerească şi dealul Rusăneştilor pe care se lăsa bolta cerului, unde voiam eu să merg ca să pipăi cerul de sticlă la baza lui. Făcusem doar câţiva paşi ieşind din curtea casei şi perspectiva asupra satului se schimbase... Din curte vedeam numai casa care era peste şuşea şi acoperişul casei care era în faţa casei noastre, în

care locuia sora tatălui meu. Acum vedeam multe case înşiruite unele după altele, şi la deal, şi la vale. La deal însemnând înspre miazănoapte, iar la vale însemnând la sud, cuvinte pe care aveam să le aud mai târziu. Ca să ajung pe dealul pe care se lăsa cerul, trebuia să o iau pe un loc unde nu se afla nicio casă… Aşa că am trecut şuşeaua, am luat-o către locul acela, care aveam să aflu că era al nostru, apoi am urcat prin nişte pruni şi am ajuns în pădure. Aici iar m-am oprit locului fascinat de universul pădurii, de cântecele păsărilor, de foşnetul frunzelor…

Îmi imaginam că mă aflu pe alt tărâm, totul mi se părea fabulos, fantastic. După ce m-am mai obişnuit eu cu pădurea, am urcat şi am ieşit pe un fel de podiş micuţ, după care a trebuit să urc pe un loc pe care crescuse un păiuş înalt. Din când în când, m-am oprit ca să mă odihnesc şi ca să ascult miliardele de triluri ale ciocârliilor. Mă uitam în sus să văd ciocârliile în văzduhul luminos, dar oricât am încercat eu să scrutez aerul, nu am văzut nicio pasăre. Mi-am continuat drumul şi când am ajuns pe culmea dealului, am rămas uimit: cerul nu se mai lăsa acum pe dealul de deasupra satului nostru, aşa cum ştiam eu, şi cum văzusem din curtea casei, ci se lăsa mult mai departe, pe dealul pe care îl vedeam uitându-mă înspre locul de unde răsărea soarele… Am fost tare nedumerit şi intrigat, n-am fost deloc bucuros, dar ce să fac?

Am pornit mai departe ca să ajung pe dealul acela pe care se lăsa cerul… Pentru aceasta a trebuit să ocolesc o vale, care, mai târziu, aveam să aflu că se numea Alba, şi pe unde am păscut mulţi ani vitele mai târziu, apoi am urcat la Inuri, după care am coborât valea largă a Drăganului şi am urcat pe drumul Papii. Era ciudat, dar în anii aceia eu nu ştiam ce este frica, aşa că am mers înainte fără nicio teamă… Când am ajuns pe dealul Papii, am trăit aceeaşi dezamăgire, cerul nu se lăsa nici pe dealul pe care mă aflam eu acum, ci pe pădurea care se întindea pe dealul din faţa mea, unde aş fi ajuns, dacă aş fi coborât o vale şi aş fi urcat din nou dealul. Pe dealul şi pe pădurea aceea se lăsa acum cerul care era foarte tăcut, misterios şi

liniştit.

Eram tare încurcat şi dezamăgit… Ce să fac, să cobor valea aceea care se întinde în faţa mea şi care era destul de mare şi de adâncă, şi să urc prin pădurea care era şi ea destul de mare?… Soarele se lăsase de acum înspre apus… Norocul meu că, în momentul acela, a trecut un om de la noi din sat cu carul pe acolo şi m-a văzut.

Ce-o fi cu copilul acesta singur pe aici? Ăsta nu e copilul lui Nicolae? S-a dat omul jos din car şi m-a întrebat ce fac pe-aici.

Am venit că am văzut că cerul se lasă pe dealul acesta, i-am spus omului, care s-a crucit… M-au luat omenii în car şi m-au adus acasă, pentru că, altfel, m-aş fi rătăcit dacă aş fi coborât în valea Papii şi aş fi urcat prin pădure…

O altă experienţă cu cerul am trăit-o un an sau doi mai târziu… De la noi din curte şi din sat se vedea că cerul se boltea deasupra satului nostru. Eu credeam că cerul se bolteşte deasupra satului nostru ca să îl apere. (De ce să îl apere nu-mi mai aduc aminte.) în vara aceea, tatăl meu, Nicolae Dumitrescu, care era asistent medical, pe atunci se spunea oficiant sanitar, şi domnul Barbu, care avea să fie învăţătorul meu, au vorbit cu cineva de la Rusăneşti să cumpere două care cu fân. L-am rugat pe tatăl meu să mă ia şi pe mine în car, să văd şi eu Rusăneştiul. M-a luat tatăl meu în car şi a trebuit să trecem râul Cema, care, vara, se putea trece cu piciorul sau cu carul. Când eram copii bucuria noastră era să ne urcăm în car şi să mergem cu carul o bucată de drum. Spuneam că „ne-am tras cu carul”. Aşa că m-am tras cu carul până la Rusăneşti, drumul fiind destul de lung pentru experienţa mea.

Când am ajuns la Rusăneşti şi am privit în sus, am rămas stupefiat. Eu ştiam de acasă de la noi că cerul se bolteşte deasupra satului nostru, punctul cel mai înalt al cerului fiind chiar deasupra casei noastre. Ori acum vedeam uimit că cerul se boltea deasupra Rusăneştilor, iar satul nostru rămăsese mult în urmă, se vedea acolo, departe, sub corlata cerului, termen pe care l-am folosit

mai târziu în poezie. Eram tare nedumerit. Nu înţelegeam, când eram în curtea casei că punctul cel mai de sus al boţii cereşti (aveam să aflu la şcoală că se numeşte zenit) era deasupra mea, deasupra casei noastre. Acum vedeam că acest punct, cel mai de sus al cerului, este deasupra mea, deasupra noastră, a mea, a tatălui meu, a domnului învăţător Vasile Barbu. Era la Rusăneşti! Nu mai era deasupra satului nostru Drăganu…

Ce să însemne asta, că cerul şi punctul lui cel mai înalt au mers odată cu noi? Adică cerul se mişcă, este umblător şi merge odată cu noi, fiind tot timpul deasupra noastră? Acum parcă înţelegeam eu de ce se muta cerul şi se lăsa de fiecare dată pe alt deal. Nedumerirea în capul meu era foarte mare…

Când l-am întrebat pe tatăl meu cum se face că cerul merge odată cu noi, deşi eu ştiam că el este din sticlă, tatăl meu m-a privit uimit şi bucuros.

„O *să afli mai târziu*, *dragul meu*, *mi-a* spus”. îi mulţumesc Domnului pentru că mi-a dăruit un tată minunat! îmi aduc aminte, când aveam trei, patru ani, mergeam de mână cu el prin sat, şi îmi spunea: lucrul ăsta se numeşte poartă, lucrul acesta se numeşte şi spunea numele acelui lucru… Ţin foarte bine minte momentele acelea. Cu fiecare lucru căruia îi aflam numele, lucrul acela făcea parte din lumea mea, eram prieten cu el… Pentru mine aventura cunoaşterii lumii a început cu fascinaţia cerului şi cu acest verb miraculos, care este verbul a se numi…

Pentru că, ştiam de acum că toate lucrurile şi fiinţele se numesc cu numele lor, simţeam că intrau în sufletul şi în mintea mea, făceau parte din lumea mea, care se mărea odată cu ele…

O altă relaţie, o altă idee care avea să mă preocupe toată viaţa, a fost relaţia mea cu moartea. Lucrul acesta l-am conştientizat mult mai târziu, în timpul facultăţii şi după aceea…

M-am născut în ziua de 24 aprilie, zi în care s-au născut multe personalităţi, scriitorul rus Nabokov, pictorul

Pallady, Schiller şi alţi oameni iluştri, intervalul acesta zodiacal, 20 aprilie – 27 aprilie, fiind unul în care s-au născut personalităţi care şi-au pus amprenta asupra istoriei umanităţii.

Să-l amintim pe Shakespeare, născut pe 23 aprilie, pe Vladimir Ilici Lenin, născut pe 22 aprilie, care a deschis şi a aplicat în istorie Primul mare experiment mondial negativ, este vorba despre *Experimentul comunist mondial*, care a fost gândit cu un secol înainte de Marii Bancheri Internaţionali, *Proiect satanist* perfecţionat din punct de vedere filosofic şi logic de masonii Karl Marx şi Friedrich Engels. Şi de mulţi alţii.

E.Ţ.: *Ce amintiri triste păstraţi din acei ani ai copilăriei*?

Şt. D: Ei bine, în iarna anului 1950 – 51, având şapte, opt luni, m-am îmbolnăvit grav de pneumonie. Am făcut o dublă pneumonie foarte severă. Văzând ai mei că am temperatură, că nu pot să respir şi că mă topesc văzând cu ochii, tatăl meu, care era oficiant sanitar, a mers la Gheorghe Nanu în Tortoieşti, care avea cai şi sanie. M-au învelit într-o pătură şi s-au urcat cu mine în sanie. Din satul nostru până la spitalul de la Bălceşti sunt vreo cincisprezece kilometri. Caii alergau cu sania ca nişte zmei prin troienele de zăpadă, pentru că, pe vremea aceea, erau ierni grozave, care începeau la sfârşitul lui noiembrie şi se terminau în martie. Din când în când opreau sania să vadă dacă mai respir, dacă nu am murit, apoi Gheorghe Nanu dădea bice cailor, să-i facă să alerge cât mai repede prin nămeţii uriaşi…

Când au ajuns ai mei cu sania la spitalul de la Bălceşti, doctorul care era atunci şi care-l cunoştea pe tatăl meu i-a spus: *„nea Dumitrescule, îmi pare rău, nu avem strop de penicilină. De o oră dăm telefoane la spitalele apropiate să vedem dacă au penicilină. Se pare că mai au câteva flacoane la spitalul de la Giuleşti, le-am spus că vii dumneata cu copilul, să oprească penicilina pentru dumneata. Nu mai sta o clipă, plecaţi la drum să ajungeţi mai repede că, altfel, vă moare copilul pe drum!”*

„Hai, nea Gheorghe, la Giuleşti” – trebuie să-i fi spus tatăl meu cu sufletul îndurerat. Şi ia-o înapoi cu sania prin nămeţi până la spitalul de la Giuleşti, sat care se află peste Cerna, mai sus de Rusăneşti. Bunul Dumnezeu a vrut să nu pier, căci au găsit câteva flacoane de penicilină. Cred că prima injecţie mi-a făcut-o tatăl meu, care avea o mână atât de uşoară, că nici nu simţeai când îţi făcea injecţia. De aceea mai toţi bărbaţii şi mai toate femeile veneau să-l roage pe el să le facă injecţiile. Până a ieşit la pensie şi după aceea, tatăl meu trebuie să fi făcut zeci de mii de injecţii. De atunci am mai făcut pneumonii şi tot tatăl meu mi-a făcut injecţiile care m-au ajutat să trăiesc. îmi aduc aminte că penicilinele, cu toată mâna uşoară a tatălui meu, erau foarte dureroase.

A doua experienţă cu moartea… Fiind un copil precoce şi inteligent, ai mei voiau să mă dea la şcoală la şase ani. Nu am mers la şcoală la şase ani, pentru că înainte de 15 septembrie 1956, mi s-a întâmplat o mare nenorocire. Ni s-a întâmplat tuturor celor din familia noastră. Într-o zi de septembrie, trebuie să fi fost după ora unu ziua, era o zi caldă luminoasă, tatăl meu a dus cu carul bălegar pe locul pe care îl aveam la Cema, şi care era locul nostru… M-a luat şi pe mine lângă el în car, în faţă… Nenorocirea, când este să se întâmple se întâmplă, iraţionalul ţâşneşte din străfundul realităţii cu putere când nu te aştepţi… Stând lângă tatăl meu în faţă, nu ştiu cum s-a întâmplat că am căzut sub car. Roata carului a trecut peste femurul piciorului meu drept… Femurul unui copil de şase ani, dacă are douăzeci de centimetri lungime, nicio palmă… Roata mi-a rupt osul, care se mai ţinea numai în piele şi în muşchi cred… Tata m-a luat în braţe, nu îmi pierdusem cunoştinţa, îmi aduc foarte bine aminte acele momente! Tatăl meu venea către casă cu mine pe braţe. Ştiu precis locul unde am căzut din car, parcă îl văd pe tata alergând cu mine pe braţe, cu piciorul meu care se mai ţinea numai în piele. Doamne, Tată ceresc, cât de nenorocit trebuie să fi fost tatăl meu, săracul, cât de mult a suferit în acele momente, în acea zi, şi în zilele următoare.

Numai pentru asta, binecuvântează-i şi mângâie-i pe părinţii mei!

M-a adus acasă în sat, a vorbit, sau s-a dus el la GAS, aşa se numea Gospodăria Agricolă pe atunci, anul Domnului 1956, Gheorghe Doja (când în Ungaria avea să izbucnească revoluţia.) Tatăl meu a luat un docar împreună cu ţaţa Norica, acum o femeie bătrână şi foarte lovită de viaţă, căci i-au murit amândoi băieţii. Domnul să-i binecuvânteze împreună cu părinţii mei, care mult trebuie să fi suferit atunci! Amândoi m-au dus cu docarul Gospodăriei colective la Drăgăşani... îmi mai aduc aminte că am luat-o pe drumul scurt pe la Popeşti, nu prin Oveselu, ca să ajungem mai repede la Drăgăşani. Acolo mi-au pus piciorul în ghips. Trebuie să fi fost anesteziat pentru că nu îmi duc aminte când m-au pus pe masa de operaţie. îmi aduc aminte, în schimb, zilele când stăteam în salon şi rămâneam ceasuri întregi cu ochii în tavan. Inventam în minte poveşti noi, cu acţiuni care se petreceau pe alte tărâmuri. Acest concept de Tărâmul celălalt, de realitatea de Dincolo de lumea aceasta a fost una din obsesiile şi din fascinaţiile dureroase ale vieţii mele. Aici m-am împrietenit, vorba vine, vorbeam cu un băiat mai mare pe care îl chema Nicu şi care era în patul învecinat. îmi aduc aminte şi zilele când am venit acasă şi stăteam în tindă cu piciorul în ghips care mă mânca foarte rău. De atunci au trecut 60 de ani, Doamne, mai mult de o jumătate de veac... Unde sunteţi dumneavoastră, domnule doctor care mi-aţi pus piciorul în ghips atât de bine că mi-aţi salvat viaţa? Ba încă această fractură, din câte mi-am dat seama, a accelerat creşterea mea biologică. Domnul să vă binecuvânteze, iubite domnule doctor care mi-aţi pus piciorul în ghips, pe dumneavoastră şi pe cei dragi, pe copii şi pe nepoţi! Şi pe tine, iubite camarad de salon, Nicu, despre care nu mai ştiu nimic, Domnul să te aibă în paza Lui!

Spun că accidentul acesta cu fracturarea piciorului meu m-a adus foarte aproape de moarte, şi că Domnul ma salvat printr-un miracol, pentru că era de ajuns ca roata

carului să-mi treacă peste burtă, sau peste piept, sau să îmi secţioneze gâtul. Mi-ar fi rupt coloana vertebrală, aş fi fost un copil paralizat sau mort. Mulţumesc, Doamne, că m-ai salvat şi de data aceasta!

Un alt accident soldat cu fractura piciorului şi a mâinii a fost când am încălecat pe un berbec, iar berbecul m-a trântit la pământ. Eram în clasa a treia, aveam piciorul pus în ghips şi tatăl meu mă ducea la şcoală ca să nu pierd orele. Iar domnul învăţător Barbu mă punea să merg în jurul băncilor ca să nu-mi pierd deprinderea de a merge. Nu ştiu dacă şi accidentul acesta a fost o scară de moarte.

Un alt accident straniu a fost, când într-o vară, m-am urcat într-un prun înalt… Ajuns pe creanga cea mai de sus, creanga s-a rupt cu mine şi am căzut printre crengi, din prun… Nu cred că am căzut în cap, dar aşa cum am căzut am rămas un timp inconştient la pământ.

Când m-am trezit, nu ştiu după cât timp, am avut senzaţia că mă trezesc dintr-un somn adânc şi greu, şi că a trecut foarte mult timp… Mă dureau oasele, dar am putut să merg… şi am scăpat şi de data aceasta…

E.Ţ.: *Experienţele nefericite ale copilăriei*! *Aţi avut premoniţii sau vise premonitorii care să vă trimită cu gândul la Divinitate*?

Şt. D.: O întâmplare care vorbeşte de salvarea mea de către îngerul meu ajutător sau de Maica Domnului a fost aceasta: eram student şi vara mergeam să lucrez colaborator la un ziar. Ziariştii angajaţi care făceau parte din redacţie mergeau vara în concedii, aşa că era nevoie de colaboratori. Într-una din zile, rectorul şef a hotărât să trimită o echipă de ziarişti, formată din cinci oameni, să scrie reportaje de pe mai multe şantiere. Trebuia să plecăm de dimineaţa cu maşina unui ziarist. Stabilisem ca la ora 5 de dimineaţă să vină să mă ia de la gazda la care locuiam. Acesta era planul pentru a doua zi. În seara aceea am întâlnit un prieten poet din Craiova. Am rămas la un restaurant la discuţii şi să citim poezii. Poeţii obişnuiau să facă asta prin anii ’70. Furat de comunicarea care se stabilise între noi, am băut şi am fumat, întotdeauna când

beam şi fumam, mă durea capul. Neam despărţit când s-a închis restaurantul şi am mers fiecare la casa lui. În noaptea aceea am avut un vis premonitoriu: era o zi cu o lumină nespus de dulce şi eu urcam o coastă lină mergând pe o potecă... La un moment dat, de sus am văzut coborând pe potecă o femeie în alb. Când a ajuns în dreptul meu, s-a oprit şi m-a privit cu dragoste. Avea chipul luminos, plin de bunătate...

„Mamă, mamă” – mi-a spus şi m-a mângâiat pe cap – *„trei zile să nu ieşi din oraş, auzi? Trei zile să nu ieşi din oraş!”* Apoi femeia în alb şi-a continuat drumul, coborând pe poteca pe care urcasem eu...

A doua zi, dimineaţă pe la patru şi jumătate, mă sună la telefon unul dintre ziariştii cu care trebuia să mergem să scriem reportaje, interviuri pe şantiere. Când m-am trezit, am pus mâna pe telefon şi am simit o durere de cap îngrozitoare.

„Pregăteşte-te că venim să te luăm!” mi-a spus unul dintre ziarişti, cu care eram bun prieten. Într-o jumătate de oră suntem la tine. Somnoros cum eram, cu durerea aceea îngrozitoare de cap, le-am spus că nu merg, că am băut şi am fumat aseară şi nu pot să merg pentru că am visat-o pe femeia în alb care mi-a spus să nu ies trei zile din oraş. Cel care era la telefon a râs de mine. Ştefan visează mirese, l-am auzit spunându-le celorlalţi.

A insistat din nou: *„Hai, spală-te pe faţă, ia un antinevralgic, că venim să te luăm”*.

„Îmi pare rău, i-am răspuns, în niciun caz nu pot să merg. O să mă scuz la redactorul şef o să merg altă dată pe şantier să scriu reportaje. O să stau o săptămână numai pe şantiere”.

„Hai, îmbracă-te că venim nu maşina să te luăm! Lasă gluma!”

„Am *spus nu, nu rămâne!”* i-am răspuns. Şi *nu* a rămas. Am închis telefonul, am luat un antinevralgic şi m-am băgat din nou în pat. Când am mers după amiază la redacţie să-i spun redactorului şef că n-am putut să merg pentru că mi-a fost rău (visul cu femeia în alb nu i l-am

spus), am aflat că cei patru colegi ai mei căzuseră cu maşina într-o prăpastie. Unul era mort, ceilalţi cu fracturi, unul cu coloana vertebrală fracturată. Când am auzit, au început să-mi tremure picioarele, tot corpul parcă îmi devenise de ceară. S-au uitat toţi la mine ca la un extraterestru pentru că mă crezuseră şi pe mine mort şi acum nu le venea să creadă. O lună după aceea am avut acel tremur uşor al picioarelor şi am simţit un gol amar în stomac. Cu timpul mi-a trecut acest tremur al fiinţei, şi spaima de moarte, starea aceea de nelinişte şi gândul apăsător că acum aş fi putut să fiu mort. În locul acestei stări amare, dureroase, s-a instalat gândul, care a tot crescut devenind Idee, că există un spirt superior din cealaltă dimensiune care mă ocroteşte. Doar gândisem şi scrisesem eseul pe care l-am publicat la Editura Muşatinia, dragă Emilia, „Al treilea mare curent din Istoria Filosofiei”.

Asta este, mi-am spus eu, amintindu-mi şi celelalte scări de moarte. Aşa se spunea în satul nostru despre cineva care ar fi putut să moară, a trecut pe lângă moarte, dar a scăpat, că omul acela a avut „scară de moarte”. M-a mirat mult şi mi-a atras atenţia această expresia „a avut scară de moarte” încă de când am auzit-o, şi am încercat de multe ori să îmi explic cum s-a născut şi care este conţinutul, sensul ei profund. O iau pe urmele lui Noica şi spun că poporul acesta a avut în sufletul lui o vână adâncă de filosofie. Expresia aceasta scară de moarte este nu numai poetică, este nu numai o metaforă, dar ascunde în adâncul ei un sens profund, revelator. Vedeţi, iubiţii mei lectori, viaţa noastră, aşa cum este ea, creşterea şi dezvoltarea noastră până când ajungem la maturitate, perioadă în care avem impresia că urcăm.

Ne naştem un boţ de carne în viaţă, cât lingura de mare, habar nu avem cine suntem, de unde venim (bine că toată viaţa nu ştim cine suntem, de unde venim, şi încotro mergem şi ce este mai trist este faptul că cei mai mulţi nici nu îşi pun întrebarea aceasta!) apoi începem să creştem, în înălţime, în greutate, învăţăm să vorbim, şi să ştim totul despre zarişte geografică în care trăim, întâi despre

curtea în care am apărut pe lumea, apoi despre satul sau strada în care locuim, apoi orizontul cunoaşterii se lărgeşte…

E.Ţ.: *Aţi căutat răspunsuri la întrebările despre lume şi viaţă…*

Şt. D.: Ajungem la maturitate, aducem copii pe lume îi creştem, trecem prin încercări mai mari sau mai mici, apoi de la 50, 60, 70 de ani avem impresia că începem să coborâm. În realitate, dragă Emilia, toată viaţa, fie că urcăm, fie că avem impresia că începem să coborâm, este o întoarcere acasă la Domnul. De fapt, ca să ajungem la Domnul, noi tot timpul suntem pe un drum care urcă, suntem pe o scară pe care urcăm. Urcând noi pe scara aceasta, la un moment dat, una dintre treptele scării se rupe, cedează şi putem să cădem în gol. Şi chiar cădem, dar ne regăsim. Atunci spunem că am avut scară de moarte. Depăşind aceste scări de moarte, noi, de fapt, urcăm mai departe pe scara care ne duce la Domnul.

E.Ţ.: *Iată ce înţeles profund şi ce viziune frumoasă şi poetică, ce poveste filosofică profundă şi înţeleaptă ne spune această expresie „scară de moarte”…* care, *de fapt, este o scară de viaţă. Ce impact a avut acea întâlnire cu, femeia în alb”*?

Şt. D.: După experienţa cu femeia în alb care mi-a spus să nu ies trei zile din oraş, viaţa mea s-a transformat mult, eu m-am transformat mult. Mi-am dat seama acolo, în profunzimea fiinţei mele, că omul pe lume este o furnică, un fir de iarbă, care peste o clipă poate să nu mai fie, să fie cu totul altceva. S-a trezit în mine sentimentul acela de om chinuit şi umil pe care-l aveam când eram copil şi mergeam cu vitele…

Doamne, îmi spuneam, când eram cu vitele, ce bine ar fi să stau şi eu acasă, după amiaza, să mă joc cu copiii… Eu eram doar un copil care trebuie să stau ceasuri întregi singur, urmărind norii, să construiesc în minte poveşti şi filme, nu să am tot timpul grijă să nu intre vitele în porumbi sau în vii…

E.Ţ.: *E greu să ne împăcăm cu conceptul psihologic*

care susţine că copiii nu au trecut, nici viitor, că ei se bucură doar de prezent…

Şt. D.: Sentimentul acesta m-a apropiat de starea de umilinţă şi de starea reală a fiinţei umane pe acest pământ. Alţi copii se dădeau mari, se lăudau, eu eram un copil umil, un biet copil pe lumea aceasta, care avea sarcina să meargă cu vitele, în toate zilele. Noroc că îmi plăcea să citesc, lectura fiind bucuria vieţii mele, şi luam o carte cu mine şi citeam când eram singur cu vitele pe Făureasa, pe Alba, pe Vâlceaua adâncă, pe Drăganu.

De aceea, în copilărie, şi chiar şi acum, am iubit mai mult pomii şi florile decât vitele, decât animalele, care mă obligau să merg cu ele şi datorită lor, eu trăiam această condiţie de biată fiinţă umană pe lumea aceasta.

Dar să revin la scările de moarte… Am mai avut două scări de moarte, de care Domnul m-a ferit, a avut grijă de mine şi n-am fost în locul în care s-a produs moartea şi în care, în mod normal ar fi trebuit să fiu. S-a întâmplat însă ceva şi n-am fost în locul acela.

Acum, când mă întorc în urmă, îi mulţumesc Domnului că mi-a dat această condiţie de fiinţă bună şi umilă, care ştie că este doar un fir de iarbă pe lumea aceasta, căreia i-a dăruit Domnul mai mult suflet. De aceea ea vibrează mai tare la adierile de vânt, la lumina primăverilor sau a toamnelor sau când se abat furtuni asupra noastră, a oamenilor… Sufletul mai este ca un univers adânc în care ecourile au tăria tunetelor, mişcările şi adierea frunzelor, foşnetul pădurii produc cutremure şi ecouri largi şi repetate. Numai din interiorul acestor stări şi universuri de suferinţă şi profunzime se nasc marile creaţii. Eu ştiu lucrul acesta pentru că l-am trăit şi îl trăiesc de o viaţă.

E.Ţ.: *Este adevărat că copiii ştiu să fie arbitrii norocului lor şi stăpânii propriei lor nefericiri*? *Este un fapt ignorat mai târziu în viaţă*?

Şt. D.: Da, este adevărat. Şi, asta o pot întări prin motivul scărilor de moarte. Ideea că Domnul m-a salvat de la moarte când eram un copil de numai 7 luni, bolnav de

bronhopneumonie, când aveam 6 ani şi carul a trecut peste femurul piciorului meu drept, pe care mi l-a retezat, că m-a salvat de la moarte când a trimis-o pe femeia în alb, care mi-a apărut de mai multe ori în vis, în momentele grele, transmiţându-mi mesaje, să-mi spună să nu ies trei zile din oraş, pentru că a avut un plan cu mine. Căci Domnul, nu întâmplător, mi-a dat talentul literar care m-a ajutat să dau zeci de cărţi de poezie, de proză, romane, piese de teatru. De aceea nu m-a luat Domnul atunci şi de aceea mi-a dat talentul literar, ca darul acesta al talentului literar să-l înmulţesc şi să-l dăruiesc oamenilor, semenilor mei înzecit şi însutit, şi înmiit, dacă o dori Domnul să mă ajute.

Sigur că, după întâmplarea cu Femeia în alb, care mi-a apărut în vis, am devenit foarte credincios, frica de Domnul a crescut în mine. La fel Ideea şi conştiinţa că, dacă m-a ocrotit Domnul, menirea mea pe lume este să fac bine, cât mai mult bine în această existenţă care este foarte scurtă. De lucrul acesta, ar fi bine să ne convingem, încă din adolescenţă şi tinereţe, toţi. De aceea Legea după care mă conduc în viaţă este Legea Binelui.

Am făcut o cercetare, cu doi prieteni psihologi, în cadrul Biroului de Viitorologie de la Bucureşti, care a durat 30 de ani, plecând de la ipoteza, confirmată de cercetarea noastră pe deplin, că Binele făcut semenilor tăi, creează bine, că Binele se autogenerează şi se întoarce la cei care au făcut bine. Concluzia cercetării este indubitabilă, cine face bine în viaţa aceasta, ei, copiii şi nepoţii lor vor primi binele, cine face rău în această viaţă, ei, copiii, nepoţii lui vor primi răul. Le va merge rău. Cartea pe care am scris-o în urma acestei cercetări în care se găsesc toate cazurile, toate argumentele şi raţionamentele se numeşte *Revoluţia Binelui*, şi a apărut la editura *eliteratura*, în vara aceasta, anul 2016.

E.Ţ.: *Foarte interesant tot ce ne destăinuiţi, domnule Dumitrescu…*

Şt. D.: Mi s-a întâmplat în viaţa aceasta un alt lucru care m-a pus pe gânduri. Cum spuneam, Domnul mi-a dăruit un suflet bun, m-a menit să fiu om bun în existenţa

aceasta. Marea mea bucurie în viaţă este să fac daruri, să fac bine semenilor mei. Atunci sunt foarte fericit. Este adevărat că sufletul acesta bun îl moştenesc de la tatăl meu, Nicolae Dumitrescu, Domnul să-l binecuvânteze, un om extraordinar de bun, care şi el trebuie să-l fi moştenit de la tatăl lui, Gheorghe Dumitrescu, povestitorul şi omul vesel care le spunea snoave celor cu care se întâlnea şi care a năşit jumătate din sat. Aşadar, această credinţă a mea că rostul meu pe lume este să fac bine s-a pliat foarte bine fondului meu generic şi psihologic de om cu sufletul generos.

Aşa se face că am făcut bine la foarte mulţi colegi, oameni, scriitori.

E.Ţ.: *Pentru cei generoşi, pământul întreg e familia lor…*

Şt. D.: Exact! în viaţa mea au existat şi oameni care mi-au făcut rău, direct sau indirect, din invidie, din micime, din răutate, sau care nu m-au ajutat în viaţă. Am rămas uimit şi asta m-a pus pe gânduri, pentru că, după trecerea anilor, am numărat vreo 23 de oameni care mi-au făcut rău şi cărora li s-au întâmplat în viaţă nenorociri. Ori au murit ei, ori le-a murit copilul, ori li s-au născut copii oligofreni, ori s-au îmbolnăvit sau au dat de alte necazuri… Acest lucru m-a îngrijorat profund şi încă nu m-am liniştit… O explicaţie ar fi aceasta: oamenii aceştia au făcut mult rău în viaţa semenilor lor, nu numai mie, şi răul s-a întors la ei… Bine, dar de ce atât de mulţi oameni care mi-au făcut mie rău, au fost pedepsiţi de Dumnezeu? Am eu ceva special care-l face pe Domnul să-i pedepsească? Nu cred. Când eu mă rog de mulţi ani „poamne, îndreaptă-*i pe vrăjmaşii mei către bunătate şi credinţă*” şi „*Doamne*, îndreaptă-*i pe toţi copilaşii Tăi către bunătate şi credinţă*”. *Acum, în* acest moment când lecturăm împreună această carte, vă rog, iubiţi cititori, să vă rugaţi împreună cu mine „JDoamne, iartă-*i pe toţi copilaşii Tăi şi îndreaptă-i pe toţi către sănătate, bunătate şi credinţă*”.

Şi pentru că veni vorba de tatăl meu, Nicolae Dumitrescu, pe care-l moştenesc în multe privinţe, pot să

spun că îi moştenesc sufletul bun, dar şi felul de a fi, de a gândi şi de a simţi în viaţă. Căci, dacă a fost asistent sanitar în viaţa de toate zilele, din salariul lui am trăit toţi, el era prin formaţia sa psihologică un filosof. Un filosof cu totul opus lui Moromete: cald, bun, glumeţ, aducând mai mult în partea lui Socrate, cu care, bineînţeles, nu îndrăznesc să îl compar… Pentru fiecare om, prieten sau cunoscut cu care se întâlnea avea o glumă sau o vorbă bună. îi înveselea întotdeauna pe oameni cu o glumă, cu un clenci cald, prietenesc… Ca şi tatăl lui, bunicul meu, Gheorghe Dumitrescu, era darnic şi săritor. Şi dacă nu a botezat mulţi oameni, ca bunicul, i-a ajutat pe toţi cei pe care a putut să-i ajute… îmi aduc aminte, eram măricel de acum şi dormeam cu el în camera de la mijloc… veneau noaptea oameni din sat, sau de la Tortoieşti, care aveau fie copiii, fie nevasta, fie vreun părinte bolnav, şi strigau la poartă. Parcă le aud şi acum glasul: nea Nicolae! nea Nicolae! Tatăl meu se scula şi se îmbrăca în tăcere, ieşea afară să vadă cine l-a strigat. Ştia bineînţeles că îl strigă cineva care are acasă o problemă de sănătate: „nea Nicolae, hai că *îi e mamei rău*!” *sau* „*nea* Nicolae, hai că *moare tata*!”

Pentru fiecare avea o vorbă bună, de încurajare: „*fii cuminte*, *Nea Gheorghe că nu se întâmplă nimic*, *îţi spun eu că nu moare*, *ce Dumnezeustai liniştit să-l vezi mâine ce bine se simte*, *cum umblă prin bătătură*”.

Venea în casă, îşi lua trusa cu seringa şi medicamentele de prim ajutor şi mergea cu cel care venise să-l cheme. Uneori se întorcea şi în zori. Dacă apuca să aţipească, să tragă un pui somn, se îmbrăca apoi şi pleca la dispensar cu bicicleta.

Pe nimeni n-a refuzat tăticul atunci când au venit oameni necăjiţi să-l cheme la copilul sau la părintele lor bolnav. De aceea a şi fost foarte iubit. Devenise o figură legendară a satului, a comunei. Şi de aceea, atunci când a murit şi era în biserică, a venit tot satul şi toţi oamenii din sat au trecut pe lângă sicriu şi i-au sărutat mâna cu respect, spunând o vorbă bună pentru el… Domnul să te

ţină în inima Lui, tată bun şi sfânt!

Şi să mă ajute şi pe mine să fac mult bine în viaţa şi în lumea aceasta, aşa cum ai făcut dumneata.

Şi pentru că suntem la capitolul copilărie, aş vrea să evoc relaţia mea cu timpul, şi cu absolutul. Această relaţie a început din primii ani de viaţă, când, fascinat de cer rămânem ceasuri întregi cu gâtul strâmb şi cu ochii zgâiţi pe bolta cerească, în mintea copilului care eram, născându-se fel de fel de întrebări. Am crescut mai mare şi de acum mergeam cu vitele la deal. Copilul care eram atunci stătea singur cu timpul ce trecea greu, iar în mintea mea gândurile se năşteau unul din altul ca valurile mării. Erau zile când cerul era senin şi dacă erau câţiva nori pe el. Norii m-au fascinat dintotdeauna, îi urmăream minute întregi cum trec încet pe cer, cum îşi schimbă forma. Unii semănau cu un câine, alţii semănau cu un pom, iar cel mai mult mă impresionau norii care luau forma capului unui bătrân cu plete albe despre care credeam că este Dumnezeu. Mi s-a arătat Dumnezeu, îmi spuneam… Dealurile, văile, arborii, copii, vitele, obiectele şi fiinţele le vedeam, le pipăiam, dar timpul, timpul nu-l vedeam… Nici pe Dumnezeu nu-l vedeam, deşi îl simţeam undeva departe, în cer, în tunetele care se rostogoleau ca nişte butoaie prin cer, sau în foşnetul dulce al perilor şi al nucilor, ori al lanurilor de porumb copt. Ce este timpul, mă întrebam? Răspuns pe care aveam să-l dau mai târziu la vârsta de 20 de ani în cartea mea Cel de al *treilea mare curent în istoria filosofie*, *despre* care cred cu adevărat că este cel de al Treilea mare curent în filosofie şi singurul adevărat…

Ei bine, anii aceia lungi, care treceau greu şi nu credeam că se vor mai termina vreodată, când eu eram singur cu mine, cu cerul şi cu timpul pe văiugile pe care păşteam vitele, sau pe dealul Perilor, când în mintea copilului de atunci se năşteau întrebările despre materie, despre timp, despre strămoşii noştri care au călcat şi ei pe locurile pe care eram eu, despre om – ce este omul pe pământ?… anii aceia lungi, care mi se par acum o dulce

antichitate, m-au format ca poet şi ca filosof… O.

Doamne, unde sunteţi voi, ani dulci ai copilăriei şi ai tinereţii mele?

E.Ţ.: *Nu pot să nu mă gândesc, urmărind firul amintirilor, la cuvintele lui Goethe*: *„dacă copiii ar creşte mai departe, aşa cum se arată la început, am avea numai genii”…*

Şt. D.: Dragă Emilia, îmi aduc aminte de copilărie. I-am iubit foarte mult pe Goethe şi Schiller. Când m-am mai ridicat eu aşa mai mărişor, asta fiind prin clasa a treia, a cincea şi a şasea, anii i960, biblioteca din comuna noastră era plină mai mult de cărţi apărute la Editura *Cartea Rusă*, asta însemnând că mai toate operele din bibliotecă erau de scriitori ruşi. Doamne, câte romane ruseşti am citit eu în anii aceia! Dar mai erau în biblioteca noastră comunală şi cărţile lui Goethe şi Schiller, ale lui Shakespeare, Hugo, Tolstoi, Dostoievski. Tu ai venit mai încoace pe lume, dar în deceniul acela toate bibliotecile din România erau pline cu scriitori ruşi, desigur şi cu scriitorii ruşi valoroşi ca Tolstoi, Dostoievski, Cehov, Orlov, etc. Ei bine, eu i-am citit în perioada aceea foarte mult pe Goethe şi Schiller. Desigur, fără să-i înţeleg, aşa cum i-aş înţelege dacă i-aş lectura azi, sau dacă i-aş fi lecturat la vârsta de 20, sau 30 de ani. îmi aduc aminte că drama *Hoţii*, a lui Schiller, m-a impresionat profund, am fost pur şi simplu zguduit. Nu ştiu cât am înţeles din poezia lui Goethe, dar îmi aduc aminte că *Poezie şi adevăr*, cartea lui Goethe în vreo cinci volume, care este un fel de jurnal, o carte de meditaţie, de învăţătură, a jucat în viaţa mea un rol extraordinar. îmi aduc şi acum aminte de Teoria lui, denumită „Nivus formativus”, în care marele poet argumenta că toate formele de viaţă de pe pământ, plantele, animalele se trag dintr-un strămoş comun, dintr-o „sămânţă originară”, „nivus formativus”, care a fost „la început”, cum ar spune Mircea Eliade.

Da, trebuie să le mulţumesc mult celor doi mari poeţi germani, părinţii curentului *Sturm und drang* CAvânt *şi furtună*) pentru că au jucat un rol important în formarea

mea.

Acum să revin la ce a spus Goethe despre copii. Cred că aveam trei sau patru ani şi eu vedeam că nu mai cresc. Noi, copiii, rămâneam aşa cum eram, părinţii rămâneau la fel cum erau. În anii aceia ai copilăriei, zilele erau lungi, lunile la fel, anotimpurile şi ele nu se mai terminau, şi atunci s-a invit în mintea mea ideea că, de fapt, noi, copiii, ne-am născut aşa cum suntem şi vom rămâne aşa, iar părinţii noştri s-au născut mari şi vor rămâne la fel. Doamne, ce bine ar fi fost să fie aşa! Pentru că nu vedeam niciun progres în creşterea mea nu puteam să cred că noi, copiii, vom creşte, că ne vom dezvolta, că vom ajunge mari aşa cum erau băieţii care pe vremea aceea aveau paisprezece, şaisprezece ani. Sau aşa cum erau părinţii noştri. Ideea aceasta era atât de profundă în mintea mea încât credeam că noi, copii, şi oamenii mari, suntem imuabili.

Astăzi la cei 66 de ani ai mei, îmi spun: „Doamne, ce bine ar fi fost să fie aşa! Ce bine ar fi ca fetiţele şi băieţii noştri să fi rămas aşa cum erau ei când aveau zece, opt, şase, patru, doi ani!” Deci a fost un timp, în copilăria mea, dragă Emilia, când eu chiar am crezut că noi, copiii, vom rămâne aşa toată viaţa. Şi ce bine ar fi fost aşa, mai spun încă o dată, cu sufletul plin de melancolie şi de regrete!

Întorcându-mă la ideea lui Goethe, eu cred că, dacă ar fi posibil ce spune marele poet, nu toţi copiii ar ajunge genii. Dar dacă ar rămâne puri, frumoşi sufleteşte, idealişti toată viaţa, lumea aceasta a copiilor mari ar fi foarte frumoasă. Ar fi o lume în care nu ar mai exista răul, nu ar mai exista ticăloşiile, hoţia, corupţia, demagogia, minciuna, micimea, schilodirea sufletească a omului, dezumanizarea, dedublarea. Ax exista o lume de copii mari, care au rămas puri şi curaţi, cu mintea şi cu sufletele inocente, cum erau în copilărie. Şi lumea aceasta ar fi o lume ideală, ar fi raiul pe pământ, în care mie, care am rămas un copil mare, cum îmi spunea prietenul meu Nichita Stănescu, mi-ar plăcea să trăiesc. Şi îmi place să cred că, în această lume, nu ar mai fi nevoie de poliţişti să

facă ordine, de procurori, de judecători, de şefi, de parlamentari şi politicieni corupţi! Şi afirm cu mâna pe inimă, că în acea lume, în care toţi am rămâne curaţi şi puri aşa cum eram când am fost copii nu ar mai exista nici moartea. Fie ca Domnul să trezească oamenii la realitate şi să-i ajute să îşi regăsească puritatea, drăgălăşenia, sufletul de copil cu care au venit pe lume! Aceasta ar fi o cale prin care Domnul ar putea salva această lume!

E.Ţ.: *Ce anume v-a determinat să scrieţi, cum v-aţi descoperit plăcerea de a scrie*?

Şt. D.: Aş spune că aşa s-a întâmplat, că aşa a vrut Dumnezeu. A existat un prim moment, cred, când a început această aventură misterioasă, dureroasă, fascinantă şi fericită a creaţiei. Este posibil ca acel moment să fi fost acesta. Aveam trei ani şi ceva, nu ştiam să citesc, când mămica, într-una din zile – eram în cea de-a treia cameră de la şosea, în care mai târziu am aflat că am venit pe lume – mi-a citit poezii dintr-o cărticică de George Coşbuc. Atunci s-a întâmplat ceva miraculos cu mine. Ascultam poezie aceea a lui George Coşbuc, cu*: „În grădină am o floare/ Vine ploaia bine-mi pare/ Ploaia o va face mare…" Ei* bine, asonanţa rimelor, ritmul curgător, imaginea florii, culoarea roşiatică a vocalei „e", ceva inexplicabil care venea din altă dimensiune, a făcut ca, în timp ce ascultam lectura mamei mele, să intru într-o stare de vrajă, de transă. Atunci am aflat pentru prima dată că aceasta este o poezie. De atunci îi ceream mămicăi mereu să îmi citească poezii din această cărticică de George Coşbuc…

Pe la trei, patru ani ştiam multe din poeziile din această carte. Apoi a poposit în casa noastră o carte de Mihai Eminescu. Tot mămica, pentru că tăticul era plecat la serviciu, îmi citea poezii şi din cartea aceasta. îmi aduc aminte că poezia, „O, *rămâi*" m-a fascinat, ca şi poezia lui George Coşbuc, *Am o floare*… „*O*, rămâi, *rămâi la mine*

Te iubesc atât de mult/ Ale tale doruri toate/ Numai eu ştiu să le-ascult…"

Poemul acesta, ca şi poezia „*Revedere*": „*Codrule, drăguţule / Ce mai faci, drăguţule, / Că de când nu neam*

văzut, /Multă vreme au trecut…” (Acest „au *trecut*” *îmi* place la nebunie) aveau o vrajă inefabilă în ele care venea din trecut, dintr-un tărâm de basm şi care, în timp ce le recitam, căci le învăţasem pe de rost, mă făceau să plâng, îmi înmuiau sufletul… Mult mai târziu, după ce am ajuns scriitor, am încercat să-mi explic cum se naşte vraja, inefabilul în poezia lui Eminescu, vrajă pe care oricât am analizat-o şi oricât m-am străduit să o studiez, nu am reuşit să înţeleg cum se naşte…

Nu îţi mai spun, dragă Emilia, că în anii aceia, pentru că George Coşbuc îmi mergea la inimă, susţineam că este mai mare poet decât Mihai Eminescu. Ba chiar, eram de acum prin clasa a patra, adică mărişor, când ştiam să citesc, când îl citeam pe Vasile Alecsandri, îi demonstram unui coleg că George Coşbuc este mai mare decât Mihai Eminescu, şi de ce este mai mare George Coşbuc decât Eminescu. Astăzi îmi vine să zâmbesc şi nu pot să nu-l iubesc pe copilul care eram atunci pentru ardoarea cu care încerca el să demonstreze de ce George Coşbuc este mai mare decât Mihai Eminescu. Şi ca să vezi că nu am fost singurul care am crezut lucrul acesta, o să-ţi povestesc această întâmplare. Eram de acum profesor la Liceul Pedagogic din Tulcea, care a dat multe generaţii extraordinare de educatoare şi de învăţătoare. O dată am avut nevoie de un meşter să ne repare instalaţia din casă. Am găsit un băiat dezgheţat, care citea literatură, citea poezie, astfel că am putut să discutăm despre poezie şi despre poeţi. După ce a terminat treaba am stat la o cafea, îi plăcea şi lui George Coşbuc, cunoştea pe de rost multe poezii din Coşbuc, aşa cum ştia pe de rost şi poezii din Eminescu. Şi nu ştiu cum a venit vorba cine este mai mare, Eminescu sau Coşbuc? Ei bine, omul acela, care era un om inteligent şi care citise, susţinea cu tărie că George Coşbuc este mai mare decât Mihai Eminescu. Am încercat să-i demonstrez că Eminescu este profund, că poezia lui are o dimensiune filosofică. N-a fost chip! Bineînţeles că nu am mai insistat. Mi-am adus aminte de copilul din mine, cel care eram îndrăgostit de poezia lui George Coşbuc şi care

susţinea cu tărie că George Coşbuc este mai mare decât Eminescu.

Aşadar, astfel am intrat în această lume fascinantă a literaturii, a creaţiei. Fascinat, vrăjit fiind de poezie.

E.Ţ.: *Când aţi început să scrieţi, când aţi devenit creator de literatură*?

Şt. D.: Când am devenit creator de literatură? Nu-mi aduc aminte când am auzit primul basm şi de la cine, probabil că tot de la mămica, sau poate de la tatăl meu. Când am auzit prima poveste, am fost la fel de vrăjit ca atunci când am auzit prima poezie. Vrăjit fiind de basm, am căutat să mai aud şi alte poveşti. Mergeam pe la vecini, pe la oamenii mai în vârstă şi îi întrebam dacă ştiu poveşti şi îi rugam să îmi spună şi mie o poveste. Venea în anii aceia la noi în curte ca să ne cioplească araci pentru vie nea Iancu a lui Rigu. Pe vremea aceea nu era foarte bătrân, dar trecut fiind de 50 de ani, mie mi se părea bătrân. Stând lângă el şi privindu-l cum ciopleşte salcâmul la capete ca să-l facă arac de vie, l-am rugat să îmi spună şi mie o poveste. Mămica îmi citise toate poveştile dintr-o cărticică de poveşti de Ispirescu. Nea Iancu mi-a pus o poveste, două, apoi m-a rugat să-i spun şi eu o poveste. Şi eu, fericit, am început să-i spun toate poveştile pe care le ştiam. îmi plăcea să povestesc, eram tare fericit când povesteam şi vedeam că cel care mă ascultă este interesat şi se bucură.

Apoi, cam pe la cinci ani, am mers la grădiniţă, care era aproape de casa noastră, şi în care fusese înainte localul Primăriei, construită chiar pe pământul bunicului meu, Gheorghe Dumitrescu. Bunicului meu, Gheorghe Dumitrescu, îi spuneau oamenii Iznoavă, Gheorghe Iznoavă, de la snoavă, pentru că era un mare povestitor. Un om foarte glumeţ şi bun, care spunea snoave şi poveşti că oamenii de leatul lui, sau oamenii din sat îl căutau ca să-l asculte spunând snoave şi poveşti şi să stea de vorbă cu el. Ei bine, bunicul a donat terenul pe care-l avea la şosea statului, ca să se construiască localul Primăriei. Primăria comunei Drăganu, satul nostru pe vremea aceea

era deci centru comunal. Şi într-adevăr, pe pământul bunicului s-a construit primăria… Apoi după anul 1950 când Primăria s-a mutat de la Drăganu la

Bătăşani, în clădirea în care fusese Primăria a fost făcută Grădiniţă.

Aşadar, am început să vin la grădiniţă. îmi plăcea să vin la grădiniţă ca să ascult poezii şi poveşti.

După-amiaza trebuia să dorm la grădiniţă, iar eu nu puteam să dorm, de aceea după-amiezile erau un chin. La grădiniţă, doamna educatoare Elena Bărbuţ, după ce ne-a citit sau ne-a spus câteva poveşti, ne-a întrebat, cine ştie să ne spună o poveste. Eu am ridicat mâna şi am fost pus să spun povestea. Povesteam cu vervă şi cu farmec pentru că le-a plăcut tuturor copiilor şi doamnei educatoare cum povesteam. Aşa că, din ziua aceea, am devenit *Povestitorul*. Cum era o singură educatoare, noi, copiii, care veneam la grădiniţă nu eram foarte mulţi şi nu eram împărţiţi pe grupe. Pentru că povesteam frumos, doamna educatoare mă punea în fiecare zi să spun poveşti. Numai că a venit un moment când am terminat de povestit toate poveştile pe care le ştiam. Şi atunci am început să inventez eu poveşti de la mine. Doamna educatoare s-a mirat, m-a felicitat şi m-a rugat să mai spun poveşti inventate de mine. Şi a venit apoi o zi memorabilă, pe care nu am uitat-o nici acum, după 60 de ani. Doamne educatoare Elena Bărbuţ, care pe vremea aceea era tânără, dacă venise de câţiva ani în învăţământ, mi-a spus că sunt *„talentat ca Ion Creangă”* şi că o să ajung un mare povestitor ca Ion Creangă! Şi, de atunci, am căutat să inventez alte poveşti, care erau din ce în ce mai lungi şi mai complicate, a căror acţiune se petrecea pe tărâmuri şi mai îndepărtate şi mai fabuloase…

Am povestit cu detalii acest parcurs al meu de la prima poveste ascultată la etapa când eu însumi am început să creez basme pentru că am fost toată viaţa pasionat de psihologia creaţiei. Din păcate, absorbit de alte cercetări şi de altele, studiile în domeniul acesta al psihologiei creaţiei nu au înaintat prea mult. De altfel, sunt

convins că procesul creaţiei va rămâne pentru mult timp un mister.

Îmi aduc aminte că, la începutul anului 1992, când Ion Cristoiu şi familia lui Marin Preda au lansat Concursul literar, „Cine scrie romanul „Delirul, vol. II”, continuare la romanul *Delirul*, vol. I, de Marin Preda, „aşa *cum l-ar fi scris Preda*”, m-am înscris la acest concurs, bineînţeles mânat de setea de creaţie, de intuiţia care îmi spunea că pot să duc la capăt acest roman. De faptul că îl iubeam pe Marin Preda şi voiam să duc la capăt romanul lăsat de autorul „Moromeţilor” la jumătate pentru că a fost asasinat, (şi a fost asasinat tocmai pentru că a scris romanul *Delirul*, vol. I, dar, mai ales, ca să nu scrie şi volumul al doilea, care l-ar fi făcut pe mareşalul Ion Antonescu unul din personajele importante ale literaturii române), dar mai ales, ca să mă introduc pe mine în laborator, în interioritatea stării de creaţie, a scrierii unui roman după un model consacrat, ca să realizez o cercetare profundă şi aplicată de psihologie a creaţiei romaneşti. Am vrut să fac acest experiment, să intru în pielea unui autor inconfundabil şi foarte talentat ca Marin Preda, pentru a vedea liniile şi striaţiunile gândirii lui, modul intim şi personal în care crea fiecare propoziţie, fiecare secvenţă. Romanul meu „Delirul, vol. II”, care duce mai departe romanul „Delirul”, de unde l-a lăsat Preda, a câştigat concursul literar, lansat de Ion Cristoiu şi de familia lui Preda, „*Cine scrie romanul „Delirul, voi* IT, continuare la romanul *Delirul* vol. I, aşa cum l-ar fi scris Marin Preda. În timpul scrierii romanului, aşa cum mărturisesc în „*Povestea romanului „Delirul, vol. IF* am fost inspirat, într-o mare măsură de spiritul lui Marin Preda.

Ei bine, în urma scrierii romanului *Delirul*, vol. II, cred că psihologia creaţiei în domeniul artei romaneşti a făcut paşi mari în explicarea şi descrierea procesului de creaţie.

Şi acum să revin la copilul care inventa basme şi povestea basmele inventate de el copiilor de seama lui înainte de a merge la şcoală şi de a şti să citească! Eu cred

că acesta a fost debutul meu literar, aşa a început destinul de creator al scriitorului care sunt acum…

Îmi mai aduc aminte o scenă care mă impresionează şi astăzi. Nu eram la şcoală, nu ştiam să citesc, dar îi văzusem pe părinţii mei citind cărţi, citindu-mi poezii, basme. Şi cum îmi doream foarte mult să citesc, luam o carte, pe care de cele mai multe ori o aşezam invers, cu susul în jos, şi începeam să citesc. Iar ceea ce „citeam" erau tot poveşti inventate de mine…

De mic mi s-a dezvoltat limbajul interior şi imaginaţia. Aveam momente lungi când vorbeam singur. Mă trimitea mămica să merg undeva şi, dacă pe drum nu mă întâlneam cu nimeni, vorbeam singur, cu glas tare. Eu vorbeam şi tot eu îmi răspundeam. Acest procedeu în care personajul dialoghează cu gândul sau ideile lui l-am folosit mai târziu în roman.

E.Ţ.: *Când aţi scris primele poezii*?

Şt. D Poezii am început să scriu din clasa a treia, dar nu voiam să arăt nimănui ce scriu. Înainte de a mă apuca de teme, compuneam o poezie, îmi frământam mintea să găsesc versul cu rimă. Ca un făcut, toate poeziile îmi ieşeau în stilul lui Coşbuc. Înrâurirea lui George Coşbuc asupra mea era atât de mare, atât de mult şi de total îl interiorizasem, încât acum poeziile mele nu ieşeau din tiparul poeziilor lui.

În anii care au urmat, am umplut zeci de caiete de dictando cu poezii. Multe din acesta caiete le mai am şi astăzi. De exemplu, am rămas uimit ce poezii frumoase şi profunde, care rezistă şi azi, am scris pe când aveam 13, 14, 15 ani. îmi face mare plăcere să vă împărtăşesc una dintre ele:

Visătoare

„Visătoare plângea seara Până dincolo de mare.

Visătoare plângea marea Visătoare.

Visător stătea străinul lângă ţărmul ei de dor.

Visător murise ţărmul Visător.

Visători coralii mării Au iubit de atâtea ori Visători îi bate marea Visători".

Ei bine, poemul acesta pe care îl ştiu pe de rost, l-am recitat de multe ori în minte. îmi plăcea pentru lumina şi melancolia inefabilă pe care le exprimă. Imaginează-ţi, dragă Emilia, poemul acesta scris la 14 – 15 ani îmi place şi astăzi!

Pe la 16 ani, pentru că citeam pe vremea aceea toate revistele, am trimis la revista *Urzica* un număr de epigrame. Mi-a răspuns la Poşta redacţiei, Rodica Toth, aşa o chema pe doamna care răspundea de Poşta redacţiei, publicându-mi această strofă: „E *viaţa lungă*, *Urzica Mare* / *Şi eu pe lume n-am ce să fac*, / *Ah*, *arătaţi-mi o arătare*/*Să iau peniţa şi s-o atac*”.

Nu socotesc strofa aceasta un debut, deşi ea îl anunţa pe gazetarul care va apărea mult mai târziu, după 1990, care, cu peniţa, va ataca cele mai grave teme ale vieţii sociale şi politice de la noi. Înainte de 1990, nu mă puteam în niciun caz manifesta ca un mare gazetar. În perioada comunistă, apariţia unui mare gazetar era imposibilă datorită cenzurii şi şabloanelor ideologice.

Un debut semnificativ a fost acela pe care l-am trăit pe când aveam 17 ani şi eram elev la Liceul din Bălceşti. Cum citeam revista *Ramuri*, (de fapt citeam toate revistele culturale care apăreau atunci) la care poetul Miron Radu Paraschivescu ţinea rubrica „Povestea vorbei”, care era un fel de Poşta redacţiei, dar mai mult decât o simplă poştă a redacţiei şi frumos concepută, m-am gândit să îi trimit câteva din poemele scrise până atunci. Se adunaseră mai multe caiete cu poezii, pe care nu le arătasem nimănui.

Am ales trei poeme care mi s-au părut mai frumoase, i-am scris poetului Miron Radu Paraschivescu o scrisoare în care îi spuneam că sunt elev la liceu, că scriu demult poezie, şi îl rugam frumos să îmi spună dacă am talent. Până să concep acea scrisoare, m-au trecut toate apele de emoţie. În cazul în care aveam talent şi poemele mele erau bune, îl rugam să publice una din ele, sub pseudonimul pe care mi-l alesesem eu. Nesperat de repede, M.R. Paraschivescu mi-a răspuns cu o scrisoare caldă, plină de încurajare, în care îmi spunea că am talent, şi că, „*dacă vei*

merge pe drumul acesta, dragul meu, vei ajunge departe”. În numărul următor al revistei *Ramuri*, M.R. Paraschivescu mi-a publicat două dintre cele trei poeme pe care i le trimisesem! Deşi ştiam că am talent, cred că orice adolescent sau tânăr care scrie poezie ştie lucrul acesta, aveam mare nevoie de confirmarea unui poet care ştia ce este aceea poezia.

Scrisoarea lui M.R. Paraschivescu, care era studiat în manualele şcolare cu „Cânticelele lui ţigăneşti” şi care trecea drept un poet important şi chiar a şi fost în epocă, m-a făcut atât de fericit şi mi-a dat atât de multă încredere în mine, încât mai multe săptămâni am fost parcă, pe o altă lume.

Acum ştiam, acesta este drumul pe care să merg, că voi fi poet, voi fi scriitor.

Nu a fost nici acesta debutul meu. Peste numai doi ani, aveam să reuşesc la Facultatea de Filosofie din Bucureşti, întâiul la Secţia mea, şi în toamnă, când am mers la facultate, după ce m-am instalat la cămin, am selectat un număr de poeme din multele mele caiete de poezii şi le-am dus la redacţia revistei *Amfiteatru*, unde, redactor la poezie, era omul minunat şi poeta de mare talent, Ana Blandiana. M-a primit frumos, surâzând, m-a întrebat la ce facultate sunt, de când scriu, şi m-a rugat să las poeziile şi să revin peste două săptămâni. Când am revenit, Ana Blandiana m-a primit şi mai fericită şi mi-a spus că a oprit mai multe din poezii care vor apărea în numărul viitor. Din poemele oprite, doamna Ana Blandiana a publicat o parte din ele, la rubrica *Lira de aur*, în ianuarie 1970, care era o rubrică permanentă.

Acesta a fost adevăratul meu debut şi el s-a petrecut sub binecuvântarea şi îndrumarea Anei Blandiana.

În anii aceia am publicat multă poezie în *Amfiteatru*, dar şi în revistele *Luceafărul*, *Viaţa Românească*, (unde redactor la poezie era minunatul om, poeta delicată, Florenţa Albu), *România Literară*. În revista *Contemporanul* am publicat foarte multe cronici literare sub pseudonim.

Peste numai un an, în numărul 12 al revistei *Amfiteatru*, Ana Blandiana îi făcea poetului Ştefan Dumitrescu o prezentare extraordinar de elogioasă în care îl prevestea pe scriitorul de mai târziu. Iată cum îl vedea Ana Blandiana pe poetul Ştefan Dumitrescu, în perioada studenţiei, pe când săracul avea 21 de ani:

„O *ţară în văile cosmice ale căreia înfloresc păsări, al cărui cer este susţinut de corul fecioarelor, ale cărei steaguri sunt sufletele strămoşilor plecaţi la luptă, o ţară halucinantă, un pământ cântător şi orbit de lumină proslăveşte în versurile sale recente Ştefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaşte ţărmul de dincolo. Spun că această lansare este curajoasă şi riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referinţă. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate şi se cântă din ruine ca din fluiere. Talent în afara oricărei îndoieli, spirit neliniştit şi în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile şi de poeme reclădind universul, Ştefan Dumitrescu este un poet mai dur, mai abrupt, mai supus suferinţei şi neliniştii, decât limpedele Dan Verona, dar la fel de cert, la fel de Adevărat*”… Ana Blandiana, Amfiteatru, nr. 12, 1971.

În timpul facultăţii, între anii 1969 – 1973, am publicat foarte mult. Este posibil să fie cea mai fertilă perioadă literară din viaţa mea. În primul rând am publicat poezie în mai toate revistele de cultură de atunci. Eugen Barbu m-a remarcat şi el în revista lui *săptămâna*, şi a dorit să mă cunoască personal, după care m-a publicat de mai multe ori în revista pe care o conducea. M-a publicat foarte mult un poet de la *săptămâna*, Dan Mutaşcu, el m-a remarcat şi la el mergeam să-i las poeziile, care apăreau în numerele viitoare. Băiatul acesta durduliu şi fălcos, parcă îl văd în faţa ochilor, care se lăuda că este macedonean, a

ţinut foarte mult la mine. Nu ştiu ce s-o mai fi întâmplat cu omul acesta, n-am mai auzit deloc de el, a dispărut deodată total din peisajul literar. Acum, uitându-mă în urmă realizez că de mulţi dintre poeţii şi scriitorii generaţiei mele, Generaţia 70, nu mai ştiu nimic. În ziare am publicat reportaje şi articole de ziar, în *Contemporanul*, *Luceafărul*, în *Revista învăţământului*, *Argeşul*, am publicat poezie şi cronici literare.

Alături de Dan Verona eram cei mai buni poeţi pe care i-a dat *Amfiteatru* în perioada aceea. Mă anunţam printre poeţii importanţi care veniseră în literatură. Pentru că Adrian Păunescu a văzut în tânărul poet Ştefan Dumitrescu un mare poet de mâine m-a invitat, încă de când a devenit redactor şef la *Flacăra*, asta era prin februarie-martie, 1973, să citesc poezie la prima şedinţă a *Cenaclului Flacăra*. Prima şedinţă a cenaclului Flacăra a fost şi va rămâne un eveniment în istoria literaturii române. *Cenaclul Flacăra* a început ca un cenaclu extraordinar, ca un cenaclu al artelor, care promitea să adune tot ce are ţara aceasta mai bun în materie de cultură. După ce am citit, emoţionat şi patetic, un volum întreg de poezie, intitulat, *JSficolae Labiş – portret cosmogonic*", am făcut o impresie extraordinară! în discuţiile lor mai toţi cei care au luat cuvântul au vorbit la superlativ despre poetul Ştefan Dumitrescu. Bătrânul critic literar Şerban Cioculescu, participant la cenaclul *Zburătorul*, al lui Eugen Lovinescu (1919), a afirmat despre Ştefan Dumitrescu: *„Ştefan Dumitrescu este un poet interesant şi îl voi urmări cu toată atenţia*". Ceea ce a şi făcut.

Iar Adrian Păunescu, amfitrionul cenaclului, a afirmat despre subsemnatul: *„Ştefan Dumitrescu este o şansă a literaturii române. Ştefan Dumitrescu este o mare şansă a literaturii române*".

Acum, conştientizând ce a spus Adrian Păunescu la acea primă şedinţă a Cenaclului Flacăra, mă întreb: eram marea şansă pe care o avea literatura română de a se îmbogăţi, de a accede la premiul Nobel? în ce sens eram

eu în anii aceia, şaptezeci, marea şansă a literaturii române?

E.Ţ.: *Din păcate, Adrian Păunescu a făcut mai târziu din Cenaclul Flacăra o caravană de propagandă şi educaţie comunistă, care s-a terminat urât…*

Şt. D Adevărat, după ce Păunescu a fost prins cu afaceri cu biletele la intrarea spectacolelor Cenaclului Flacăra şi după întâmplarea de la Ploieşti, când în urma unei furtuni spectatorii s-au călcat în picioare şi au fost mai mulţi morţi, Cenaclul a fost interzis de Ceauşescu. Megalomanul Adrian Păunescu şi-a compromis şi distrus singur cenaclul.

Să revenim acum la strofa cu care am debutat în revista *Urzica*. Acum constat că strofa aceasta nu este o Epigramă, cât mărturisirea unei intenţii, un început de program al unui gazetar, în această viaţă şi lume în care visul meu era să devin gazetar, care are o legătură directă cu visul din subconştientul meu. În liceu visul meu a fost acela de a fi ziarist.

Mai târziu, după ce am citit volumul de articole al lui Eminescu, dorinţa mea a devenit mai precisă şi mai puternică şi anume aceea de a deveni un mare gazetar, precum Eminescu. Un gazetar care va lupta cu pana, ca marele poet, şi care va demasca şi va ataca toate relele şi racilele din societate. *Ah, arătaţi-mi o arătare / Să iau peniţa şi s-o atac*". Abia în această viziune explicativă strofa acesta devine foarte interesantă şi aş putea-o socoti un debut. Este o strofă profetică într-un fel, pentru că, dacă visul meu de licean şi de student a fost să fiu ziarist, mai bine spus gazetar (e o diferenţă între aceste două noţiuni) acum în perioada postcomunistă chiar am devenit gazetar…

E.Ţ.: Sunteţi autorul unei cărţi de articole de gazetărie de mare valoare: *Experimentul Mihai Eminescu*, în care mergeţi pe urmele marelui gazetar Eminescu, dezvăluind marile şi dureroasele adevăruri ale acestei epoci cumplite, crâncene. De ce aţi părăsit presa?

Şt. D.: După terminarea Facultăţii de Filosofie, nu am

putut să lucrez în presă, deşi pe timpul facultăţii colaborasem la mai toate revistele de cultură din Bucureşti, mă remarcasem ca un condeier talentat şi mă anunţam ca un scriitor de valoare. La terminarea Facultăţii nu am putut să iau o repartiţie în presă pentru că Nicolae Ceauşescu dăduse prin luna martie a anului 1973 un decret prin care se interzicea repartizarea absolvenţilor de învăţământ superior în presă.

Ba mai mult, în primăvara aceea s-au făcut mari restructurări în mass-media. îmi aduc aminte că la ziarul Scânteia, organul de presă al Partidului Comunist, unde lucrau peste trei sute de oameni (parcă ar fi fost o uzină) au fost daţi afară peste o sută de ziarişti, care „tăiau frunze la câini”. Oricum, în anii aceia se mânca o pâine foarte bună în presă, fără să faci mai nimic.

Şi deşi în timpul Facultăţii colaborasem la mai toate publicaţiile acelui moment istoric, este vorba despre anii 1970, şi erau mai multe publicaţii care m-ar fi dorit, n-am putut să ajung în presă pentru că Ceauşescu a dat acel decret, acum fericit, cred eu. Pentru că, dacă aş fi lucrat în presă toată viaţa, nu aş mai fi fost scriitorul de azi cu o operă literară profundă şi vastă, propus pentru Premiul Nobel. M-aş fi risipit în sute sau mii de articole sau articolaşe. De unde se vede că tot răul este spre bine.

Aşadar, soarta a făcut deci să fiu primul poet care a citit la cenaclul Flacăra. Păcat că la noi, la români, minunile ţin trei zile! Cenaclul Flacăra a început frumos, ca în Eminescu, şi a terminat prost, ca în Caragiale, vorba unui mare om de cultură.

După ce am citit la prima şedinţă a Cenaclului Flacăra, am venit la postul meu de profesor la Liceul Pedagogic din Tulcea. În oraşul acesta de la marginea ţării am avut şi suferinţa şi liniştea şi marginalizarea care m-au ajutat ca, în cei 40 de ani, cu ajutorul Domnului, să dau o operă literară întinsă, bogată şi profundă, cutremurătoare. Pentru care, aşa după cum se ştie, am fost primit în Uniunea Scriitorilor şi am fost dintre scriitorii români propuşi pentru Premiul Nobel.

E.Ţ.: *Ce lecturi aţi îndrăgit în copilărie, în tinereţe*?

Şt. D în primul rând poeziile lui George Coşbuc şi Mihai Eminescu. Nici nu ne dăm noi seama cât de recunoscători ar trebui să le fim noi, românii, acestor mari poeţi. Desigur, cu trecerea anilor, a deceniilor, Coşbuc rămâne, ca să spunem aşa, în trecut, pe când Eminescu urcă pe bolta culturii române şi a veşniciei devenind cu fiecare an şi cu fiecare contestare mai mare. Eu am crescut la umbra acestor poeţi, ei au fost cei care m-au fascinat, m-au hrănit spiritual şi mi-au deschis porţile largi ale acestui ţinut fabulos care este poezia şi literatura. La început am luat cunoştinţă cu literatura, mă refer la poezie şi la basme, din lecturile mamei mele Aurelia Dumitrescu, o femeie harnică şi cinstită, cu un simţ ai dreptăţii extraordinar, foarte curajoasă şi muncitoare, că nu putea să stea o clipă locului. Dar, după ce am învăţat să citesc, asta însemnând clasele a două şi a treia, am citit toate cărţile de basme care se găseau în biblioteca de la căminul cultural din satul nostru.

Eram atât de avid de lectură, încât abia aşteptam să vin de la şcoală să arunc ghiozdanul ca să mă apuc că citesc cartea pe care o începusem a lectura. După ce biblioteca s-a mutat la Căminul de la Mărgineni, acesta fiind un sat aflat la trei sau patru kilometri de satul nostru, unde mai trebuia să mai urc pe o uliţă, după care să fac la dreapta către Bătăşani, mi-am luat o traistă cu mine în care să încapă cât mai multe cărţi. Mi-o aduc aminte şi acum pe doamna bibliotecară Graur, cu chipul ei luminat de un zâmbet cald. Şi pentru că biblioteca era departe, când mergeam la Căminul de la Mărgineni să iau cărţi mergeam, cum spuneam, cu o traistă în care luam zece, cincisprezece cărţi. Pentru că, citind tot timpul, când eram cu vitele mai ales, sau seara, la lumina lămpii, cărţile se terminau repede. În anii aceia, 1958 – 1962, am citit foarte multă literatură rusă. Uite, de exemplu, şi acum îmi vine în minte subiectul unui roman care se chema *Mesteacănul alb*. Numele autorului nu-l mai ţin minte, însă romanul m-a impresionat foarte mult.

Am citit desigur şi *Tânăra gardă*, despre care se spunea că este un roman extraordinar, dar mie nu mi-a plăcut, cartea aceasta nu m-a impresionat. M-a cutremurat, în schimb, sinuciderea autorului acestui best-seller sovietic care, în anii aceia, trebuie să fi fost publicată în toate fostele ţări socialiste. Cu siguranţă, zeci de milioane de copii şi de tineri din Uniunea Sovietică şi din fostele ţări socialiste au citit acest roman. Astăzi romanul pare fals şi bineînţeles că a fost uitat. îmi aduc aminte când citeam *Război şi pace*, de Tolstoi. Nu era o carte cursivă, incitantă, dar mie îmi plăcea pentru că era o carte de război şi pentru imaginile panoramate, văzute de sus. Ochiul scriitorului era undeva în văzduh de unde privea trupele cum se deplasează, regimente cum se repliază pe câmpul de luptă. Şi bineînţeles, l-am citit în perioada aceasta şi pe marele Dostoievski. îmi amintesc când citeam *Amintiri din cartea morţilor*, vedeam aievea totul în faţa ochilor, iar noaptea aveam coşmaruri…

Pentru mine lectura a fost un drog, a fost marea plăcere şi bucurie a vieţii mele, a fost universitatea cea mai mare pe care am absolvit-o, a fost darul pe care mi la făcut Dumnezeu ca să mă bucur şi să mă îmbogăţesc ca fiinţă cu el toată viaţa! îmi aduc aminte că, prin clasa a treia, am găsit în podul casei, rămasă de la bunicul Gheorghe Dumitrescu, om ştiutor de carte şi povestitorul extraordinar, pe care cred că îl moştenesc puţin, o carte cu copertă colorată, cu o corabie pe copertă care se numea *Comoara din insulă*, de un autor englez, Stevenson, care m-a fascinat şi mi-a deschis gustul pentru literatura de călătorii în ţinuturi exotice, de aventuri. Există două cărţi care m-au impresionat atât de mult încât am plâns, iar după lectura lor am fost trist mai multe săptămâni. Este vorba de romanul *Tăunul*, scris de un scriitor italian care se citeşte Voynich, pe care astăzi îmi este frică să-l mai citesc de teama de a nu fi dezamăgit, şi romanul *întunecare* al lui Cezar Petrescu, în perioada interbelică un scriitor prolix şi în vogă, care trecea ca scriitor a fi mai mare decât Camil Petrescu. La a doua lectură, făcută mai

târziu, a romanului *întunecare* nu am mai plâns, iar romanul mi s-a părut a nu mai fi un mare roman…

Aceeaşi experienţă dureroasă am trăit-o cu cărţile lui Mircea Eliade. Când am citit *Domnişoara Cristina*, am trăit o stare fantastică terifiantă. La fel am simţit şi când am citit celelalte cărţi ale marelui scriitor. Romanul *Maitreyi* m-a sedus, m-a fascinat… Ei bine, la a doua lectură făcută peste câţiva ani, nuvelele lui Eliade şi romanul Maitreyi *mi* s-au părut desubstanţializate, lipsite de profunzime, de realism, de veridicitate. Nu pot să nu spun însă, că Mircea Eliade nu m-a fascinat, şi că nu a jucat un rol extraordinar de important în formaţia mea ca scriitor. Vă mulţumesc foarte mult, domnule Mircea Eliade, vă mulţumesc din toată inima, dumneavoastră, scriitorilor, care mi-aţi făcut viaţa frumoasă, şi m-aţi impresionat cu sufletul şi cu simţirea dumneavoastră! Vă mulţumesc tuturor scriitorilor care aţi bucurat şi aţi format acest popor şi sunt convins că poporul român ar trebui să vă fie foarte recunoscător!

Şi am mai trăit o experienţă extraordinară cu un alt roman, este vorba de romanul meu *Delirul*, *voi* II, continuare la romanul *Delirul*, vol. I, al lui Marin Preda, scris aşa cum l-ar fi scris Marin Preda. De fiecare dată când îl recitesc sunt trei locuri în roman, unde nu pot să mă abţin şi plâng. După unii, romanul acesta *Delirul*, vol. II, este mai bun decât romanul lui Preda, *Delirul, vol. I*. Afirmaţia îi aparţine istoricului ieşean, prof. univ. dr. Gheorghe Buzatu, avocatul familiei lui Marin Preda, dar şi al altor oameni de cultură.

E.Ţ.: *Ar putea cineva să spună*, *că acest roman a apărut în istoria literaturii române*, *întâmplător*?

Şt. D.: Aşa cum povesteam mai sus, la începutul anului 1992, iată au trecut de atunci 24 de ani, un sfert de veac deci, este mult, este puţin, dragă Emilia? O să demonstrez însă că nu este nimic întâmplător pe lumea aceasta. Dumnezeu este un Creator care nu face nimic la întâmplare.

În primul rând este argumentul că romanul acesta va dura mult, va fi viu, incitant, va pune întrebări şi probleme,

va cere răspunsuri şi va declanşa dezbateri, dacă se citeşte şi acum cu aviditate şi cu o plăcere extraordinară. Deşi până acum datorită slugilor de la Ministerul Culturii, din Guvern şi de la Conducerea

Uniunii Scriitorilor, romanul acesta a fost interzis datorită laşităţii şi egoismului scriitorilor, criticilor literari! Gogoriţa cu libertatea de expresie este pentru proşti, ca şi gogoriţa cu *Drepturile omului* şi respectarea drepturilor omului!

Aşadar, după 1989 au existat două romane interzise în literatura română, romanul *Delirul*, *voi I*, al lui Marin Preda şi romanul *Delirul*, vol. II, scris de Ştefan Dumitrescu, aşa cum l-ar fi scris Preda, continuare la romanul lui Marin Preda!

Romanul acesta a apărut în literatura română, aşa după cum se ştie, în urma Concursului organizat de revista *Express Magazin*, al cărui redactor-şef era Ion Cristoiu, şi familia lui Marin Preda. Cu siguranţă, mi-am spus că, prin acest Concurs, ei vor să-l omagieze pe Marin Preda şi să-l aducă şi mai mult în actualitate. Anunţul concursului a apărut în revista *Express Magazin* şi probabil, şi în alte ziare, şi prevedea condiţiile în care trebuia scris romanul. În prima etapă a concursului trebuia trimis la redacţia revistei Proiectul viitorului roman, *Delirul*, vol. II. Cine câştiga prima etapă (şapte scriitori au fost cei care au trecut de prima etapă) putea să treacă la scrierea romanului. Romanul trebuia dactilografiat la două rânduri, şi trimis la redacţia revistei până la 30 aprilie 1993.

În Occident s-au mai făcut asemenea experimente, continuări la romane celebre, aşa cum a fost continuarea celebrului roman *Pe aripile vântului*.

Romanul *Delirul*, vol. II, credem că este o reuşită mai mare, pentru că nu a rezultat un roman comercial, ci o operă de artă de mare valoare. La noi se făcea pentru prima dată acest experiment literar, iar eu eram foarte interesat să studiez procesul psihologic al naşterii, al creaţiei unui roman, după un mare roman scris de un scriitor consacrat, cu un stil inconfundabil.

În primul rând, doream să ştiu ce se întâmplă în mintea şi în sufletul unui scriitor când creează un roman după o mare operă literară, aşa cum l-ar fi scris autorul. Scriind romanul *Delirulvoi*. II, eu pătrundeam în psihologia, în sufletul lui Marin Preda, de unde priveam continuarea evenimentelor povestite în primul volum. Descriam lumea românească a anilor din timpul celui de-al doilea Război Mondial, intram în sufletul personajelor care erau oamenii ai acelui timp şi vedeam cum gândesc ei, simţeam ca ei, şi descriam lumea şi ce vedeau ei prin ochii şi sufletul lor. Din acest punct de vedere scrierea romanului *Delirulvoi*. II, a fost unul dintre cele mai mari şi mai interesante experimente literare care s-au făcut în istoria literaturii române şi universale.

E.Ţ.: *De ce a deranjat atât de mult apariţia acestui volum*?

Şt. D.: Bineînţeles că bolovanii şi nemernicii de critici literari şi cancerigena presă românească, cea care a dus un război informaţional şi psihologic teribil, groaznic împotriva poporului român, pe care l-a năucit şi l-a îmbolnăvit, nu au scos un cuvânt despre acest mare experiment literar, care a fost scrierea romanului *Delirul*, *voi* II. O să spun mai în josul interviului povestea scrierii acestui roman, dragă Emilia, în detaliu, din care cititorii or să se convingă că acest roman a apărut în literatura română, nu întâmplător, ci pentru că aşa a vrut Dumnezeu.

Marin Preda, aşa cum se ştie, a fost asasinat pentru că a îndrăznit să-l facă erou literar pe mareşalul Ion Antonescu, reabilitându-l astfel, în istorie şi în conştiinţa românilor. Şi în al doilea rând ca să nu scrie volumul al doilea, care, la fel, l-ar fi impus pe Ion Antonescu ca personaj literar, făcându-l o figură legendară a literaturii române şi universale. Şi iată că Domnul a vrut să se scrie romanul pe care nu a apucat să-l scrie Marin Preda, să se scrie şi să apară, să existe de acum în literatura română! Cele două romane, al meu şi al lui Preda, legate, puse unul lângă altul, sunt unul şi acelaşi roman în două volume. S-ar putea face un film după cele două romane, *Delirul, vol. I* şi

vol. II. Domnul a prilejuit scrierea romanului „Delirul, vol. II”, punându-l pe ticălosul de Ion Cristoiu, gazetar slugarnic, sâsâit şi bâlbâit, să organizeze acest concurs, fără de care romanul acesta nu s-ar fi scris, în al doilea rând, în acest concurs s-au angajat să scrie romanul *Delirul*, vol. II, cred că peste o sută de scriitori, mulţi consacraţi. Dintre toţi, Domnul l-a ales pe bietul Ştefan Dumitrescu să continue el romanul de unde l-a lăsat Marin Preda, asasinat fiind de inamicii României şi ai acestui popor.

Romanul este captivant, fiind scris în stilul lui Preda – juri că este scris de Marin Preda. Multora nu le-a venit să creadă că nu este scris de autorul *Moromeţilor*, este cursiv, se citeşte cu plăcere şi nu se mai lasă din mână. Şi subliniez, romanul acesta, aşa cum povestesc în *Povestea romanului Delirul*, vol. II, a fost inspirat din cealaltă dimensiune de spiritul lui Preda. Sunt doar câteva cazuri asemănătoare în istoria literaturii universale. Unul dintre ele este cazul celebrului scriitor Charles Dickens, care a murit lăsând un roman la jumătate, neterminat. Peste câţiva ani romanul lui Dickens a fost continuat de un tipograf din Statele Unite, care l-a scris noaptea, în transă. În presa epocii acest eveniment parapsihologic a făcut o vâlvă extraordinară, care a ţinut prima pagină a ziarelor ani de zile.

Patologia egoplasmului şi a axiofagiei de care suferă scriitorii români a făcut ca romanul să fie marginalizat şi să se vorbească foarte puţin despre el. Asta şi din cauza laşităţii, le-a fost frică să nu aibă probleme. Cu aşa lume literară, vai de noi!

E.Ţ.: *Personal consider că romanul Delirul*, vol. II *ar merita studiat şi din punct de vedere psihologic şi chiar parapsihologic*…

Şt. D.: în timp ce scriam romanul, eram foarte obosit şi nu ştiam cum să mai continui acţiunea. În noaptea aceea îl visam pe Marin Preda, pe care l-am cunoscut personal, cu care am vorbit cât a fost în viaţă, iar a doua zi mintea îmi era uimitor de limpede şi ştiam foarte precis cum să

continui acţiunea romanului. Da, l-am visat foarte mult în timp ce scriam pe Marin Preda şi lucrul acesta îmi dădea putere şi clarviziune. În timp ce scriam, îi simţeam sufletul prezent în aerul camerei în care scriam, iar atunci când ieşeam din bloc să merg la şcoală sau în oraş, îi simţeam sufletul deasupra umărului drept cum merge odată cu mine.

Şi pentru că suntem la capitolul cărţi îndrăgite, trebuie să spun că romanul acesta îmi este foarte drag. Deşi nu l-am citit în copilărie, eu trebuie să-l fi purtat de atunci în subconştientul meu, în codul genetic. îmi este drag romanul acesta pentru că el mi-a arătat mie că Domnul m-a înzestrat cu potenţele creatoare care mă pot ajuta să dau opere mari literaturii române şi universale. Şi în al doilea rând, dragă Emilia, de câte ori recitesc romanul *Delirul*, vol. II, cum am mai spus, sunt trei locuri în care sunt atât de impresionat, încât îmi vine să plâng. Plâng de fiecare dată când citesc romanul, aşa cum am plâns când eram copil citind *Tăunul* şi *întunecare*. Iată cum vedea acum aproape 20 de ani doamna Dumi Nedelcu, o jurnalistă de la ziarul *Realitat*ea din Galaţi acest roman în anul 2000, pe care îl citea în manuscris: *„f>acă citind versurile lui Ştefan Dumitrescu rămânem undeva între real şi ideal, lecturând romanul său „Delirul", continuarea capodoperei lui M. Preda, suntem stupefiaţi de talentul şi originalitatea sa. Romanul va fi în curând tipărit şi îl recomandăm tuturor iubitorilor de literatură adevărată*

E.Ţ.: *Ce alte amintiri frumoase păstraţi din anii copilăriei*?

Şt. D.: Toată copilăria este o uriaşă amintire frumoasă, dureroasă, nostalgică. Un univers plin de o lumină tomnatică, de miere, de melancolie, dar plin şi de suferinţă, de întrebări, de uimiri şi de fascinaţie în faţa lumii, a universului, plin de nelinişte şi de vise. îmi aduc aminte zilele frumoase de primăvară, când muştele şi albinele se trezeau la viaţă iar zumzetul lor era atât de dulce şi inefabil care parcă mă dormeau. Apoi în vacanţele

de primăvară când dădeau cocorăii, noi, copiii mergeam cu vitele la deal prin păduri să căutăm cocorii şi viorele, cocorăii fiind nişte ghiocei mai mari şi mai coloraţi. Cine culegea o chită de cocorăi mai mare însemnă că, în gospodăria lui, cloştile vor scoate mai mulţi pui. Despre verile minunate, ce să mai spun? Le port şi acum în suflet. Erau călduroase, senine şi înalte ca cerul şi însemnau scăldatul în Cerna, bălăceala cu copiii de seama mea, în râul minunat al copilăriei noastre. Hei, hei, iubite veri, ca nişte basme antice, unde sunteţi voi cu dulceaţa voastră?

E.Ţ.: *Aţi debutat ca poet, licean fiind, ce preocupări literare aveaţi, ce aţi dorit să împărtăşiţi* îDumi Nedelcu – revista *Realitatea*, Galaţi, iunie 2000

prin scrisul dumneavoastră? *Povestiţi-ne puţin despre acest moment important din viaţa dumneavoastră…*

Şt. D Hm, dragă Emilia. Întrebarea aceasta nu mi-am pus-o atunci când eram copil şi nici mai târziu când scriam poezii, în caietele mele de poezii. La început nu mi-am dorit să împărăţesc nimic prin scrisul meu. Copil fiind, eram pur şi simplu fascinat, fermecat de poezie, de cer, de poveşti, de tărâmul celălalt, unde locuiau eroii basmelor, la care m-am gândit de mii de ori, pe care mi-l imaginam fastuos, fabulos, unde îmi doream foarte mult să ajung şi eu, şi de care eram vrăjit. Mergeam pe drum, în mintea mea se năştea un basm, iar eu îmi imaginam desfăşurarea basmului, pe care îl povesteam vorbind singur. Şi chiar ajungeam pe tărâmul celălalt, unde erau castele de mărgean, cu acoperişuri de aur, cu lacuri de miere, cu râuri de lapte şi cu codri de ciocolată. În acele castele locuiau Făt Frumos şi Ileana Cosânzeana, şi zânele, şi alte personaje mirifice. Mă întrebam ce este dincolo de cer, ce este dincolo de zare, ce este în adâncul pământului, dar dincolo de timp ce este?…

Eram fascinat de lumina primăverilor, de cântecele păsărilor, care pe atunci erau multe şi cântau foarte frumos în toate limbile păsăreşti. În cei doi tei, care mai sunt şi astăzi la şosea, între şosea şi casa în care m-am născut, pe care trebuie să-i fi plantat bunicul Gheorghe

Dumitrescu, cântau privighetorile, seara şi dimineaţa, dând adevărate concerte, că numai ascultându-le, mă simţeam transportat în altă lume. Copilul şi adolescentul care am fost scria poezii care exprimau aceste stări sufleteşti ale mele, gândurile şi întrebările la care voiam să aflu răspunsuri.

Scriam pentru că eram fericit când scriam şi când compuneam poveşti, şi pentru că în ele mă căutam, mă rătăceam pe mine, şi mă găseam şi nu mă găseam pe mine... Ca dovadă că eu nu voiam să împărtăşesc nimic semenilor mei prin scrierile mele este faptul că nu am arătat nimănui ce scriam până târziu, pe la 18 ani, când am venit la Liceul de la Măciuca. îmi aduc aminte că eram de acum la liceu la Bălceşti, aveam parcă 17 caiete de poezie (lada mea de zestre, ca sărmanul Mihai Eminescu), ba chiar debutasem în revista Ramuri *şi* doamna profesoară de română, Ioana Mihai, m-a rugat să-i arăt ce scriu, iar eu m-am intimidat atât de mult, încât i-am spus că nu pot să-i arăt... Asta s-a întâmplat, până când m-am mutat la Liceul de la Măciuca, unde am găsit colegi mai puţin îngâmfaţi, care nu se dădeau mari şi profesorii erau mai calzi. Aici, la liceul de la Măciuca, am găsit doi domni profesori minunaţi, doamna profesoară Maria Stoian, cu care mă întâlnesc în fiecare vară când vin acasă în satul meu, şi care este şi acum sufletul cafenelei literare deschisă la Biblioteca de la Măciuca, unde este bibliotecară nepoata mea, Livia Barbu, fiica minunatului om care a fost profesorul Constantin Barbu, nea Costel, cum îi spuneam eu, fiul învăţătorului meu, domnul Vasile Barbu, şi domnul profesor Ion Vasilescu, căruia elevii îi spuneau Bunicul.

Atât de bun, de minunat era domnul profesor Ion Vasilescu! Dumnezeu să-l binecuvânteze acolo în ceruri!

Datorită acestor doi profesori minunaţi la Liceul de la Măciuca s-a alcătuit un cenaclu, un colectiv de redacţie care să pregătească apariţia unei reviste, care a şi apărut. Se numea revista *Mugur Mugurel*. Din acel colectiv de redacţie am făcut şi eu parte şi, în primele numere ale

revistei am colaborat cu reportaj, cu poezii, cu epigrame. Aveam 18 – 19 ani… Da, îi pomenesc cu multă dragoste pe aceşti doi domni profesori, şi îmi amintesc cu dragoste de acele zile când pregăteam apariţia revistei Mugur, *Mugurel*. Peste un an, aveam să reuşesc la Facultatea de Filosofie din Bucureşti, unde au urmat alte debuturi de care am mai vorbit. Am debutat în chiar primele zile ale lui octombrie 1969 cu poezie la Radio Grozăveşti. Da, este vorba de căminele studenţeşti din Grozăveşti, unde era redactor prietenul meu de mai târziu, poetul Dan Verona, cu care aveam să mă cunosc mai bine în redacţia revistei Amfiteatru. *Dan* Verona era student la litere, (numele lui real era Nicolae Creţu) eu reuşisem la Filosofie. Eram în camera mea de la cămin când am auzit la difuzorul pe care toţi îl aveam în camere. „Cine *scrie poezie dintre studenţi poate să aducă poemele la camera*, *se dădea numărul camerei*, *de la blocul*, *numele blocului*”.

Am selectat câteva poeme din caietele de poezii pe care le purtam cu mine, şi le-am dus la camera unde ni se spunea să ducem poemele. Am dus poemele şi am revenit în cameră. Chiar în ziua aceea mi-am auzit poemele recitate la Radio Grozăveşti. Şi pentru că Dan Verona (pe atunci nu-şi luase pseudonimul acesta) era colaborator la Radio Bucureşti, poemele au fost transmise şi la Radio Bucureşti.

Puţin mai târziu, mi-am selectat alte poeme şi am mers la redacţia revistei *Amfiteatru*, unde am cunoscut-o pe poeta Ana Blandiana. Mi-am amintit şi am pomenit aceste întâmplări ca să îmi arăt mie însumi cum, în viaţa unui scriitor destinul se împleteşte cu norocul şi cu întâmplarea. Că în viaţa unui scriitor, întâlnirile mirabile joacă un rol extraordinar. Mă întreb cutremurat de frică, aş mai fi fost eu poetul, scriitorul care sunt astăzi la cei 66 de ani ai mei, având o operă vastă, scrisă cu autorul Domnului, dacă nu aş fi primit acea scrisoare extraordinar de încurajatoare de la M.R. Paraschivescu, dacă nu aş fi întâlnit un om minunat ca Ana Blandiana, dacă nu l-aş fi întâlnit pe Adrian Păunescu, cel care m-a invitat să-i

deschid *Cenaclul Flacăra* şi să citesc la prima şedinţă a cenaclului un volum întreg dedicat lui Nicolae Labiş, prilej cu care el a afirmat: *„Ştefan Dumitrescu este o şansă a literaturii române*. *Ştefan Dumitrescu este o mare şansă a literaturii române*”!

Aş mai fi fost eu acelaşi poet care a scris toată viaţa ca să se salveze, ca să ajungă la un liman (la care nu a ajuns nici astăzi) dacă aş fi lucrat în presă, unde m-aş fi risipit şi mi-aş fi pierdut timpul în discuţii la restaurantul *Uniunii Scriitorilor*, şi nu m-ar fi dus

Domnul la Tulcea, un fel de Siberie a culturii române, unde m-am simţit singur şi marginalizat? Vorba lui Constantin Noica, *„dragul meu Ştefan*, *marginalizarea este un dar de la Dumnezeu*”. Parcă îl văd în faţa ochilor pe filosoful Constantin Noica spunându-mi aceste cuvinte. Câtă dreptate a avut! Mulţumesc, Doamne, pentru tot!

Aici, la Tulcea, mai ales după ce am început să scriu romanele, piesele de teatru, eseurile şi cărţile care ţin de domeniul ştiinţelor socio-umane: „Pedagogia speciei umane”, „Pedagogia sistemelor economice”, „Inteligenţa pozitivă şi Inteligenţa negativă”. „Noua Economie a secolului XXI sau Psiho – Economia”, „Revoluţia Binelui”, da, am vrut să le împărtăşesc oamenilor ideile mele, care sunt orientate pe mai multe direcţii… Dar despre asta îţi propun să vorbim mai târziu.

E.Ţ.: *Cum a continuat cariera dumneavoastră literară*?

Şt. D.: Şi aceasta este o întrebare şi o idee la care nu m-am gândit niciodată. Mărturisesc că nu am avut nicio carieră literară, dragă Emilia, şi nici nu mi-a trecut vreodată prin minte să îmi fac o carieră literară, cum se spune. De altfel termenul acesta de carieră literară nu-mi place deloc. După terminarea Facultăţii, am mers ca Profesor de Pedagogie şi Psihologie, de Logică, de Filosofie la Liceul Pedagogic din Tulcea. Nu aş fi vrut pentru nimic în lume să rămân asistent la facultate şi apoi profesor la Facultatea de Filosofie, adică să fiu ca profesorii mei mediocri, care nu mi-au transmis nimic. Şi ca să dau ce?

Profesori care aveau să predea materialismul dialectic şi istoric, când toate disciplinele aveau la bază filosofia materialist dialectică, aşa cum o fundamentaseră cei doi mari corifei, Marx şi Engels. Care sunt printre cei mai mari criminali ai umanităţii, alături de Stalin, de Hitler, de Lenin, de Mao Zedong. Ei n-au ucis, e adevărat, cu pistolul, dar ideile lor au iniţiat, au fundamentat Experimentul comunist mondial, care a provocat un număr imens de victime. Numai Stalin a ucis peste 20 de milioane de ruşi. Mao, şi el a provocat peste 40 de milioane de victime şi nici Lenin nu este un mic copil pe lângă ei. La aceştia îi adăugăm pe Pol Pot, pe Kim Ir Sen şi urmaşii lui, pe Gheorghiu-Dej etc.

Îi mulţumesc Domnului că m-a ţinut departe de ideile lor, de Facultatea de Filosofie. N-aş fi rămas la Facultate în niciun caz, mai ales că era să fiu eliminat încă din primul an, în urma incidentului cu descoperirea celui de-al *treilea mare curent în istoria filosofiei*. Povestesc incidentul în cartea pe care am scris-o mult mai târziu, după căderea dictaturii comuniste. Cartea se numeşte *Cel de al treilea mare curent din istoria filosofiei*, pentru care îţi mulţumesc, dragă Emilia, pentru că tu ai tipărit-o într-o formă grafică minunată la editura ta, care va deveni celebră, cu nume atât de frumos, *Editura Muşatinial*

Adrian Păunescu a promis chiar la Prima şedinţă a cenaclului Flacăra că mă va aduce redactor la Flacăra. Eu, care am visat de pe băncile liceului să fiu gazetar, mi-aş fi dorit lucrul acesta. Pe lângă faptul că scriai şi puteai să publici în ziarul sau în revista la care lucrai, să transmiţi idei, să promovezi cărţi, valori, să influenţezi conştiinţe, ca ziarist la *Scânteia*, la *România Liberă*, la *Flacăra*, puteai să faci foarte mult bine oamenilor, românilor. Se făceau multe nedreptăţi unor oameni în perioada aceea, mai ales unor oameni de valoare. Totuşi nu atât de multe ca astăzi, în perioada postcomunistă, când hoţii, setoşii de putere, mafioţii călcând totul în picioare au pus mâna pe conducerea ţării şi au jefuit economia, îmbogăţindu-se, dar distrugând aproape total România.

De exemplul marele om de ştiinţă şi scriitor, prietenul meu şi al lui Adrian Păunescu, inginerul cercetător Ioan Crişan, o minte strălucită, unul dintre oamenii de ştiinţă care ar fi putut să aducă *Premiul Nobel pentru Chimie* României. A fost după terminarea Politehnicii asistent şi lector la Politehnică. Era însă un om de o cinste ireproşabilă, de o moralitate, de o educaţie exemplară, nemţească, incapabil de cel mai mic compromis. Nu putea suferi nedreptatea, minciuna, nonvalorile, şmecheria. Şi pentru că a fost un om cinstit, care nu a lins pe unul sau pe altul, l-au săpat şi l-au dat afară de la Politehnică, deşi omul acesta avea vocaţie de dascăl. Ar fi fost un cadru didactic de mare valoare la Politehnică, care ar fi format, la rândul lui, multe alte valori. Fiind însă o mare valoare incoruptibilă, cinstită, un maramureşean demn, cu coloană vertebrală, mediocrităţile din Politehnică nu l-au suportat. îi umilea prin valoarea lui, îi deranja, îi făcea să-şi dea seama cât de mici sunt. îi făcea să se simtă prost. Şi atunci l-au eliminat…

De la Politehnică a ajuns cercetător la Institutul de cercetări în domeniul electrochimiei, unde a făcut zeci de descoperiri şi invenţii de mare valoare. A scris articole despre descoperirile lui publicate în cele mai prestigioase reviste de ştiinţă din lume. Alături de oameni de ştiinţă care luaseră *Premiul Nobel*, sau aveau să-l ia. Omul acesta a adus beneficii extraordinare ţării lui şi ar fi putut să aducă beneficii şi mai mari, dacă nu ar fi fost săpat, marginalizat, distrus. Mediocrităţilor nu le-a convenit însă, şi l-au eliminat şi de aici.

E.Ţ.: *A exista cineva care să creadă în munca lui Ioan Crişan*?

Şt. D Ei bine, Adrian Păunescu s-a luptat ca un leu pentru a-l apăra pe inginerul Ioan Crişan. În revista Flacăra a apărut un lung serial, intitulat *dreptate pentru inginerul Ion Crişan*", zeci de articole au vorbit numai despre cazul Ioan Crişan. Din păcate, fără niciun rezultat. Mafia mediocrităţilor l-a învins pe sărmanul Ioan Crişan, Domnul să-l binecuvânteze şi să-i facă dreptate în

împărăţia Lui, căci prietenul meu Ioan Crişan a trecut anul acesta la cele veşnice, singur, neştiut de nimeni, umil şi sărac!

El, care a fost un Mare Om şi o mare minte creatoare, o Inteligenţă sclipitoare, care ar fi putut să dea

Ţării lui descoperiri şi invenţii de miliarde de euro! mai povestesc un caz demenţial. În ultima clasă de liceu am fost coleg cu Emil Catrinoiu, singurul editor din România care a avut curajul să publice romanul meu *Delirul*, vol. II, la Liceul de la Măciuca, un coleg extraordinar, un băiat cu un suflet minunat. După terminarea liceului, drumurile noastre s-au despărţit, eu am urmat Facultatea de Filosofie din Bucureşti, el a dat la un institutul de petrol şi gaze, dacă ţin minte, nu a reuşit şi a dat atunci la Ştefan Gheorghiu, unde a reuşit. îmi aduc aminte că neam întâlnit în primul sau în al doilea an de când eram în Bucureşti şi mi-a vorbit de un unchi al lui, Ştefan Catrinoiu, care lucra la Căile ferate. Locuia în Bucureşti şi a inventat un dispozitiv care face ca trenurile, şi de marfă şi de călători, să treacă prin gări fără să oprească, şi totuşi oamenii şi mărfurile să coboare şi să urce din tren. În momentul acela imaginaţia mea a fost şocată.

Nu puteam să-mi imaginez cum se poate ca trenul să treacă printr-o gară fără să oprească şi, totuşi, călătorii care voiau să urce să poată face acest lucru, iar cei care trebuiau să coboare în gara respectivă să coboare şi să meargă la casele sau la treburile lor. Mintea mea, şi aveam o imaginaţie foarte bogată, dezvoltată în urma miilor de cărţi citite, nu putea să-şi imagineze cum era acest dispozitiv, cum era el alcătuit şi cum funcţiona. Acesta era prin anii 1970, 1971… I-am cerut eu adresa lui Emil, voiam să merg să-l cunosc pe acest unchi al lui care inventase un dispozitiv grozav. Domnul Ştefan Catrinoiu, unchiul inventator al lui Emil, locuia pe Calea Moşilor, vestita Cale a Moşilor, aproape de Obor, pe un intrând pe partea stângă. Intrai într-o curte interioară şi aici, pe dreapta, era o clădire în care el avea două camere.

Era necăsătorit, mi se parte că era subinginer mecanic, nu era inginer, dar era un om atât de pasionat de şurubăraie, de mecanisme, de invenţii, de inovaţii, încât, ca să facă să funcţioneze instalaţia, care făcea ca trenurile să treacă prin gări fără să oprească şi mărfurile, şi oamenii să urce şi să coboare, spărsese zidul dintre cele două camere, şi acum apartamentul lui era o singură sală, în care într-un colţ avea un pat, o masă într-un alt colţ, şi parcă mai avea o bucătărie improvizată. Toată casa lui era cu plină cu tot felul de fiare, cu şuruburi, unelte, cu tot felul de structuri şi substructuri metalice, că nu mai aveai loc unde să pui piciorul. În universul acesta încărcat de fiare, de scule, agăţate de pereţi, prin colţuri trăia omul acesta umil, sărac şi genial, nea Fănică Catrinoiu, un om tare de treabă. Imaginaţi-vă o sală încărcată de cărţi, că nu mai ai loc nici să te strecori printre ele, nu ai loc unde să pui piciorul! Aşa era casa lui nea Fănică, plină de tot felul de fiare, de scule, de bare, de sârme, de aparate, de unelte.

Ca să-şi perfecţioneze invenţia şi ca s-o poată arăta celor care urmau să-i breveteze invenţia, a făcut un model la o scară destul de mare. În sala aceasta, care era casa lui montase o şină de cale ferată, cu gări, cu pasaje. Pe şine circula un trenuleţ lung de câţiva metri şi înalt de treizeci, patruzeci de centimetri, cu vagoane care aveau greutăţi în ele. Trenul acesta circula pe linie într-un fel de elipsoid, nu era deci rotundă, linia trenului era ovală. Şi acum, în fiecare gară, pe o distanţă de câteva sute de metri era montat un dispozitiv, care era, de fapt, o linie suspendată, paralelă cu linia pe care mergea trenul. Pe acea linie suspendată aştepta vagonul, sau vagoanele în care se urcau călătorii care voiau să meargă de la Drăgăşani, la Bucureşti, de exemplu. Aşa cum am mers eu de multe ori cu trenul la Bucureşti, când eram student.

În momentul în care trenul de călători intra în gară, vagonul în care se găseau călătorii care voiau să coboare la Drăgăşani, şi care era ultimul vagon, era desprins şi rămânea în gară, iar vagonul suspendat pe linia paralelă în

care se găseau călătorii, care mergeau la Bucureşti, era agăţat cu un dispozitiv automat, trecea în coada trenului şi trenul îşi continua drumul mai departe. Ei bine, când am văzut Modelul, sau Macheta trenului cât de bine funcţionează, am rămas pur şi simplu uimit şi extaziat. Pentru că invenţia aceasta pe cât era de genială, pe atât era de simplă. Nu mai intru în detalii să mai spun că omul acesta deşi şi-a brevetat invenţia la OSIM, pentru că nu a trecut la capitolul coautori nişte directori din Ministerul Transporturilor, invenţia aceasta nu a fost aplicată în practică niciodată, deşi aplicarea ei în practică ar fi revoluţionat transporturile feroviare, ar fi adus ţării economii şi beneficii de zeci de miliarde de lei. Imaginează-ţi o România în care trenurile circulă prin ţară fără să oprească în gări şi totuşi călătorii să urce şi să coboare din tren. Nu mai spun că întregul mers al trenurilor din România şi din orice ţară ar fi putut fi computerizat. Trenurile să circule prin ţară, fără să oprească în gări, iar călătorii să coboare şi să urce, la ora stabilită. România socialistă, pe vremea aceea, ar fi avansat mult mai repede. Invenţia lui Ştefan Catrinoiu ar fi putut fi vândută pe multă valută ţărilor Occidentale, şi astăzi transportul feroviar în Europa şi în America ar arăta cu totul altfel. Invenţia aceasta ar fi ajutat dezvoltarea României, şi nivelul de trai al românilor ar fi crescut măcar cu puţin în ţara aceasta. Ar fi dus-o şi românii mai bine!

Ei bine, eu am scris două articole, care au apărut în presa de atunci, despre această invenţie extraordinară, dorind să o promovez şi să îl fac cunoscut pe inventator. Din păcate, după articolele mele, Ştefan Catrinoiu a fost şi mai invidiat şi mai marginalizat.

Ba, mai mult, sărmanul om, din câte am auzit, a fost dat afară de la Căile ferate şi trecut într-un alt domeniu. Şi cum a terminat omul acesta, inventatorul genial Ştefan Catrinoiu? Domnul să-l pună să facă invenţii în împărăţia cerească şi să-l ţină la inima Lui! O să vă spun. A fost marginalizat, tot mai marginalizat, iar, după ce a ieşit la pensie, a revenit în satul lui din Comuna Măciuca de unde

era, la casa părintească şi, ca să se întreţină, şi-a cumpărat nişte vaci şi trăia din agricultură pe care o făcea pe un petic de pământ şi din laptele vacilor. A murit sărac, în satul lui, ca genialul părinte al Ciberneticii, marele Ştefan Odobleja, care, când a murit era, atât de sărac, încât, în loc de ciorapi, ca să nu-l rodă, punea în pantofi ziare. Aceştia suntem noi, românii. Aşa ne invidiem, ne marginalizăm şi ne asasinăm valorile, geniile care ar putea să facă din România o ţară bogată.

Dacă aş fi rămas să lucrez în presă, m-aş fi luat de gât cu toţi bandiţii ăştia, care din invidie şi din interese egoiste, mărunte, au sabotat minţile creatoare pe care le-a dat această ţară. Iar astăzi aceste minţi creatoare nici măcar nu mai sunt băgate în seamă, pentru politicieni şi pentru mogulii de presă, pentru baroni, nici nu mai există. Se uită la ei cu scârbă ca la nişte gunoaie. Dacă aş fi fost gazetar, aş fi luat peniţa, aşa cum spuneam în epigrama mea şi i-aş fi măcelărit, pur şi simplu!

Mărturisesc că, în liceu şi apoi în facultate, nu mi-aş fi dorit să fiu ziarist. Vara, când lucrasem la ziarul *Orizont* din Vâlcea, pe lângă anchete serioase, curajoase, pe lângă reportaje literare, căci voiam să fiu un scriitor reporter ca Geo Bogza (cine o să mai ştie mâine cine a fost Geo Bogza, dacă acum a fost uitat!) scrisesem şi articole de umplutură, aşa se chemau. Şi câţi ziarişti în lunga perioadă comunistă nu au scris numai articole de umplutură, care nu spuneau nimic, şi despre care nu o să mai ştie nimeni nimic. Ori eu voiam să fiu un ziarist greu, care să dezbat temele grave ale timpului ca Eminescu, problemele importante ale Ţării. Cam aşa cum avea voie să facă Adrian Păunescu în perioada lui cât a fost în graţiile lui Ceauşescu, pe care l-a lins până nu a mai putut. Păunescu, din păcate, datorită slugărniciei şi parvenitismului lui, s-a ratat ca gazetar şi, în mare parte, s-a ratat şi ca poet. O să rămână din el numai poezia de dragoste.

Acum, la cei 66 de ani ai mei, întorcându-mă în urmă îmi dau seama că Domnul a fost bun cu mine şi m-a

orientat şi m-a pus pe drumul cel îngust şi cel greu. Mergând după terminarea Facultăţii ca profesor de Psihologie, de Pedagogie, de Filosofie, de Logică la *Liceul Pedagogic* din Tulcea, profesie în care am pus mult suflet şi multă dăruire, Domnul m-a ajutat ca, împreună cu colegii mei, să dăm dascăli buni, valoroşi, talentaţi, care au mers apoi în satele în care au fost repartizaţi şi au dat la rândul lor elevi foarte buni. Aş putea să spun că Liceul pedagogic din Tulcea, până în anul 1982, adică pe parcursul unui deceniu, a fost unul dintre cele mai bune licee pedagogice din ţară.

Aici, în oraşul acesta liniştit şi simplu, am scris pe parcursul a 43 de ani o operă literară care va fi apreciată mai târziu ca impresionantă.

Am observat că, dacă în timpul Facultăţii publicasem mult, adică atâta timp cât stătusem în Bucureşti, şi bătusem redacţiile, îndeosebi în revista *Amfiteatru*, am avut pagini întregi de poezie, o dată ajuns în acest oraş de la marginea ţării, poeziile mele trimise prin poştă revistelor, dacă apăreau când şi când. Norocul meu a fost cu poetul Dan Verona, pe care îl cunoşteam de la *Amfiteatru*, care, fiind redactor la radio, unde se ocupa de Momentul poetic, m-a ajutat să am câteva momente poetice pe an.

Aici, la Tulcea, am înfiinţat după modelul Cenaclului Flacăra, pe care tocmai îl deschisesem, un cenaclul al Liceului Pedagogic, pe care l-am botezat, *România Viitoare*, care, în primul an, a avut o activitate extraordinară. Cât timp a existat acest cenaclu, care a descoperit şi lansat multe talente, am fost un bun conducător de cenaclu. Cenaclul a avut şi o revistă scrisă de mână şi afişată pe panouri în faţa cancelariei. Târziu, după ce mi-am consultat dosarul de la Securitate, am văzut că, printre elevii care veneau la cenaclul şi printre colegii mei, au fost şi informatori ai securităţii. Aşadar, Securitatea îşi avea informatori şi în rândul elevilor. Acum, după atâţia ani, citindu-mi dosarul de la securitate mi-am adus aminte multe momente din activitatea mea de

conducător de cenaclu, şi de profesor.

În anul 1980, pentru că eram îndrăgostit de literatură S.F. şi scriam literatură S.F. cunoscând forţa educaţională, formativă, extraordinară a acestui gen literar, foarte gustat de adolescenţi, am înfiinţat la Tulcea, sub egida Comitetului judeţean al U.T.C. Tulcea (pentru care a trebuit să fac cereri, documente explicative ca să obţin aprobările de la Secţia de propagandă a Comitetului judeţean de partid) împreună cu un profesor de fizică de la Isaccea, care scria şi el proză S.F. Primul cenaclu de Literatură S.F. din Dobrogea. îmi pare rău că am uitat numele domnului profesor de fizică de la Isaccea, pentru că aş fi vrut să îl menţionez aici. Astăzi, după 26 de ani de capitalism postcomunist, când cultura nu mai înseamnă mare lucru pentru români, din păcate, evenimentele acestea care aparţin de acum istoriei literare nu trebuie uitate.

E.Ţ.: *Prezentaţi-ne, vă rog, câteva din cărţile dumneavoastră de suflet…*

Şt. D.: Cărţile mele de suflet? Uite, dragă Emilia, nu m-am întrebat niciodată care sunt cărţile mele de suflet. Pe care s-o aleg dintre ele, când toate sunt filele şi capitolele unei singure cărţi, la care lucrez ca un zidar la o catedrală, care ar vrea să crească atât de mare şi să fie atât de durabilă, încât să ajute măcar puţin poporul acesta amărât în târâşul lui prin istorie.

Uite, eram în armată, asta însemnând anul 1974, (sunt 42 de ani de atunci, mai e puţin şi se face o jumătate de secol), când mi-a venit o Idee. Nu ştiu cum mi-a venit, dar am început să aştern pe hârtie idei, fragmente din această carte, pe care am scris-o de mână şi după aceea, o secretară mi-a bătut-o la maşină contra cost. Cartea aceasta se numeşte, este şi acum în manuscris *pedagogia Speciei umane*". Este o carte absolut revoluţionară, care ar fi binevenită, dacă ar apărea, deşi cine mai citeşte astăzi, pe cine ar interesa o astfel de carte, când academicienii, profesorii universitari, sunt oameni invidioşi şi mărunţi. Ca şi criticii literari, fiind cu toţii absolut neinteresaţi să

promoveze valorile autentice ale neamului acestuia. Dacă ar putea ei s-ar promova numai pe ei, şi-ar acorda singuri medalii şi premii…

Ei bine, cartea aceasta îmi este foarte dragă pentru că ea a deschis în cunoaşterea umană, în mintea mea, în preocupările mele o pârtie epistemologică, un orizont foarte larg de informaţie, de cunoştinţe. Ca să scriu cartea aceasta, am citit zeci, sute de cărţi de biologie, de genetică, de sociologie, de economie, de psihologie, de pedagogie. În cercetare, pentru un cercetător pasionat, fiecare descoperire sau lucrare este o etapă care îi deschide în faţă o altă etapă, un alt drum. Aşa că, având această viziune a Educaţiei şi Autoeducaţiei Speciei umane în istorie, am abordat o altă temă, tot virgină în spaţiul cunoaşterii, şi anume *Pedagogia Sistemelor economice*. Cartea aceasta am scris-o când aveam 25 – 26 de ani. Oricum, în anul 1976, era gata.

Imaginează-ţi că se află şi acum în manuscris! Iar cartea aceasta *Pedagogia Sistemelor economice*, în care eu vedeam Sistemele economice naţionale ca pe nişte fiinţe care pot fi „educate”, a prilejuit realizarea unei descoperiri şi mai mari, probabil cea mai mare descoperire din istoria umanităţii. Este vorba despre descoperirea Sistemului socio-economic de evoluţie, Sistemul economic al viitorului, descris pe larg în cartea, *JSfoua ştiinţă economică a secolului XXI sau Psiho-Economia*”, care poate fi citită pe www.amazon.com sau pe blogul meu.

E. Ţ.: *Ce tematică abordaţi în cărţile dumneavoastră, ce subiecte vă preocupă şi le consideraţi interesante şi valoroase de a fi împărtăşite cititorilor, ce vă preocupă să împărtăşiţi oamenilor, să comunicaţi celorlalţi*?

Şt. D.: Când eram copil, dragă Emilia, eram fascinat de cer, îmi puneam zeci de întrebări în legătură cu cerul, cu norii, cu vântul, cu lumina, apoi când am devenit puţin mai mare, inventam basme în care acţiunea se petrecea pe un tărâm fabulos, unde binele era întotdeauna răsplătit şi învingător. În basmele create de mine, eu eram eroul păpuşar, cel care mânuia personajele basmelor.

Mărturisesc că întotdeauna m-am simţit foarte bine pe tărâmul celălalt, adică dincolo de marginile realităţii în care trăiam. Realitate în care, mărturisesc că nu am fost fericit, şi nu m-am simţit bine! Nici acum, când sunt un om matur şi un scriitor apreciat, nu mă simt bine în lumea aceasta toxică şi nebună, bolnavă în care trăim cu toţii. De aceea şi încerc cu uneltele scriitorului şi ale Gânditorului în Pedagogie, ale Gânditorului politic, să fac această lume mai bună. Apoi, când am devenit adolescent, şi am ştiut care va f drumul meu, că eu voi deveni scriitor, voi fi ziarist, gazetar, mi-am propus să lupt pentru oameni, pentru dreptate, adevăr, pentru dezvoltarea ştiinţei, a societăţii. îţi mărturisesc, dragă Emilia, că de mic m-a durut nedreptatea, că n-am putut să accept, să suport nedreptatea (care este unul din factorii cei mai distructivi ai lumii noastre interioare şi exterioare, unul dintre factorii cei mai distructivi din aria fenomenului social), de aceea am şi luptat, şi voi lupta, atât cât am putut, împotriva ei.

Ce subiecte mă preocupă în toate activitatea mea de creator? Răspunsul este unul cu o arie largă: mă preocupă studierea întregului fenomen uman, ce suntem noi, oamenii, de unde venim, care este rostul nostru pe lume, care este Adevărul, ce este Adevărul, pentru ce există Adevărul, marele Adevăr, care este Misterul, taina cea mai adâncă a Omului, ce este Misterul feminin? Prin poarta deschisă a misterului feminin putem să ajungem să cunoaştem adâncimile fenomenului uman, ale Misterului uman? încerc, în toate lucrările mele, fie că este vorba de poezie, de proză, de teatru, de eseu să răspund la marile întrebări pe care ni le pune Viaţa, Istoria, Spiritul uman! în poeziile pline de gingăşie pe care le-am scris pentru copii, dar şi pentru maturi, le relev sufletelor micuţilor împărăţia gospodăriei, în care ne-am născut cu toţii, mirifica împărăţie a grădinilor şi a florilor, fascinata lume a animalelor, frumuseţea sufletului omenesc.

E.Ţ.: *Aţi fost propus, în anul 2010 pentru premiul Nobel…*

Şt. D.: Am fost propus, încă din anul 1994, la Premiul

Nobel de Fundaţia Culturală *Ajutorul Românesc*, şi de alte două Fundaţii româneşti care militează pentru impunerea valorilor româneşti peste hotare. Scriitorul Ion Zubaşcu, pe vremea aceea redactor la revista

Magazin[12], şi doamna profesoară universitară, critic literar, Francesca Pini3 au consemnat despre mine, ample articole.

Apoi, se pare că în anul 2008 am fost propus la *Premiul Nobel*, chiar de Fundaţia Jorge Luis Borges, din Buenos Aires, a marelui scriitor argentinian, propus şi el la premiul Nobel, dar pe care nu l-a luat niciodată, m-a lăsat să înţeleg marea scriitoare româno-argentiniana Alina Diaconu, care trăieşte la Buenos Aires. Pentru că iată ce mi-a scris romanciera Alina Diaconu, membră a Fundaţiei Borges: *„Vă felicit, sunteţi un mare scriitor, îmi pare nespus de bine să fi luat aşa contact cu Dvs”*. Alina Diaconu, scriitoare româno-argentiniană, stabilită în Argentina. 28, iulie, 2007.

În anul 2010, aşa cum spui tu, dragă Emilia, am fost propus la *Premiu Nobel* de *Societatea Scriitorilor Români din Moldova*, textul acestei Propuneri apare, după cum se

---

1 Ion Zubaşcu - „în tot ceea ce faceţi şi gândiţi aveţi mai degrabă aura unui întemeietor. Cred că ar trebui să faceţi şcoală în jurul dumneavoastră, lucrând direct asupra destinelor vii prin elevii care ar putea să vă continue lucrarea, întemeind cetăţi de spirit la fel de durabile ca şi cele create la umbra măslinilor antici. Trăim vremuri prea mărunte şi interesate pecuniar ca să găsiţi o revistă deschisă imediat spre ceea ce gândiţi." - Revista Expres - Magazin, nr. 4,1993

2 Francesca Pini, lector universitar - „Ştefan Dumitrescu este la ora actuală unul dintre scriitorii români cu cea mai vastă şi profundă operă. Tipul scriitorului total, şi al omului total, Stefan Dumitrescu a dat romane care vor avea celebritatea romanelor lui Marquez, piese de teatru care ne vor cutremura conştiinţa, veacuri de aici înainte, eseuri cu un orizont al sintezei impresionant, o „Istorie a dramaturgiei româneşti”, dar şi poezii pentru copii de o gingăşie infinită. în volumul de faţă, un volum de poezie impresionant, ţipându-şi dragostea lui pentru Basarabia, dar si conştiinţa de „RANĂ” adâncă a fiinţei naţionale, Ştefan Dumitrescu ne aduce în modul cel mai dureros aminte că suntem români, că suntem o FIINŢĂ cu Simţirea şi Conştiinţa îndoliată /”. (1994)

ştie din *Prefaţa* la romanele mele *Feodor Mihailovici Dostoievski s-a sinucis la Bucureşti*, şi *Prea adânc m-ai rănit, femeie*!

E.Ţ.: *Nu-mi vine să cred… Să fii un mare scriitor, propus pentru Premiul Nobel, cu o operă literară impresionată – aţi dus limitele literaturii române mult mai departe, aşa cum anticipase Ana Blandiana – iar Conducerea Uniunii Scriitorilor să nu vă bage în seamă şi să nu vă propună pentru Premiul Nobel? Este o mare nedreptate ce vi s-a făcut*!

Şt. D.: Crima aceasta s-a făcut cu mai mulţi scriitorii români, dragă Emilia. Pe toţi românii care ar fi putut să aducă *Premiul Nobel*, noi i-am sabotat în modul cel mai desăvârşit, cel mai oribil, de aici din ţară, ca să nu ia acest premiu. Aşa cum am spus, şi cum se vede din romanul meu *Feodor Mihailovici Dostoievski s-a sinucis la Bucureşti*, lumea scriitorilor români este foarte grav bolnavă de axiofagie, de egoplasm şi de inteligenţă negativă, îşi distruge valorile. Acelaşi lucru se întâmplă şi în lumea oamenilor de ştiinţă, cu academicienii români şi în lumea profesorilor universitari, care este o lume groaznică. Eu le mulţumesc că încă nu m-au asasinat fizic, ci doar moral. Şi mă rog „J) *oamne, îndreaptă-i pe vrăjmaşii mei către bunătate şi rugăciune*!”

E.Ţ.: *Spuneţi-ne, vă rog cum vedeţi societatea românească în anul 2015*?

Şt. D Cartea aceasta de „Convorbiri” trebuia scrisă în anul 2015. Pentru aceste întrebări, dragă Emilia, iar eu nu am avut o oră răgaz. Pentru că, în această carte, noi stăm de vorbă prin intermediul unei cărţi şi, în timp ce noi discutăm, cartea se scrie singură, se naşte sub ochii noştri. Am reuşit lucrul acesta abia în vara anului 2016, când eu m-am găsit pentru o lună şi jumătate în satul meu din Vâlcea, unde am avut liniştea şi răgazul să scriu.

Am scris această carte avându-te pe tine în faţă, stând la o cafea, stând de vorbă despre *Centrul Cultural* pe care îl construieşti tu la Varatic. Felicitări!

E.Ţ.: *Este adevărat, acest proiect amplu a implicat*

multă energie şi putere de muncă asumată pentru un ideal cultural, aş zice naţional Reuşita acestui proiect se datorează acelor oameni care au crezut în mine şi au investit în visul meu. Acest Muzeu al personalităţilor care şi-au purtat paşii prin ţinutul Văraticului, va fi definitoriu pentru cultura acestei zone şi va dobândi importanţă la nivel naţional…

Şt. D.: Domnul să te ajute în realizarea acestui Centru de cultură! Să-i mulţumim Domnului că ţi-a făcut acest mare dar alegându-te pe tine să construieşti acest *Centru Cultural Spiritual*, aşa cum eu îi mulţumesc Domnului că scriem împreună această carte, discutând de la suflet la suflet…

Importantă este starea aceasta de comuniune, de prietenie şi de comunicare pe care o trăim şi lucrurile minunate pe care le realizăm împreună. Răspunzând la întrebarea ta, cum văd eu Societatea românească, în anii aceştia 2015, 2016, 2017, 2018, şi mă opresc aici, pentru că, după 2018, s-ar putea ca Europa, şi cu ea şi România, să fie în flăcări. Ei bine, dragă Emilia, starea societăţii româneşti în anii aceştia este foarte proastă, foarte gravă, periculos de gravă. Să ne amintim că, acum o sută de ani bunicii şi străbunicii noştri luptau în Primul Război Mondial pentru apărarea ţării, şi nu numai că au apărat cu jertfe multe şi grele România, dar au realizat şi Marea Unire din anul 1918. Pe când noi, nepoţii şi strănepoţii lor, ne batem joc de ţară şi distrugem şi ce-a mai rămas nefurat în România.

Ne înclinăm în faţa dumneavoastră, bunilor viteji, vă binecuvântăm şi ne rugăm Domnului să vă ţină, dragi eroi, sufletele în căuşul palmelor Lui, să sufle peste dumneavoastră mireasma Lui divină. Să vă facă îngeri fericiţi în veşnicie! Şi ajutaţi-ne de acolo din cer, dacă puteţi, că noi, nepoţii şi strănepoţii dumneavoastră, nu suntem în stare de nimic! Nu suntem în stare nici să-i oprim pe hoţi să jefuiască Ţara. Am ales o clasă politică de hoţi şi de tâlhari care ne-au jecmănit cât au putut, care au distrus Economia ca să se îmbogăţească ei, iar noi n-am

făcut nimic să apărăm această Ţară, pentru care dumneavoastră v-aţi dat viaţa. Dumneavoastră aţi apărato şi aţi întregit-o împlinind visul strămoşilor noştri, pe când noi am jefuit-o şi am ruinat-o.

Ar trebui să ne plecăm capetele în faţa dumneavoastră de ruşine şi să ne cerem iertare! Iată, o facem noi, în numele tuturor românilor care trăiesc astăzi, şi cărora nu le pasă că au dus ţara de râpă.

Aşadar, dragă Emilia, eu văd şi ştiu, din studiile făcute în cadrul *Biroului de Viitorologie*, că starea societăţii româneşti (starea întregului Organism naţional românesc) acum, în anii aceştia, este foarte, foarte gravă, foarte proastă, periculos de gravă. Putem în câţiva ani chiar să dispărem ca popor şi ca naţiune. Prăbuşirea societăţii româneşti s-a datorat faptului că, după căderea lui Nicolae Ceauşescu, economia, poporul român, întregul Organism naţional românesc au devenit Victima şi Obiectul celui Mai Mare război mascat-invizibil din istoria noastră, declanşat de Marii Asasini Economici din exterior. Adică de Marile Puteri, de Marile Corporaţii Multinaţionale, de Marile Bănci ca FM şi Banca Mondială, Societăţi şi Servicii secrete care şi-au pus la cârma ţării oamenii lor. Oamenii politici pe care îi ştim cu toţii, care s-au perindat la conducerea ţării, au jefuit-o cât au putut. În acelaşi timp, noi, fiind un popor canceros, grav bolnav de patologiile psihologiei poporului român, pe care le descriu pe larg în cartea *Psihologia şi Pedagogia poporului român* şi în cartea *Explicarea poporului* românam participat noi înşine la jefuirea ţării.

De aceea Societatea românească se găseşte acum în anii aceştia, în starea foarte proastă pe care o cunoaştem cu toţii. Ce lucru foarte trist şi dureros, care vorbeşte despre ce suntem şi cine suntem noi ca naţie, despre psihologia noastră ca neam, că poporul român, clasa intelectuală, oamenii de cultură au stat cu mâinile în sân nepăsători văzând cum ţara le este jefuită şi furată, şi n-au făcut nimic ca s-o apere nu au făcut nimic ca să-i oprească pe hoţi să fure şi să distrugă totul. Prin aceasta oamenii de

cultură, clasa intelectuală, poporul român sau făcut complici la distrugerea României. Poporul român şi România, Organismul naţional în ansamblul lui, este acum căzut la pământ şi sunt puţine şanse să ne mai revenim. Aceasta este concluzia *Biroului de Viitorologie* de la Bucureşti, al cărui Purtător de cuvânt sunt. Aşadar, cu tristeţe o spun, părerea mea despre Societatea românească este foarte proastă.

E.Ţ.: *Există şi optimism în ceea ce gândiţi despre poporul român*?

Şt. D.: Aşa cum am spus mai sus, din păcate nu… Cu riscul de a mă repeta, mai spun o dată: Poporul român este un popor foarte grav bolnav, macerat pe dinăuntru de sistemul de patologii al psihologiei poporului român despre care vorbesc, în cărţile mele: Psihologia *şi Pedagogia poporului român*, Explicarea *poporului român*. *Explicarea tragediei poporului român în istorie*, *în* Filosofa *destinului românesc*, *şi* în Revoluţia *Binelui*, toate aceste cărţi, apărute la editura eliteratura, *se* găsesc la librăria Sadoveanu *din* Bucureşti.

În primul rând noi, românii, datorită patologiilor psihologiei poporului nostru, suntem un popor suicidal, un popor care se autodistruge. Lăsat liber, „în democraţie”, aşa cum am fost după 1989, (lucru pe care Asasinii Economici din exterior îl ştiau, de aceea l-au şi asasinat pe Ceauşescu) după Dictatura comunistă, noi ne autodistrugem, ne divizăm în partide, în partiduleţe, în găşti. Partidele se ceartă între ele pentru ciolan, în faţă, şi jefuiesc pe la spate. Cei care conduc ţara se adună în haite, sau mafii, şi jefuiesc cât pot de mult, aceasta fiind corupţia mare. Cei de la baza societăţii fură şi ei cum pot şi cât pot, dar fură bine, cât să trăiască foarte bine fără să muncească, fără să-şi facă datoria. S-a făcut o cercetare sociologică. Ei bine, peste 90 la sută dintre poliţiştii şi dintre pădurarii din România au maşini şi îşi ţin nevestele acasă. De ce? Pentru că lor le pică, şi încă bine de tot! Unui profesor cu leafa lui amărâtă nu-i ajung banii, nu să-şi cumpere maşină, dar nici de cauciucuri sau de benzină

n-ar avea bani, dacă presupunem că ar avea o maşină. Dar nu are!

Aşa se explică de ce pădurile din România au fost rase de pe faţa pământului şi de ce hoţii şi corupţii o duc bine mersi în România. La aceasta, dacă adăugăm faptul că întreaga clasă politică a lucrat şi va lucra la distrugerea construcţiei social-politico-economice, care este România, ca să se îmbogăţească ei, cum să mai crezi că poporul acesta poate avea un viitor!? Poate nebun! Nu ai văzut singura reacţie a muncitorilor, a românilor, când au văzut că Economia României a început să fie jefuită, în loc să se adune, să se organizeze, să se revolte şi să-i arunce peste bordul istoriei pe politicienii jefuitori, a fost aceea de a fugi? Au fugit ca laşii, ca potârnichile la muncă în străinătate, ca să se îmbogăţească ei (nu le păsa că ţara sărăceşte), ca s-o ducă ei bine. Au adunat bani şi vin acasă vara cu maşini grozave ca să se fălească, să vadă consătenii lor ce mari au ajuns ei. Sau îşi fac vile, ca să se dea mari. Poporul român, dragi români, este incapabil să se salveze în istorie. Noi singuri ne-am tăiat şi ne tăiem creanga de sub picioare. Suntem un popor autodistructiv…

E.Ţ.: *Cum vedeţi viitorul poporului român*?

Şt. D.: Hm! Zic aşa: Doamne, iartă neamul acesta şi mai salvează-ne încă o dată în istorie! Doamne, ajută-ne, dă-ne minte, luciditate, dragoste de ţară, înţelepciune ca să ne salvăm! Doamne, mai salvează-ne Tu încă o dată, pentru că noi, românii, nu suntem în stare! Dacă situaţia poporului român la anul Domnului 2016, când se împlinesc o sută de ani de când România a intrat în Războiul pentru întregirea neamului, este dezastruoasă, în viitor va fi şi mai dezastruoasă… Viitorul României se arată a fi sumbru. Cum sunt unul dintre membrii importanţi ai Biroului *de Viitorologie de* la Bucureşti, şi cum mă ocup de ani de zile cu studiul evoluţiei Sistemului socio-economic românesc, pot să spun că, din punctul de vedere al unei analize şi al unei prognoze viitoriste, poporul român şi România se îndreaptă către dispariţie. Eu afirm, fără să am nicio ezitare, că suntem în pragul dispariţiei noastre ca popor şi

ca naţiune. Am rezistat 1900 de ani în faţa atâtor năvălitori, am rezistat călcaţi în picioare şi striviţi între Imperii ca o biată fiinţă rănită între nişte stânci colţuroase şi tăioase, ca să cedăm acum, în timp de pace. Suntem singurul popor şi singura ţară care în timp de pace, în loc să crească şi să se dezvolte se prăbuşeşte, se autojefuieşte şi este jefuită, fiind mult mai mică şi mai slabă acum, după 26 de ani…

E.Ţ.: *Pe ce vă bazaţi afirmând acestea*?

Şt. D.: Am elaborat în această perioadă multe lucrări privind psihologia poporului român, starea sistemului socio-economic românesc, tendinţa generală a Sistemului care, de 26 de ani, involuează continuu, incapacitatea poporului român de a reacţiona la factorii stresanţi, periculoşi, laşitatea şi egoismul clasei intelectuale, incapacitatea ei de a se organiza, de a avea o reacţie cât de cât constructivă. Sunt foarte multe date, argumente, raţionamente care introduse într-o ecuaţie de analiză viitoristă, dau acest răspuns: poporul român este un popor muribund, inconştient, agonizând ca o vită căzută la pământ, căreia i s-a dat cu parul în cap.

E.Ţ.: *Ce părere aveţi despre „democraţia" din ţară, înţeleasă după bunul plac*?

Şt. D.: Ce a fost şi ce este în România după 1989 nu poate fi numită, în niciun caz, democraţie. Povestea cu democraţia în România este o minciună crasă. În România, după căderea lui Ceauşescu, a fost o Cleptocraţie, cleptocraţia fiind ceva opus democraţiei, fiind o Democraţie a hoţilor. Sau, şi mai precis: o Dictatură perversă a hoţiei, a hoţilor care s-au aflat la Conducerea ţării şi care s-au folosit de masca democraţiei, a Statului de drept, a Parlamentului pentru a jefui Economia Ţării, ca să se îmbogăţească ei. Şi au jefuit România cât au putut, într-un hal de neimaginat. Folosirea termenilor de revoluţie, de democraţie, de justiţie, de stat de drept, când, odată cu Ceauşescu, a dispărut Statul român autentic. Şi cine ştie când va mai apărea şi dacă va mai apărea, în istoria noastră, Statul român! în aceşti ani, în România, a fost o

prostituare neruşinată şi făţişă a tuturor celor care s-au jucat, în folosul lor cu termenii aceştia, sau din neştiinţă. Deci, ce am trăit şi trăim noi în România, nu este democraţie, este un lucru odios şi ruşinos, distructiv, pe care l-am putea numi Anti-democraţie. După căderea lui Ceauşescu, România a fost introdusă într-un Experiment postcomunist negativ, distructiv, care a terminat-o, aşa după cum se vede. Iar termenii de democraţie, de libertate, de stat de drept, de Parlament, sunt mijloace cu care poporul român este manipulat şi prostit. Sunt mijloace mascate ale Asasinilor economici. Dacă este regretabil că poporul român nu a înţeles lucrul acesta, deşi mulţi români şi-au dat seama că toată chestia asta cu revoluţia din decembrie 1989, alegeri libere, partide politice, parlament, intrarea în Uniunea Europeană, în NATO, sunt o păcăleală şi că România este împinsă pe o Linie distructivă şi autodistructivă, într-o Fundătură istorică din care nu există ieşire, în care vom dispărea, probabil, mult mai dureros este că Intelectualitatea şi Oamenii de cultură, deşi cunosc acest adevăr îngrozitor nu acţionează! România este o ţară învinsă şi captivă, jefuită şi prădată, o piaţă de desfacere şi o Colonie, iar noi suntem nişte sclavi, nimeni nu face nimic pentru a salva România din această situaţie! Toţi ştiu că România este o ţară învinsă, distrusă, o colonie, iar noi suntem sclavi care muncim pentru alţii trăind în sărăcie, dar nimănui nu-i pasă! Nimeni nu mişcă un deget. Nouă însă ne pasă!

E.Ţ.: *Cum percep românii viaţa politică şi destinul naţiei române*?

Şt. D.: Sunt un patriot cu o trăire ardentă, profundă, legătura mea sufletească, spirituală de biată celulă a Organismului naţional românesc cu Organismul dacoromânesc din care au făcut parte strămoşii noştri şi din care facem cu toţii parte, cei care suntem acum trăitori pe acest pământ, este una profundă, organică, intensă şi dureroasă. Înainte de căderea lui Ceauşescu, eu credeam că noi, românii, suntem un popor puternic, rezistent, format din patrioţi, (care tăceau de teama securităţii) din

oameni care au ţinut la ţara lor şi au luptat ca s-o apere. Am rezistat 1900 de ani pe acest pământ carpato – istro – pontic. După căderea lui Ceauşescu, a existat o stare de fericire şi de unitate a poporului român care ne-a făcut să ne simţim ca fiind o Fiinţă naţională. Un popor unit şi fericit că, în sfârşit, am scăpat de dictatura care ne strangulase realmente sufletele şi viaţa. îmi spuneam atunci, şi mulţi şi-au spus odată cu mine: să vezi acum ce o să ne dezvoltăm ca ţară! în numai câţiva ani, vom trăi ca în Occident, vom avea un nivel de trai ridicat. Eu, deşi eram un intelectual, şi încă unul care se ocupa de mulţi ani cu studiul Viitorologiei, chiar am crezut lucrul acesta. Ce naivitate, ce păcăleală groaznică, ce tristeţe!

A fost însă de ajuns ca să apară partidele politice ca unitatea afectiv-socială a poporului român să se facă ţăndări. Asta ne spune cât de fragilă este o societate, ne gândim la cea românească, şi cât de repede se poate distruge unitatea unui popor, ţesătura relaţiilor dintre oameni. În primul rând FSN-ul s-a transformat în Partid politic, în partidul neocomunist al lui Ion Iliescu şi al KGB iştilor lui, după care au scos capul partidele istorice, Partidul Naţional Liberal, condus de Câmpeanu, şi partidul Naţional Ţărănesc al lui Corneliu Coposu şi al lui Ion Raţiu, care au divizat, au antagonizat societatea şi au săpat o prăpastie profundă în corpusul social al poporului român, care nici acum nu s-a închis.

Aşadar, starea aceasta de unitate şi de fericire a poporului a durat extrem de puţin, după care foarte repede poporul român s-a divizat şi s-a prăbuşit într-o stare de dezbinare, de ură pe care nu ne-am putut-o imagina mai înainte.

Răspunzând acum la întrebarea ta foarte precisă, precept românii viaţa politică şi destinul naţiei române? Voi răspunde: Românii sunt scârbiţi de politică şi de partidele politice, şi, totuşi, în loc să facă o grevă electorală naţională, sau să iasă toată ţara în stradă – o demonstraţie naţională – prin care să le spună politicienilor, ia mai duceţi-vă dracului cu partidele voastre

politice şi cu viaţa politică! Plecaţi dracului o dată, că ne-aţi nenorocit! Nu vedeţi că n-a mai rămas nimic din Ţara aceasta? Nu mai avem nevoie de partide politice şi de parlament, pentru că, am văzut că în afară de a jefui şi distruge Ţara, nu mai ştiţi să faceţi nimic! Şi, totuşi, deşi sunt scârbiţi de politicieni, de partidele politice, românii nu fac nimic, nu întreprind nimic pentru a schimba această situaţie. Mai grav este că nici intelectualii nu fac nimic pentru ţara lor, pentru a rezolva această problemă a partidelor şi a politicienilor corupţi care au distrus ţara. Ba, şi mai rău, la alegeri se duc ca turmele de oi să voteze, deşi, dacă ar sta să se gândească puţin, şi-ar spune: ia stai, mă frate, de ce să merg eu să-i votez? Păi, nu i-am mai votat o dată şi n-au făcut nimic? Nu i-am votat, şi a doua, şi a treia oară, şi nu au făcut nimic? Doar au furat! Doar am văzut că, fie că sunt liberali, fie că sunt social democraţi, toţi sunt o apă şi-un pământ, au minţit şi au furat de au rupt. Românul este laş şi duplicitar. îi înjură pe politicieni, îi face în toate felurile acasă, cu prietenii, dar când este vorba să primească o găleată sau un pix, sau 50 de lei, se duce şi îl votează pe acela care i-a dat găleata, i-a dat un kilogram de mălai!

Iar acum să vorbim despre destinul poporului român, cum percep românii destinul poporului român! Destinul poporului român este o problemă, iar cum percep românii destinul poporului român, destinul poporului lor, este o altă problemă. Poporul român a avut de-a lungul istoriei un destin nefericit, el fiind toată istoria, de la Decebal încoace, un popor victimă a istoriei. De ce poporul român a avut un destin nefericit toată istoria lui, de ce a fost un popor victimă explic lucrul acesta pe larg în cartea mea *Explicarea poporului român*, apărută, aşa cum spuneam la editura *eliteratura*, 2016. Am numit această Condiţie umană şi istorică de Popor victimă toată istoria lui, Problema Românească a naţiunii române. A poporului român. Aceasta este deci Problema nr. 1 a poporului român, pe care ar trebui s-o rezolvăm noi, românii.

Şi pe care, atenţie, subliniem acest lucru, nu am

putut să o rezolvăm în toată istoria, de 1900 de ani încoace. Iar acum, după căderea lui Ceauşescu, devenit victimă a celui mai Mare Război mascat din istoria noastră, dus de Marii Asasini Economici din exterior împotriva poporului român, am devenit un popor şi mai victimă. Şi mai victimizat. După 1990, situaţia poporului român, aşa după cum ştim cu toţii, s-a înrăutăţit şi mai mult, este şi mai gravă.

Faptul că poporul român a fost toată Istoria o Victimă a istoriei, a altora, dar în primul rând a lui, aşa cum demonstrăm în cărţile noastre, credem că această condiţie istorică de popor victimă trebuie să înceteze. Poporul român trebuie scos din situaţia de popor victimă şi urcat pe un nivel superior de dezvoltare şi evoluţie, când încetează de a fi un popor victimă. Fiind de acum un popor stăpân pe destinul lui, un popor creator al propriului său destin istoric. Şi tot de rezolvarea Problemei româneşti mă ocup în lucrarea pe care o definitivez în vara aceasta, a anului de la Domnul 2016, care se cheamă *Planul salvării poporului român şi al României*, carte care prezintă Planul, Proiectul de ţară prin care poporul român şi România pot ieşi din criza istorică foarte gravă în care ne-am scufundat după evenimentele din decembrie 1989. Care nu au fost în niciun caz o revoluţie, aşa cum repetă toţi cretinii şi manipulatorii. Au fost mai mult decât o Lovitură de stat, au fost un Război mascat americano-sovietic, maghiar, hotărât de Preşedintele SUA, G. Busch senior şi Mihail Gorbaciov la Malta, (o a doua Ialtă a noastră, a românilor şi a ţărilor din Răsăritul Europei), dus împotriva poporului român şi a Statului român, care a dispărut odată cu Ceauşescu. Pe ei nu i-a interesat atât Nicolae Ceauşescu, ei au vrut să-l termine, să-l împuşte, ca Statul român să dispară odată cu el (aşa cum Statul dac a dispărut odată cu Decebal şi nu a mai apărut decât peste 1200 de ani, odată cu apariţia Statelor feudale româneşti:

Ţara Românească, stăpânită de voievodul Basarab şi Moldova).

Pe americani şi pe ruşi îi interesa moartea lui

Ceauşescu, pentru că acesta era, stânca, piatra care le stătea în cale, ca să pună ei, Marii Asasini Economici, mâna pe România, să-i distrugă Economia şi forţa de muncă şi s-o transforme în piaţă de desfacere şi în colonie. Ceea ce s-a şi întâmplat!

Asta, în primul rând datorită trădătorilor din interiorul ţării, politicienilor mafioţi, partidelor politice, Parlamentului, Serviciilor secrete, etc.

Şi într-adevăr, acum România este o ţară distrusă, o colonie prăbuşită la pământ, care, după planul americanilor, de fapt al Marilor Asasini Economici, care sunt Marii Bancheri Internaţionali care conduc lumea din umbră, a fost pusă la înaintare în războiul americano-rus. Pe noi vor cădea rachetele ruşilor, nu pe Statele Unite, dacă se va aprinde scânteia războiului dintre Marii Asasini economici occidentali şi Rusia. Pentru că Rusia a fost încercuită de către Marii Asasini Economici, războiul dintre ei şi Rusia luând forma Războiului mascat invizibil, informaţional, economic, financiar, psihologic. După care s-ar putea să vină confruntarea militară, cu tancuri, avioane, rachete, arme nucleare.

Acesta este destinul poporului român, destul de sumbru şi periculos, aflat acum în ce mai gravă situaţie din istorie lui.

E.Ţ.: *Ce se va întâmpla cu noi în viitorul imediat*? *Dar în viitorul mediu*, *dar în cel îndepărtata*?

Şt. D.: Eu cred că numai Dumnezeu ne mai poate salva. Domnul ne va ajuta şi se va întâmpla un miracol în istoria noastră, care ne va salva, pentru că eu nu cred că suntem în stare să ne salvăm.

Referindu-ne acum la cealaltă Problemă: cum percep românii destinul naţiei române? Hmm! Nu-l percep deloc, pur şi simplu nu există pentru ei. Pe marea majoritate a românilor nu i-a interesat fabrica, uzina, locul de muncă în care au lucrat, nu i-a interesat faptul că Economia României e jefuită şi că ei nu au locuri de muncă. Au preferat să fugă ca potârnichile laşe să se bage slugi la occidentali!

Acest comportament laş şi antinaţional se datorează, desigur, tot patologiilor psihologiei poporului român, în primul rând egoplasmului, axiofagiei, atomitei, nuelitei, individualitei, dedublării), aşa că nu-i interesează poporul român şi soarta poporului român şi nu percep în niciun fel destinul poporului român. Pentru ei nu există destinul poporului român. Nu se gândesc nici la faptul că viitorul copiilor lor ar trebui să fie aici în ţara strămoşilor lor, în care au crescut şi s-au format ei. Eu am fost pur şi simplu îngrozit, cutremurat, văzând cu câtă uşurinţă, ca şi cum abia ar fi aşteptat acest moment, să fugă din ţară, milioane de români şi-au părăsit uzinele, Ţara, ca să meargă la mai bine, să lucreze în străinătate. O.N.U. a anunţat că 4, 7 milioane de români au părăsit ţara, ai noştri au anunţat că doar 3, 5 milioane de români au emigrat în căutarea locurilor de muncă. În realitate, nenorociţii de guvernanţi habar nu au (nici nu i-a interesat şi nu-i interesează!) câţi români mai sunt în ţară şi câţi au părăsit ţara. Este alarmant faptul că, din cei peste 5 milioane de români, care au părăsit ţara, fugind la mai bine, trei sferturi din ei au răspuns că nu vor să se mai întoarcă în ţară. Asta înseamnă că românul, care ar trebui să fie o celulă din organismul naţional s-a rupt de Organismul care l-a hrănit până acum. Este trist şi foarte periculos.

Şi acum vom pune punctul pe I: există printre români un număr de români patrioţi, o vână tare, străveche, de cremene, care mai ţine la ţara aceasta. Care sunt gata să îşi dea viaţa pentru ca neamul acesta să supravieţuiască. Oameni care nu sunt bolnavi de individualită, ci de organicită, care sunt celule care trăiesc şi lucrează nu pentru ele ci pentru Organismul naţional. Care trăiesc mai mult pentru ţara şi neamul lor mai mult decât pentru ei. Sunt puţini, este adevărat, dar aceştia sunt şansa poporului român de a mai exista în istorie. Asta doreşte să facă *Biroul de Viitorologie* de la Bucureşti, care a creat Doctrina Organicist-evolutivă, Doctrină care arata Calea prin care poporul român se poate salva în istorie, să-i unească pe aceşti români patrioţi. La ora actuală,

definitivăm, cum ţi-am spus, *Planul salvării poporului român şi al României în istorie*, prin care încercăm să le conştientizăm românilor, poporului român, că, după căderea lui Ceauşescu, România a devenit Victima şi Obiectul celui mai mare război mascat invizibil din istoria noastră, care s-a folosit de defectele noastre ca să ne distrugă. Şi ne-a distrus, totalmente! De aceea, românii trebuie să ştie că există o singură Cale prin care ne putem salva în istorie şi aceasta se numeşte *Doctrina organicist evoluţionistă*. Care le arată românilor cum putem să ne salvăm în istorie, Calea pe care să mergem.

E.Ţ.: *De ce credeţi că se întâmplă ceea ce se întâmplă acum în România*, *de ce minciuna*, *nesimţirea*, *laşitatea şi tupeul sunt la putere în acest capitalism sălbatic*?

Şt. D Doamne, cred că sunt printre puţinii oameni din ţara aceasta care pot să dau un răspuns corect la această întrebare. Fiind unul dintre Membrii importanţi, de bază ai Biroului de viitorologie de la Bucureşti, Purtătorul de cuvânt al BVB, m-am ocupat, împreună cu puţinii mei colegi, de studiul proceselor şi fenomenelor politice şi economice care s-au petrecut şi se petrec în această perioadă în ţară. În primul rând, după îndepărtarea lui Ceauşescu, noi chiar am crezut că în România a avut loc o revoluţie, când de fapt evenimentele din decembrie 1989 – din tot anul 1989 – au fost un Război mascat combinat cu războiul de gherilă urbană, cu războiul electronic, cu manipularea maselor şi cu lovitura de stat care l-a îndepărtat pe Ceauşescu. Asta demonstrează atât incultura noastră ca popor, cât şi nivelul educaţional scăzut, credulitatea, naivitatea noastră, care merge până la prostie. Apoi am rămas din ce în ce mai îngrijoraţi şi perplecşi văzând că nu prea înţelegem ce se întâmplă cu noi şi cu ţara. Imediat, după 28 ianuarie 1990, când a avut loc confruntarea aceea masivă dintre mulţimea condusă de Partidele istorice şi muncitorii chemaţi de Frontul Salvării Naţionale, a început în România o stare de devălmăşie, de ură, de dezbinare, a explodat o stare de conflictualitate

nemaicunoscută. Ne urâm om cu om, frate cu frate, fiu cu tată. Au fost fraţi care s-au omorât între ei pentru o bucată de pământ. Familii care s-au dezbinat, s-au distrus pentru că un soţ ţinea cu FSN-ul, cu Iliescu, iar altul cu Liberalii – am văzut cu ochii noştri cum partidele politice înseamnă, de fapt, dezbinarea societăţii!

Începând cu anii 1990 – 91 – 92, *Biroul de Viitorologie*, fiind format din cele mai bune minţi, pe care le avea şi le are poporul român, în domeniul cercetării şi studiilor sociale, am început să facem studii şi cercetări pentru a înţelege, pentru a ne explica ce se întâmplă cu societatea românească. În primul rând, am constat că partidele politice în loc să aibă un rol pozitiv în viaţa şi în istoria poporului român, au un rol negativ. Dezbină, fracţionează şi învrăjbesc societatea românească, produc tensiuni şi haos în minţile oamenilor, îi manipulează. Am mai văzut că partidele politice, în loc să absoarbă în ele valorile, oamenii morali, oamenii buni ai acestui popor, îi absorb, asemenea unor capcane, pe cei setoşi, bolnavi de putere, pe hoţi, pe parveniţi, pe imorali, pe oamenii fără scrupule, care, pentru a se îmbogăţi, nu s-au dat în lături de la a-şi jefui ţara. Apoi am descoperit că Sistemul socio-economic românesc a fost introdus pe o linie de evoluţie negativă, autodistructivă, care a produs efecte negative în societatea românească. Apoi am descoperit că trecerea unui sistem socio-economic naţional de la socialism la capitalism este întotdeauna un proces distructiv, este o Metodă a Războiului mascat economic prin care se distruge economia unei ţări fără să se tragă un glonţ. Este ceea s-a întâmplat cu economia românească şi cu poporul român. După aceasta, erau anii 1992 – 93, ne-am convins că România este Victima şi Obiectul unui Mare Război mascat invizibil, război foarte savant gândit şi orchestrat, şi foarte subtil, care ne-a distrus folosindu-se chiar de noi, de defectele noastre, de patologiile psihologiei poporului român, pe care ei, Marii Asasini Economici din afară le cunoşteau. Folosindu-se de trădătorii pe care i-au rotit la cârma ţării, de mafioţi, dar şi de laşitatea românilor.

Ei bine, ajunşi în situaţia aceasta, introduşi în starea aceasta de Război autodistructiv şi distructiv, aflaţi în interiorul acestui război psihologic, informaţional, financiar, economic, cultural, educaţional, biologic, ecologic, axiologic s-a declanşat printre români o cursă extraordinară pentru îmbogăţire, pentru putere. Cine s-a aflat într-un post din care a putut fura ca să se îmbogăţească sau ca să facă el o şmecherie să ajungă într-un post cât mai sus a făcut-o, a furat şi a făcut aranjamente cât mai perfide numai să fure cât mai mult din avuţia Ţării. În această cursă pentru putere şi îmbogăţire au explodat, au ieşit la iveală patologiile psihologiei poporului român. Cine a fost mai tupeist (patologia egoplasmului), cine a fost mai hoţ, mai şmecher (Inteligenţa negativă), cine a fost mai lipsit de caracter, de conştiinţă, mai demagog, mai cu gura mare, cine a fost mai cinic şi a călcat totul în picioare, acela a ajuns mai sus pe scara puterii şi s-a îmbogăţit cel mai mult. Aşa se explică explozia aceasta de nesimţire, de imoralitate, de egoism, de hoţie, de corupţie din societatea românească postcomunistă, care este foarte grav bolnavă.

E.Ţ.: *Cum vedeţi şi ce părere aveţi despre politicienii care nu mai au conştiinţa unui partid şi a unei doctrine şi preferă traseismul politic în numele afişat al „interesului comunităţii” mai bine spus, sunt cu cel ce dă mai mult*?

Şt. D.: Despre politicienii noştri din ziua de azi, dragă Emilia, am o părere nu foarte proastă ci execrabilă, catastrofală, dezgustătoare, înfiorătoare. Numai gândindu-mă la ei, mă înfior, mă cutremur. Sunt criminalii uriaşi şi odioşi ai acestui neam! Sunt mafioţii, hoţii, bandiţii, căpcăunii care au jefuit această Ţară, condamnând poporul român la sărăcie şi genocid. Dacă ne-ar fi atacat o ţară străină şi ne-ar fi invadat, nu ar fi distrus economia României şi poporul român aşa cum au făcut-o bestiile acestea de când sunt la putere. Ceea ce am spus eu acum este un lucru banal, îl ştim toţi şi îl spunem toţi pe toate drumurile.

Mai rău este că poporul acesta şi clasa intelectuală

(care face parte din poporul român) nu fac nimic ca să-i împiedice pe aceşti nenorociţi – blestemaţi să fie în vecii vecilor – să distrugă această ţară. Din poporul român, îndeosebi clasa intelectuală este foarte vinovată, în primul rând pentru că aceşti bandiţi provin din clasa intelectuală, sunt daţi de clasa intelectuală românească. Mai rău, sunt daţi de Şcoala românească, care ajunşi la putere, nenorociţii dracului! Au distrus-o, au culcat-o la pământ, au călcat-o în picioare, au făcut-o praf.

Politicienii români, cei care au format clasa politică românească în toate timpurile, deci clasa conductoare în această ţară, sunt aceiaşi ca în vremea lui Eminescu. Înainte de 1989, am crezut lecturând Articolele lui Eminescu, ale celui mai mare gânditor politic şi gazetar, pe care l-a dat poporul acesta, că în scrierile lui referitoare la clasa politică românească, Eminescu este excesiv de critic. Acum, văzând clasa politică postcomunistă, care de 26 de ani jefuieşte fără milă şi ruşine această Ţară, îmi dau seama că Eminescu a fost chiar blând când îi critica pe politicienii vremii lui!

Citind presa vremii din perioada interbelică, mi-am dat seama că şi politicienii din acea vreme erau la fel ca politicienii din perioada lui Eminescu şi ca politicienii de azi. Aceasta a fost deci clasa politică românească, aceeaşi, neschimbată din toate timpurile. Era o mască, o minciună, de faţadă că îşi ziceau liberali, conservatori, ţărănişti, social-democraţi. În realitate, oamenii politici români nu au avut niciun crez politic, nu au crezut în niciun curent politic. Singurul lor crez politic, singura Idee în care au crezut a fost crezul Ciolanului. Toţi cei care au intrat în partidele politice ale vremii, fie că asta a fost înainte de Primul Război Mondial, în perioada interbelică, în perioada comunistă şi acum în perioada post comunistă, nu au intrat ca să facă ceva bun pentru ţară, ci în primul rând pentru interesul lor personal, egoist, de şobolani, ca să adune cât mai multă avere. Toţi au fost la fel cum sunt politicienii de azi, care, în alegeri, promit marea cu sarea şi, cum ajung la putere, uită de ţară şi de tot, şi se apucă să fure. Dacă se

poate, cât mai subtil, ca să nu fie prinşi, şi cât mai mult ca să se îmbogăţească.

Ei bine, clasa intelectuală şi poporul român – pentru că, să nu ne minţim, politicienii sunt produsul şi expresia poporului român, ai clasei intelectuale – se fac vinovaţi că au creat, că au dat o asemenea clasă politică, formată din jefuitori. Prin aceasta, pentru că i-au format, pentru că iau votat pe politicieni în alegeri, pentru că, după aceea văzându-i cum fură şi nefăcând nimic ca să-i dea jos – ba, dimpotrivă, românii s-au apucat să fure şi ei ca politicienii – poporul român şi clasa intelectuală se fac complici la distrugerea României. Fiecare popor are politicienii pe care-i dă, pe care-i formează şi prin aceasta, fiecare popor are soarta pe care o merită.

E.Ţ.: *Cutremurător, de la Eminescu încoace nu au mai fost spuse atât de răspicat Adevăruri atât de mari, de dureroase, despre poporul român şi despre soarta lui în Istorie*!

Şt. D.: Măcar de s-ar cutremura poporul acesta, şi măcar de am învăţa cu toţii din aceste adevăruri, din istorie nenorocită, de victime pe care am avut-o, din viaţa amărâtă de câine făcut slugă a poporului român, dragă Emilia. Din păcate, cu toţii ştim lucrul acesta şi suntem de acord cu acest Adevăr îngrozitor, dar nu am învăţat şi nu învăţăm nimic din asta! Politicienii români, daţi de poporul român, au fost dintotdeauna şi sunt modalitatea prin care acest neam urgisit, în primul rând de el însuşi, şi apoi de alţii, şi-a făcut singur rău, s-a sinucis. Noi, românii, ne-am sinucis în istorie prin politicienii pe care i-am dat.

De ce s-a întâmplat aşa, cum de se face că toată istoria noi am fost de la Decebal încoace un Popor Victimă? Cum să ne explicăm faptul că de 1900 de ani, poporul român s-a aflat tot timpul în starea de Popor victimă? Ca să înţeleg lucrul acesta, mi-au trebuit zeci de ani de studii şi de cercetări aprofundate de istorie, de psihologie a poporului român, de sociologie, de economie, de filosofie a culturii poporului român. Aşa am scris aceste cărţi: *Psihologia şi pedagogia poporului român*, *Explicarea*

poporului român sau tragedia poporului român în istorie, *Filosofici destinului românesc*. „*Doctrina Decebal*, „*Doctrina Burebista sau salvarea radicală a poporului român şi renaşterea totală a României*, cărţi aflate pe blogul nostru şi pe www.amazon.com. Lecturând aceste cărţi, noi, românii, ne vom cunoaşte mult mai bine pe noi, vom înţelege de ce suntem un popor bolnav, care sunt patologiile psihologice ale poporului român, de ce am fost un popor victimă 1900 de ani, de ce am ajuns acum, în perioada postcomunistă, un popor distrus, prăbuşit la pământ, aflat în pragul dispariţiei. Cum se explică faptul că poporul polonez a dat oameni politici adevăraţi, care, ajunşi în Parlament şi în funcţiile de conducere ale Ţării, au luptat pentru dezvoltarea ţării lor, pe când politicianiştii români, o dată ajunşi în parlament şi în funcţiile de conducere ale Ţării, primul lor gând a fost să-şi fure Ţara ca să se îmbogăţească ei.

E.Ţ.: *Cum vedeţi civilizaţia occidentală, cu plusuri şi minusuri*?

Şt. D.: Civilizaţia europeană cu plusuri şi cu minusuri, cum spui tu, este numai cu minusuri. Europa a intrat demult într-o criză în care s-a scufundat încetul cu încetul cu fiecare deceniu încă din cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea. La sfârşitul secolului trecut, de fapt la sfârşitul veacului al XIX-lea, un filosof german, Oswald Spengler, scria o carte profetică, având acest titlu *Declinul Occidentului*. I-am cunoscut opera şi Ideile lui Spengler dintr-o carte a lui Lucian Baga pe care eu am citit-o pe când eram în liceu. îi mulţumesc lui Blaga pentru că a contribuit şi el, şi încă foarte mult, la formarea mea ca filosof.

Populaţia Europei este într-o continuă descreştere, iar faptul că decidenţii ei, mă gândesc la Stăpânii Lumii, care conduc realmente Lumea, (prin crize economice, prin războaie, prin „revoluţii", care, de fapt, sunt Antirevoluţii, etc.), şi la Birocraţii Uniunii Europene, la Merkel şi la ceilalţi şefi de state şi la Birocraţii de la Bruxelles, inconştienţii, nu au făcut şi nu fac nimic ca să oprească

acest declin, care a devenit în ultimul timp Prăbuşire, cu P mare. Şi asta înseamnă că acest lucru, distrugerea Europei, chiar se doreşte. Au crezut şi cred că acest deficit de populaţie europeană poate fi refăcut prin importul masiv de populaţie neagră alungată din Nordul Africii în Europa, sau alungată din Orientul Apropiat, unde Stăpânii lumii au declanşat războaiele şi revoluţiile care au distrus societăţile de acolo, ca să vină ca refugiaţi în Europa. Planul era făcut demult, ei ştiau şi ştiu foarte bine că, odată distruse ţările din Orientul Apropiat – Irakul, Afghanistanul, Siria, Egiptul, Libia, Tunisia – oamenii aceştia alungaţi de războaie din ţara lor se vor îndrepta către Europa. Cu alte cuvinte invazia Europei din anii ’2015 – 2016 a fost proiectată dinainte şi dirijată. Iar luarea cu asalt a Europei de zeci de milioane de străini, care au alte religii, o altă cultură, alte obiceiuri, mentalităţi, asta sinucidere curată.

Invazia Europei de către nord africani, irakieni, sirieni, libieni, palestinieni, afghani (care a fost premeditată, cum spuneam, cu mult timp înainte, când Americanii şi NATO au distrus aceste Ţări), printre care s-au strecurat zeci de mii de luptători ISIS, etc. aceasta fiind cea mai mare deplasare de populaţie din Istoria umană, când zeci de milioane de oameni, de imigranţi sau migranţi au luat cu asalt prospera Europă, poate destabiliza şi distruge Europa în câteva zeci de ani. Europa nu va mai arăta absolut deloc ca Europa secolelor XI ŞI XX, când a fost locomotiva Civilizaţiei umane. Numai în Turcia, în vara anului 2016, există 35 de milioane de oameni, de migranţi, cărora dacă Erdogan, Preşedintele statului turc de 8 ani, un fel de Sultan care şantajează Europa cu imigranţii, le-ar deschide porţile, aceştia ar invada şi ar distruge pur şi simplu Europa. Şi acum să ne aducem amândoi aminte că distrugerea Europei (şi apoi a S.U.A) a fost prevăzută cu 30 – 40 de ani înainte în poemul meu imens *Calul troian al Lumii*, *America sau Luceafărul*, editat la Editura Muşatinia, despre care Nichita Stănescu spunea că este al doilea mare poem, după *Luceafărul* lui Eminescu…

De ce şi cum a ajuns Europa în această situaţie când, subliniem, este o Europă victimă, o Europă îngenuncheată, o Europă bolnavă, care se poate prăbuşi oricând, debusolată, care nu se mai regăseşte pe sine? Să ne gândim, că în vara aceasta, englezii au votat pentru ieşirea din Uniunea Europeană, pentru Brexit. După englezi şi alte ţări din Uniunea Europeană vor dori să iasă din Uniune. Ori destrămarea, prăbuşirea Uniunii Europene ar însemna şi prăbuşirea Europei, care ar echivala cu dezechilibrarea întregului spaţiu atlantic şi euro-asiatic. Întregul sistem socio-economic al Civilizaţiei umane ar suferi o implozie uriaşă.

Decăderea Europei, anunţată cu atâta clarviziune de Spengler, a început din momentul în care capitalismul a trecut de la faza capitalismului industrial constructiv la faza capitalului imperialist şi financiar-speculativ, care, pentru a se dezvolta, îşi transcende graniţele. Europa, aşa cum am cunoscut-o noi până acum, este Creaţia Renaşterii (în primul rând este creaţia lui Dumnezeu) şi a Capitalismului constructiv. În cursa lui nebună, bolnavă, Capitalul, Finanţa mondială (Marii bancheri internaţionali) au transformat Maşinăria Sistemului socio-economic capitalist într-o Maşinărie de făcut bani. Iar societatea şi fiinţa umană au devenit un aparat de consum, (consumul producând la rândul lui Capital), fapt care a dus la alienarea fenomenului uman. Valorile spirituale care până acum au ţinut societatea umană în istorie – adevărul, binele, frumosul, generozitatea, moralitatea, iubirea, credinţa, respectul – toate au fost călcate în picioare de capital şi au devenit o marfă.

În anii i960, un pedagog belgian, pe numele lui Philips Coumbs a scris o carte care a devenit celebră. Cartea se numea *Criza educaţiei* şi a fost tradusă în foarte multe ţări, printre care şi în România.

Ei bine, cartea aceea îi avertiza pe europeni, în primul rând Guvernele ţărilor acestora că Ţările europene, care sunt ţări dezvoltate, de faptul că sistemele lor de învăţământ au intrat în criză. Fiind în situaţie de criză, atât

sistemele de învăţământ naţionale cât şi sistemele socio-economice capitaliste ale acestor ţări, producând la rândul lor criză – criza fiind produsul principal al crizei – vor accentua şi mai mult criza Europei, o vor adânci şi mai mult. Acest lucru, era limpede pentru orice minte normală, că poate duce la o criză şi mai gravă a Europei, ceea ce s-a şi întâmplat. Deştepţii care conduc lumea, Marii Bancheri

Internaţionali, Societăţile secrete mondiale, de genul Bilderberg, Clubul de la Roma etc. în loc să trateze – în sensul să o vindece, pentru că în orice sistem uman criza este o boală – criza educaţiei în societăţile europene, şi criza învăţământului din ţările Europei, aşa cum ar fi fost normal şi logic, au lăsat sistemele socio-economice europene să îşi vadă de cursa lor nebună după capital. Ba mai mult, ce şi-au spus, o să creăm o Uniune Europeană, după modelul Statelor Unite, pe care o vom transforma în Uniunea Statelor Europene, proiect masonic, nebunesc, prostesc.

Cu asta distrugem economiile şi popoarele ţărilor pe care le vom integra în Uniunea Europeană (cazul României, al Bulgariei, al Greciei, în final al tuturor ţărilor din UE) iar acest fapt va provoca efecte negative foarte mari, care ne vor apropia de realizarea Noii Ordini

Mondiale, când noi vom stăpâni lumea. Aşadar, dragă Emilia, aşa cum rezultă din tot ce am spus până acum, Uniunea Europeană a fost un Experiment negativ, ca şi Experimentul comunist mondial, (iar noi am fost cobaii acestor experimente), care a provocat mai multe finalităţi negative decât pozitive, fapt care apropie acest Experiment de final. Experimentul Uniunii Europene va fi distrus, aşa cum a fost distrus şi Experimentul comunist mondial, „la timpul potrivit", tot de masoni, de Stăpânii lumii care l-au conceput. Iar implozia Uniunii Europene va produce distrugerea şi autodistrugerea Europei, care nu va mai arăta niciodată aşa cum a fost, în veacurile în care era locomotiva culturii şi a civilizaţiei mondiale.

E.Ţ.: *Ce credeţi despre democraţia europeană, exportată în lume, care, însă, nu se potriveşte cu*

obiceiurile altor state?

Şt. D Adevărul trist este că, deşi s-a vorbit şi se vorbeşte atât de mult despre democraţie, democraţia nu a existat şi nu există. Poate pe ici, pe acolo, ca Fata Morgana. Aşa, de sămânţă! Ea există doar ca noţiune, în plan teoretic, în minţile şi proiectele manipulatorilor mondiali, care prostesc popoarele şi le manipulează cum vor, folosindu-se de această mare minciună numită Democraţie. Marii Manipulatori se folosesc de democraţie ca de o mască prin care sunt minţite şi manipulate popoarele. Dar democraţia aceea adevărată, pură, nu există. Şi nici nu ar putea exista la actualul nivel educaţional scăzut al civilizaţiei şi al speciei umane. Nu ar putea exista în primul rând pentru că, în sistemele socioeconomice capitaliste, primează Legea Banului, a Capitalului, în care toţi suntem transformaţi în marfă şi în sclavi ai Capitalului. Noţiuni ca Democraţie, Stat de drept, Justiţie sunt iluzii, „instrumente" utilizate ca să ne manipuleze pe noi, sărmanii cobai.

La fel ca Drepturile omului, sau Libertatea de expresie, libertatea cuvântului, care sunt folosite ca Armă pentru a manipula şi distruge alte popoare, în care *„nu se respectă drepturile omului"*. Citez din memorie un sociolog şi pedagog american a cărui carte prezenta cele două faţete ale Statelor Unite. Iată ce afirma el despre vestita democraţie americană: că, în realitate, este cea mai Mare Dictatură mascată din lume şi din istorie. Statele Unite este cea mai Mare Dictatură, se va mira lectorul acestei cărţi? Statele Unite care au intervenit militar în multe ţări din Orient şi din Nordul Africii (în Irak, Afghanistan, Siria, Egipt, Libia, să ne aducem aminte de revoluţiile din ţările din Nordul Africii denumite Primăvara arabă, şi care au nenorocit pur şi simplu aceste ţări) ca să impună în acele ţări democraţia, pentru că acolo erau regimuri dictatoriale, poate să fie dictatură? Bine, dar democraţia impusă în aceste ţări, în loc să le ajute să progreseze şi să evolueze, pur şi simplu le-a distrus, le-a pus la pământ. Asta a făcut „democraţia" impusă de Statele Unite şi de ţările

europene, pentru că, în ţările din Nordul Africii, au luptat şi soldaţi europeni, în Irak, în Libia, în Siria, le-a distrus economiile şi le-a încăierat societăţile, distrugând total aceste ţări. Şi, atunci, dragă Emilia, această „democraţie" care distruge economii şi societăţi naţionale, nu mai este o democraţie, ci o armă de distrus naţiuni, un nou tip de război.

Această metodă de distrugere a unor naţiuni întregi, folosindu-te de iluzia democraţiei, face parte din ceea ce am numit războiul mascat invizibil, dezvoltat de Stăpânii lumii şi de Marile Puteri în ultimele decenii, şi care a cuprins acum aproape întreaga civilizaţie umană.

Oare aceea care distruge popoare şi ţări întregi poate fi numită democraţie? Nu cumva este, cum spuneam, o altfel de armă secretă, de bombă atomică, foarte distructivă care pune la pământ popoare şi naţiuni întregi? Iar cei care câştigă din aceste imense distrugeri nu sunt alţii decât Marii Bancheri Internaţionali care s-au folosit de democraţie şi de revoluţii ca să distrugă popoare şi civilizaţii întregi. În Irak, se ştie bine, că americanii au distrus vestigii şi valori arheologice inestimabile vechi de mii de ani, pe care le-au jefuit şi le-au vândut pe piaţa valorilor de artă. Deci aceasta este funcţia democraţiei europene care este exportată în alte ţări, care nu numai că nu se potriveşte cu psihologia şi cultura, cu tradiţiile şi mentalităţile acelor popoare, dar le şi distruge!

Şi acum să revenim la sociologul şi pedagogul nostru american. Acesta demonstra, aşa cum spuneam, cu argumente şi cu o logică infailibilă, că Statele Unite sunt cea mai mare dictatură din lume şi din istorie…

Ei, bine, numărul sociologilor, al economiştilor, al antropologilor care susţin această teză este cu mult mai mare decât ne putem noi imagina, unii dintre ei susţinând atât autodistrugerea Europei (care a început sub ochii noştri), cât şi autodistrugerea Statelor Unite.

Important este că am reţinut ideea şi ideile lui, pentru că erau cât se poate de logice şi de adevărate. Puţini ştiu că Statele Unite (şi prin ele foarte multe ţări şi

Guverne) sunt conduse de câţiva Mari Bancheri mondiali, Rockefeller, Rothschild, Morgan, care sunt proprietarii Federal Reserve, adică ai Băncii Statelor Unite. Aceştia nu sunt altceva decât Dictatorii banului, Dictatorii Statelor Unite. Aceştia conduc cele mai importante societăţi secrete, cum ar fi Clubul Bildelberg, CFR, Masa Rotundă, prin care conduc lumea. Prin democraţie, aşa cum cred naivii de pe faţa pământului! Aşadar, acesta este adevărul, dragă Emilia, despre democraţia europeană, care participă direct, până şi la autodistrugerea Uniunii Europene.

E.Ţ.: *Cum vedeţi societatea americană, care are un singur idol, acela fiind banul, unde omenia şi alte valori, specifice românilor, acum o vreme, sunt antagonice zeului ban, iar credinţa în Dumnezeu e doar paradă pusă tot în slujba banului*?

Şt. D.: într-o mare măsură, la întrebarea aceasta, am răspuns mai sus: este o societate grav bolnavă, o societate care se autodistruge şi se auto îmbolnăveşte. Nu trece o zi fără să auzim că, în nu ştiu ce oraş american, un elev de liceu şi-a împuşcat colegii şi profesorii în clasă, sau că un militar, sau un tânăr a deschis focul într-un restaurant şi a împuşcat zece, douăzeci de oameni care nu aveau nicio vină, decât aceea că se aflau în locul în care nebunul a deschis focul. Un coleg, al cărui fiu trăieşte în oraşul Detroit, care în urma crizei automobilelor s-a golit deodată, îmi povestea că fiul lui trăieşte în acest oraş într-o stare de continuă nelinişte. În primul rând, dacă pleci dimineaţa la slujbă, nu ştii dacă te mai întorci, seara, acasă. Apoi că, în oraşul acesta, pentru siguranţa lor, oamenii circulă numai în maşini. Dacă te aventurezi să mergi pe jos, o faci pe riscul tău.

Nivelul de cultură al americanilor este foarte scăzut, în timp ce era preşedinte Bill Clinton, Institutul Gallup de sondare a opiniei publice a dat în toate Statele din Uniune un chestionar de cultură generală. Răspunsurile au îngrozit Administraţia americană, de aceea rezultatele Chestionarului au rămas secrete. La întrebări de felul acesta: *„Câte ecuatoare are pământul*?”, mai mult de

jumătate din cei chestionaţi au răspuns, trei, patru, zece. La întrebarea *„Ce vă spune cuvântul George Washington*?" s-au primit răspunsuri de felul acesta: marcă de whisky, de bikini. Nu ştiau cine a fost George Washington, unul din fondatorii Statelor Unite. Sunt mulţi americani care nu ştiu să arate pe hartă unde sunt

Statele Unite. Deci acesta este nivelul de cultură al americanilor.

Revenind la cartea sociologului şi pedagogului despre care am vorbit mai sus, într-unul din capitole, acesta punea faţă în faţă cele două „faţete" ale Statelor Unite: faţeta bună, noi ştim că Statele Unite sunt cea mai mare putere economică, ştiinţifică, tehnologică şi militară a lumii. Şi acum, pe verso, faţeta cea rea: Statele Unite au cel mai mare număr de criminali la mia de locuitori, cel mai mare număr de oameni închişi în închisori la mia de locuitori, cel mai mare număr de drogaţi la mia de locuitori, numărul analfabeţilor era parcă de 47 de milioane din cei 300 de milioane cât au Statele Unite. Numărul săracilor, al celor care trăiesc sub limita de subzistenţă, era şi acesta de 37 de milioane. Cel mai mare număr de bolnavi psihici la mia de locuitori, cel mai mare număr de oameni care au nevoie de serviciile psihiatrilor la mia de locuitori. În prima jumătate a secolului XX, dacă reţin bine, au fost împuşcaţi peste 4 milioane de americani de către alţi americani. La început nu mi-a venit să cred, am avut impresia că îmi joacă feste cifrele din faţa ochilor. Când m-am concentrat mai bine, am văzut că cifrele sunt cele care sunt în carte.

Un profesor care a fugit din România pe vremea lui Ceauşescu, riscându-şi viaţa, a ajuns să predea într-o şcoală de masă din Statele Unite. A fost pur şi simplu îngrozit, şocat, văzând nivelul de indisciplină şi incultură, comportamentul aberant al elevilor din învăţământul de masă din Statele Unite, care nici măcar nu se compara cu cel al elevilor din România. Elevi care veneau la şcoală când doreau, care săreau pe fereastră când aveau chef, care se băteau în clasă când voiau, care jigneau profesorii

cum voiau. Şi atunci românul, ca să-i atragă totuşi pe elevi să vină la şcoală, măcar să frecventeze şcoala, a început să-şi conceapă lecţiile sub formă de poveste. Această metodă de predare i-a captivat pe elevi şi atunci au început să vină mai mulţi la şcoală şi să nu mai plece în timpul orelor. Le plăceau poveştile profesorului român, aşa puteau şi ei înţelege ceva, dacă li se preda sub formă de poveste lecţia. Şi erau elevi mari de paisprezece, cincisprezece ani. La sfârşitul anului, când a văzut directorul şcolii că aproape jumătate din elevii înscrişi la clasa profesorului român au frecventat şcoala şi au trecut clasa, l-a întrebat pe profesorul român: „ce *metode extraordinare aveţi dumneavoastră*, *profesorii din România*, *de aţi obţinut acest succes extraordinar*, *de aţi reuşi să-i aduceţi la cursuri pe elevii şcolii noastre*?”

După un asemenea rezultat strălucit, obţinut de profesorul român, directorul şcolii i-a triplat salariul şi i-a propus să semneze un contract pe zece ani. Să nu-ţi vină să crezi şi alta! Aşadar, învăţământul de masă din România, din perioada comunistă, era de zece, de douăzeci de ori mai bun decât învăţământul de masă din Statele Unite! Acum i-am imitat pe americani (cum luăm noi ce e mai rău de la alţii!) şi am distrus şi învăţământul românesc, nu numai Economia şi Sănătatea!

La aceasta să mai adăugăm faptul că 88 la sută din Creierele din Statele Unite (prin această noţiune de Creiere se înţeleg oamenii de ştiinţă, profesorii universitari, cercetătorii de vârf din cercetarea americană) au fost racolaţi, ei fiind formaţi în alte ţări, de Sistemele de învăţământ din ţările respective. Câte Creiere formate de Şcoala românească nu lucrează în domeniile de vârf din Statele Unite, pentru că noi ne-am bătut joc de ele! Noi nu ştim să ne preţuim valorile, datorită patologiei denumite de noi *Axiofagie*, *Noi*, *românii*, ne urâm, ne marginalizăm, ne invidiem şi ne distrugem valorile, promovând, în schimb, nulităţile, lichelele, băieţii deştepţi care ne-au nenorocit de 150 de ani încoace.

Aceasta este deci adevărata faţă a Statelor Unite,

este un colos înalt, care străluceşte de departe, dar al cărui organism este foarte bolnav. Este un colos cancerigen, cu baza subminată, care, vai, a făcut atât de mult rău omenirii exportând revoluţii, crize economice şi războaie, profitând de pe urma tuturor acestor nenorociri. În poemul nostru *Calul troian al Lumii, America sau Luceafărul*, scris prin anii 1977, Nichita Stănescu vedea, cum am mai spus, o mare profeţie, distrugerea Europei, dar şi a Statelor Unite, care vedem că se împlineşte acum, în acest deceniu. De asemenea, piesa mea de teatru *Râsul*, citită la Cenaclul dramaturgilor al revistei *Teatrul* şi al Secţiei de dramaturgie a Uniunii Scriitorilor pe 4 aprilie 1981 (despre care criticul de teatru Valentin Silvestru spunea că este una dintre cele mai mari piese din dramaturgia europeană), este şi ea o piesă care prevesteşte dezastrul, şi al Americii şi al Civilizaţiei umane. Aşadar, America este o ţară bolnavă până în profunzime şi care, dacă nu se transformă, se va prăbuşi ca orice organism canceros şi fals, ca orice imperiu ros pe dinăuntru de cancer, aşa cum se prăbuşesc toate imperiile. Cel care a distrus Statele Unite ale Americi este Banul, goana după un capital cât mai mare, care a transformat societatea americană şi fiinţa umană în societate de consum şi în fiinţă de consum. Sistemul socio-economic capitalist, învechit şi perimat, care nu mai este capabil să rezolve problemele pe care Viaţa şi Istoria i le pun spre rezolvare, este şi el cancerul care distruge pe dinăuntru Imperiul american.

E.Ţ.: *Lumea rurală românească invadată de modernisme, e pe cale să piardă din esenţa ei, din tradiţiile ei. Ce putem face pentru păstrarea tradiţiilor şi obiceiurilor care ne definesc ca popor? Omul de mâine va fi mult prea impersonal?*

Şt. D.: Lumea rurală, civilizaţia rurală, este invadată de modernisme şi este pe cale să piardă din esenţa ei, spui tu, dragă Emilia, din tradiţiile ei. Vezi, eu fiind născut într-un sat românesc la mijlocul veacului trecut (anul de la Domnul 1950, la 100 de ani în urma lui Eminescu), am mai

apucat satul românesc autentic, şi clasa ţărănească autentică. Bunicii noştri, adică cei care erau de seama bunicilor mei, erau ţărani, arau cu plugul tras de boi, semănau grâul, ovăzul, cu mâna. Femeile secerau grâul cu secera, unealta aceea curbată, cu zimţi. Ei, bunicii noştri, generaţia lor, adică cei născuţi la sfârşitul veacului al XIX-lea şi începutul secolului XX, care trăiau în satul în care trăiseră părinţii şi moşii lor, cred că au fost ultima generaţie de ţărani autentici. Cei care au reprezentat civilizaţia rurală şi satul românesc, aşa cum a fost el din veac şi care au fost temelia acestui neam daco-român de mii de ani. Dacă stăm bine şi ne gândim, clasa ţărănească, aşa cum era ea în perioada interbelică, a ţinut neamul acesta în istorie. Ei i se datorează faptul că noi, nepoţii lor, mai suntem astăzi, că mai existăm ca popor şi ţara aceasta se numeşte România…

Aşadar, clasa ţărănească (la care îi adăugăm pe fraţii lor, ciobanii, păcurarii din basmele noastre populare) şi satul românesc au fost temelia şi zidul acestei mari Construcţii ontologice şi istorice care a fost neamul traco – dacă – românilor. Al acestei corăbii care vine din neolitic şi care a purtat pe ea neamul lui Dromichete, Burebista, Decebal şi Ştefan cel Mare.

E.Ţ.: *Clasa ţărănească de-a lungul mileniilor a fost creatoarea unei mari culturi orale, fiind una dintre cele mai bogate din istorie şi din lume. Ce ne puteţi spune, despre viaţa satului românesc*?

Şt. D.: în satul nostru din Vâlcea, aşa cum povestea bunica Riţa, mama tatălui meu, pe care am apucat-o, în perioada interbelică, s-a trăit foarte bine. Este adevărat că amândoi bunicii mei erau printre cei mai înstăriţi din stat, printre cei mai buni gospodari. Bunicul Gheorghe Dumitrescu, tatăl tatălui meu, marele povestitor, ştia carte, avusese bancă după *Primul Război Mondial*, mergea cu calul şi cu şareta la Bancă, dar era şi plugar. Băga în plug cu un văr primar al lui, Costică al lui Ghiţă, care avea plug universal, plug cu roţi, care avea un mecanism ce regla adâncimea brazdei. Asta era mare lucru, să ai plug

universal după *Primul Război Mondial*, când ceilalţi oameni aveau plug de lemn, la care era ataşat brăzdarul de fier. Bunicul bunicului Gheorghe Dumitrescu, povestitorul, fusese boier, avea o moşie de pământ lată din Cerna până în Beica, pe care a împărţit-o în două celor doi copii ai lui, Mariţa şi Fănică, iar aceştia, la rândul lor, au împărţit-o şi ei, în două, copiilor lor.

Bunicul dinspre mamă, Ştefan Dumitru, Fănică al Vetei, aşa o chema pe mama lui, străbunica mea, Elizabeta Dumitru în acte, a trecut printr-o moarte clinică, după care povestea că a călătorit printr-un ţinut mirific, unde întâlnea fântâni care-i spuneau, *„bea din apa mea, că moşul tău a făcut fântâni”*.

Pe baba Veta eu abia o mai ţin minte, având patru ani când a plecat la Domnul. Ei bine, femeia aceasta, rămasă văduvă după *Primul Război Mondial*, şi-a crescut singură băiatul, adică pe bunicul meu, Fănică al Vetei, care a construit toată viaţa fântâni şi şopruri la deal, ca vara să aibă oamenii unde să se adăpostească de ploaie, cunoştea toate meseriile. Era croitor, avea maşină de cusut Singer, ceea ce era mare lucru pe vremea aceea, dar era şi dulgher, şi tâmplar, şi ţăran, şi la nevoie, şi mecanic, căci ştia să umble cu batoza cu aburi. Bărbatul străbunicii Elizabeta, baba Veta cum îi ziceam noi, adică tatăl bunicului meu, Ştefan Dumitru, Matei Dumitru, luptase în *Primul Război Mondial*, fusese luat prizonier şi dus în Germania, unde datorită condiţiilor mizere în care erau ţinuţi prizonierii, şi rănilor căpătate în război a murit, sărmanul de el, în prizonierat. Străbunicii din partea mamei fuseseră olari, adică un fel de artişti care făceau oale şi le pictau, pe care le ardeau în cuptor, apoi se duceau cu ele la târg să le vândă.

Am povestit întâmplările acesta ca să arăt că bunicii şi străbunicii noştri, ai noştri ai tuturor, care suntem azi pe pământ, dragă Emilia, au fost oameni muncitori, tari, creatori şi de folclor, dar şi de unelte, de lucruri, de case. Ei bine, oamenii aceştia, din generaţia bunicilor mei, care fuseseră ţărani în perioada interbelică, au fost ultima clasă

ţărănească autentică. Oamenii aceştia au luptat în războaie, au creat capodopere spirituale, au ştiut să se bucure, să iubească, se căsătoreau, făceau nunţi şi copii cât le dăruia Dumnezeu, apoi, la bătrâneţe, se duceau la Domnul împăcaţi, fiind copiii Lui, înainte de a fi bunicii noştri.

Fiii lor care au venit după ei, adică generaţia părinţilor mei, născută înainte şi după *Primul Război Mondial*, după ce au făcut *cel de-al. Doilea Război Mondial*, s-au confruntat cu un fenomen, cu o nenorocire istorică la care nu se aşteptaseră. Despre care se ştia ceva, că este un mare rău, dar nimeni nu credea că răul acesta se va abate asupra românilor. Şi nu s-ar fi abătut dacă nişte ticăloşi şi trădători de ţară, în frunte cu regele Mihai şi şefii partidelor politice, nu l-ar fi arestat la 23 august 1944, pe Mareşalul Ion Antonescu, cel care era, aşa cum descriu în romanul meu *Delirul*, vol. II, pe punctul de a încheia un pact foarte favorabil cu Stalin. Mulţi spun că Stalin nu ar fi respectat acesta Pact pe care el, Stalin, dorea, începând cu primăvara anului 1944, să-l semneze cu Ion Antonescu. Eu cred însă că l-ar fi respectat, pentru că România mai avea un milion de soldaţi, iar armata sovietică era epuizată şi redusă mult în urma pierderilor suferite în timpul celui de *Al. Doilea Război Mondial* şi în acest caz, România nu ar mai fi devenit comunistă. La Canal şi în închisorile comuniste nu ar mai fi murit peste patru sute de mii de oameni, majoritatea intelectualităţii româneşti, aceasta fiind o lovitură groaznică dată intelectualităţii româneşti, poporului român. Să omori tu oamenii cei mai învăţaţi ai unui popor, ce crimă imensă! Aşadar, ca să spunem adevărul pe care acum îl cunoaştem, Lovitura de stat de la 23 august 1944 a trimis toată clasa politică românească şi intelectualitatea românească în puşcăriile comuniste. A predat şi Ţara şi Arama şi bogăţiile ţării duşmanului sovietic, distrugând România pentru două decenii. Aşa cum Lovitura de stat de la 22 decembrie 1989 a distrus România, poate, pentru totdeauna.

Ei bine, dragă Emilia, generaţia de ţărani de vârsta

părinţilor mei (poate şi a bunicilor tăi) înainte de anul 1961, s-au confruntat cu fenomenul colectivizării forţate. Aveam nouă-zece ani când *„vedeam echipele de colectivizare”*, care erau formate din câţiva activişti de partid de la raion, pe vremea aceea erau raioane şi regiuni (noi eram din raionul Olteţ, Regiunea Craiova, apoi Oltenia), din securişti, din militari îmbrăcaţi civil, din primar şi din câţiva oameni din sat care intraseră în colectiv, şi care mergeau din casă în casă să-i convingă pe oameni să intre în colhoz.

Această ultimă generaţie de ţărani autentici, bineînţeles că nu voiau să-şi dea pământul (care fusese al părinţilor şi al moşilor lor, şi-l primiseră moştenire, şi de care erau legaţi sufleteşte, genetic, aş spune) şi vitele, şi plugul, şi boii, şi carul la colectiv şi să intre în colectiv. Şi atunci ce făceau oamenii ca să scape de echipele acestea de colectivizare? (Mai aveau un nume, dar nu îmi vine acum în minte). Bărbaţii fugeau de acasă şi se ascundeau în păduri. În zona noastră erau păduri întinse, mai sunt şi acum, furate şi rărite, de hoţii de pădurari, pentru că jefuirea pădurilor în România după 90 s-a făcut cu contribuţia pădurarilor, care aveau datoria să le păzească, iar ei le-au vândut pe sub mână. Această ultimă generaţie de ţărani ajunsese să fugă din calea echipelor de colectivizare forţată, să se ascundă în păduri, aşa cum îşi părăseau casele şi satele strămoşii noştri din primul mileniu şi fugeau să se salveze în codri din calea avarilor, a gepizilor, a hunilor. Acum veneau tot un fel de huni îmbrăcaţi în haine orăşeneşti, care le spuneau ţăranilor că le vor binele, că, de acum au scăpat de sărăcie, că vor trăi bine, dacă intră în colhoz.

Ba unii dintre ei, ca să-i convingă pe ţărani să se treacă în colectiv, se îmbrăcau în costum popular şi umblau aşa în echipele de colectivizare, prin sate. Râsul lumii, securişti îmbrăcaţi în costum popular. Este vorba de securitatea aceea cumplită de pe vremea lui Gheorghiu-Dej, care a făcut atâtea crime, sute de mii de crime. Condusă de Alexandru Drăghici şi de Nicolski. La început

echipele de colectivizare s-au purtat mai cu blândeţe, îi luau pe oameni cu binişorul, le promiteau că or s-o ducă mai bine, că or să primească de la colectiv produse mai multe decât recoltau ei.

Apoi, văzând că ţăranii, nu se trec în colectiv, că sunt vicleni (există o viclenie ţărănească!) şi apelează la tot felul de tertipuri şi refuză – nu dau eu pământul pe care mi l-a lăsat tata şi bunicul, că se întorc în mormânt, spuneau oamenii, sau găseau ei alte subterfugii – echipele de colectivizare au schimbat foaia. Au devenit ai dracului, s-au făcut răi. Când intra echipa de colectivizare în curtea ţăranului, ori căutau peste tot şi nu găseau pe nimeni, ori aşteptau, pândeau până când trebuia să apară cineva de ai casei. Apărea femeia, săraca, bărbatul stătea ascuns:

— Ţaţă Leană, am venit să ne spui dacă te treci sau nu în colectiv, că ne duci cu vorba de un an! Ba să mai aşteptăm, ba să vorbeşti cu bărbatul.

— Nu pot, măi oamenii buni, mânca-v-aş sufletul, se văieta femeia, nu pot să mă trec în colectiv, că mă omoară omul mieu. Că aşa a zis, că fără voia lui să nu semnez nimic, că mă omoară.

— Păi unde e bărbatul dumitale? să vorbim cu el, că îl convingem noi!

— Nu ştiu, mamă, unde e, mi-a spus că se duce pe şantier, da pe care şantier nu mi-a spus.

Bărbatul femeii era ascuns în podul casei, sau în fânar, sau era ascuns în pădure, de unde nu se întorcea cu săptămânile, că îi era casa supravegheată tot timpul.

Şi atunci ce au făcut securitatea şi activiştii de partid? Au pus soldaţii să scotocească prin păduri. Pe unii îi prindeau, alţii ştiau ei nişte ascunzişuri mai bune, şi nu-i găsea. Toamna, târziu, şi iama, însă, nu puteau să mai rămână ascunşi în păduri pentru că îngheţau şi se îmbolnăveau bieţii oameni. Şi, până la urmă, veneau acasă, unde îi luă Miliţia şi îi ducea la Primărie unde aveau ei metodele lor să-i convingă. În primul rând au pus pe bieţii ţărani nişte cote că-i luau omului totul din bătătură. Iar mai apoi, cu cât se apropia încheierea colectivizării dacă

nu se înscriau în colectiv, îi arestau. Aşa s-a făcut colectivizarea la noi!

Ei bine, dragă Emilia, am povestit lucrurile acestea pentru că sunt printre puţinii scriitori de azi din ţara noastră care am asistat la modul cum s-a făcut colectivizarea în România şi pentru că ştiu că această mare nenorocire care s-a numit colectivizare, a fost cea mai dură lovitură care s-a dat temeliei acestui neam, clasei ţărăneşti şi satului românesc… Când i s-a luat omului pământul, s-a rupt legătura dintre om şi pământ, dintre sufletul omului şi părinţii, şi moşii lui, care-i lăsaseră pământul, şi care luptaseră în războaie ca să apere acest pământ strămoşesc. Au trecut peste poporul acesta popoarele migratoare, au venit turcii, ruşii, şi clasa ţărănească, sărmana, tot a rezistat!

Au venit comuniştii. A venit comunismul care a rupt legătura sufletească dintre om şi pământ şi clasa ţărănească a început să dispară.

Îmi aduc aminte cum erau oamenii înainte de colectivizare, în satul românesc: erau veseli, muncitori, munceau de drag, glumeţi, respectuoşi, principiile morale în satul românesc erau literă de lege, erau sfinte. Sărbătorile şi toate datinile şi tradiţiile erau respectate. Tinerii se căsătoreau, iar când se căsătoreau doi tineri, săreau toţi vecinii, toate neamurile şi îi ajutau să-şi ridica casa. În două săptămâni casa era gata. Când veneau copiii pe lume, erau moşiţi şi năşiţi, acestea făceau ca satul să fie o ţesătură de rudenii, o mare familie. Când începeau muncile, primăvara, oamenii erau voioşi, când înfrunzea codrul şi începea să cânte cucul, dealurile şi văile erau pline de glasurile oamenilor şi ale copiilor, de cântecele din frunză şi din fluier ale bărbaţilor. Culesul viilor era o sărbătoare minunată care îţi amintea de sărbătorile dionisiace. Oamenii se ajutau între ei la arat, la semănat, la culesul viilor, al porumbului. Ca să se depănuşeze grămada de ştiuleţi de porumb, toamna, să făceau clăci care ţineau până în zori şi care erau şi ele nişte sărbători, îmi aduc aminte cum tatăl meu juca strugurii în lin şi cum

curgea mustul, care apoi era pus în butoaie. Toamna se făcea rachiul cu cazanele care ardeau la foc potolit.

Apoi, după Sfântul Dumitru, când toate recoltele erau puse în beciuri, în pivniţe şi în hambare oamenii se adunau unii la alţii, cu neamurile, cu vecinii şi o ţineau în petreceri până în primăvară, când începea aratul. Sărbătorile de iarnă erau imense bucurii. Cetele de copii mergeau cu colindul şi cu pluguşorul. îmi aduc foarte bine acele seri, când prin troienele de zăpadă, noi, copiii, mergeam cu colindul, luând casele la rând. Până la capătul satului, ne mai întâlneam cu alte cete de urători. *Al. Doilea Război Mondial* se terminase, oamenii nu erau bogaţi, nu erau nici săraci, dar erau omenoşi şi veseli, şi îşi duceau viţa în curăţenie. Şi, deşi acele vremuri erau grele, că începuseră cotele, nu era familie care să nu aibă doi, trei, patru sau cinci copii, care se creşteau unii pe alţii. Când creşteam mai mărişori, părinţii ne trimiteau cu alţi copii mai mari, să mergem cu vitele…

Acesta era satul românesc, care era plin de copii şi de glasurile lor voioase, iar oamenii erau veseli şi muncitori.

Toate locurile din valea Cernei până în Beica erau fie semănate, dacă pământul era bun de rod, fie erau cu pomi sau vie. Dealurile erau încărcate de livezi şi de vii.

Primăvara, când înfloreau pomii, ziceai că sunt munţi de zăpadă, că te afli pe un tărâm de basm…

Ei bine, odată cu terminarea colectivizării agriculturii în 1962, a început dezastrul civilizaţiei satului nostru, a satului românesc. În primul rând, livezile care acopereau dealurile, nemaifiind ale oamenilor şi fiind ale colhozului, oamenii s-au apucat să le taie. Viile s-au ruinat, s-au sălbăticit, nemaifiind lucrate cum erau pe vremea când erau ale oamenilor. Industrializarea forţată a făcut ca zeci sau sute de mii de ţărani, îndeosebi bărbaţi, pentru că nu puteau trăi cu trei lei la ziua de muncă (atât luau oamenii dacă rămâneau să muncească la CA.P), să plece pe şantiere. Sau să se mute la oraş cu familia, să lucreze în fabrici. Când un bărbat şi-a găsit loc de muncă într-o

fabrică, într-o uzină la Craiova, la Vâlcea, i-a găsit şi nevestei un post de femeie de serviciu, sau ce i-o fi găsit el în fabrica în care lucra. îl mituia pe director şi acesta îi făcea şi nevestei un loc de muncă. Lumea oraşelor creştea, pe când lumea satului românesc scădea. Cu trecerea anilor, livezile şi viile de pe dealuri au dispărut, nu mai vedeai oameni muncind la vii, satele au început să se golească. S-au dus horele şi obiceiurile de pe vremuri şi cu ele a murit satul românesc adevărat. Acum oamenii nu-şi mai semănau şi nu îşi mai recoltau semănăturile, veneau elevii şi culegeau porumbul, roşiile. Culegeau bieţii elevi porumbul C.A.P.-ului până la sfârşitul lui noiembrie. Era chinul de pe lume şi pentru bieţii elevi, şi pentru bieţii profesori.

Aşa a apărut în fostul sat românesc o nouă tipologie socio-profesională, formată din oameni care nu erau nici orăşeni, dar nici ţărani. A dispărut lumea autentică a satului românesc, acea lume morală, muncitoare, legată de pământ, de tradiţii, de credinţe, serioasă, care respecta sărbătorile şi obiceiurile, cu frica lui Dumnezeu şi cu credinţă în suflet, cu tinerii care se adunau la hore, cu băieţii care fluierau fetele să iasă la poartă, cu copiii care colindau la sărbătorile de iarnă, cu neamurile care se adunau după Sfântul Dumitru să petreacă. Lumea aceea a dispărut repede şi pe nesimţite, şi cu ea au dispărut basmele, proverbele, pildele, snoavele, poveştile ei şi acea atmosferă inconfundabil ţărănească, veche, plină de sacralitate. Eu am mai apucat, cum ţi-am spus, dragă Emilia, ultimele generaţii de ţărani autentici şi satul vechi românesc, în care bătrânii le spuneau basme nepoţilor, în care poeziile populare erau transmise din generaţie în generaţie… Lumea aceea a fost o lume foarte frumoasă, o lume de basm, aş spune.

În locul ei a apărut o altă lume, ciudată, rea, egoistă, cu alte obiceiuri, în care oamenii nu mai ştiau sărbătorile şi nu mai practicau tradiţiile… Nu mai era spiritul acela al lumii de altă dată.

Doar femeile şi bătrânii au rămas în sat, pentru că

bărbaţii erau pe şantiere. Acum deveniseră navetişti. Furau bărbaţii de rupeau de pe şantiere, tot ce puteau, şi aduceau sâmbăta acasă cu maşinile şantierului să îşi ridice o aplecătoare, un şopru, să îşi extindă casa. Iar femeile, rămase în sat, furau noaptea de la C.A.P. Şi ele ce puteau. Aşa a intrat hoţia şi mai adânc în poporul acesta… De aceea, nu este de mirare, de ce, după 1990, românii, şi cei care aveau funcţii mari erau directori de fabrici, contabili şefi, ingineri şefi de secţii şi cei care aveau funcţii mici, s-au apucat să fure ce le era la îndemână… S-au furat: strunguri, freze, motoare, unelte… Dar ce nu s-a furat, după 1990!

Un vânzător dintr-o comună a închis magazinul, a pus toată marfa într-un camion şi a plecat s-o vândă în Grecia şi în Turcia… S-a întors acasă cu banii şi şi-a construit o casă, un magazin şi mai mare, care acum sunt o ruină, pentru că a murit şi el şi nevastă-sa.

Lumea aceea despre care vorbeşti tu, dragă Emilia, satul vechi românesc, cu lumea lui fabuloasă, plină de poveşti, de mituri, de folclor, de cântece, de hore a murit încetul cu încetul după terminarea colectivizării, şi s-a accentuat odată cu industrializarea forţată şi exagerată a României, care a golit satele de bărbaţi.

Înainte de 1950, înainte de colectivizare, nu se pomeneau într-un sat bărbaţi beţi, alcoolismul a fost în satul românesc un fenomen necunoscut. Ei bine, după 1980, se îmbătau şi bărbaţii, şi femeile, alcoolismul a cuprins şi satul românesc, care nu mai semăna cu satul românesc autentic, care a fost milenii de-a rândul temelia poporului daco-român.

Ce-a urmat după 1990, odată cu închiderea şi jefuirea fabricilor, a uzinelor, a întreprinderilor româneşti, în primul rând de către noi, de români, a fost desăvârşirea dezastrului acestui neam şi a satului românesc. Bărbaţii, muncitorii, tinerii trimişi în şomaj au plecat cu o uşurinţă extraordinară (de parcă atât ar fi aşteptat, ca să-şi părăsească ţara) să muncească în străinătate, în Italia, în Spania, s-au îmbogăţit acolo, şi-au luat apoi nevestele cu

ei. Iar femeile au plecat la îngrijit bătrânii în Italia. A plecat una, a luat-o apoi şi pe soră-sa, apoi pe cumnată-sa, şi aşa s-au luat una pe alta, până când satul meu vechi de pe vremea lui Mihai Viteazul, sat cu tradiţii, un sat viu, populat odinioară, acum este un sat mort... Şcoala s-a închis pentru că nu mai sunt copii şi, nemaifiind copii nu se mai duce nimeni de Crăciun *şi* de Anul *Nou cu* colinda şi cu pluguşorul. A dispărut pentru totdeauna larma aceea fericită care răsuna în tot satul, pe care o făceam noi, copiii, seara, când ieşeam în şosea să ne jucăm, după ce veneam cu vitele acasă...

Putem să spunem, dragă Emilia, că satul românesc a murit, sau că este pe moarte!

E.Ţ.: *Ce se poate face ca să reînviem satul*?

Şt. D: Să-l refacem aşa cum a fost el odată un sat mitic, fabulos, care venea de departe din istorie, nu este posibil, dar măcar să fie un sat viu, să nu fie un sat mort... Pentru că acesta este sentimentul pe care îl ai trăind într-un sat românesc acum, că te afli într-un sat mort...

Eu ştiu cam ce ar trebui să facem ca să reînviem satul românesc, să facem din el un sat românesc (subliniez, românesc) modern. Dar atâta timp cât vor exista partidele politice în România, atâta timp cât aceşti hoţi şi bandiţi se vor roti la putere, jefuind tot ce pot, şi făcând circ la televizor, odată cu satul românesc va muri şi poporul român, şi România. Îndură-te, Doamne, de noi şi salvează-ne, pentru că noi, românii, nu suntem în stare, şi este mare păcat ca neamul daco-românilor să dispară!

E.Ţ.: *Care sunt cele patru mari descoperiri din istoria umanităţii, care pot schimba soarta omenirii şi a poporului nostru, ce s-au făcut în cadrul Biroului de viitorologie de la Bucureşti*? *Puteţi să ne vorbiţi, vă rog, despre aceste lucruri*?

Şt. D.: Uite îţi propun, dragă Emilia, să mai bem încă o cafea, o dau eu, pentru că îţi voi povesti nişte lucruri extraordinare. Tu o să dai cafeaua când o să ne întâlnim la inaugurarea *Centrului Cul*tural *Spiritual de la Varatic*...

Dacă stăm să ne gândim, cartea aceasta care se scrie

în timp ce noi stăm de vorbă, este o întâmplare minunată, extraordinară. Dacă nu aş fi ajuns în vara aceasta a anului 2016 acasă, în satul meu din Vâlcea, unde am un pic de răgaz şi linişte în fiecare vară, cartea nu s-ar fi scris nici anul acesta…

În acelaşi timp, este foarte adevărat că noi ne-am întâlnit pe internet absolut întâmplător, şi că, până acum, deşi mi-ai editat două cărţi, foarte valoroase, noi nu ne-am întâlnit faţă în faţă, *faţă către faţă*", cum spunea prietenul meu, poetul Ioan Alexandru, acesta fiind un vers dintr-o poezie a lui. Văzând că eşti o poetă foarte talentată şi un om absolut minunat, un creator harnic, dăruit total culturii, un editor cu o intuiţie şi cu un gust extraordinar, tu ai fost cea care mi-a tipărit cartea cu poeme profetice *Calul troian al lumii*, *America sau Luceafărul*, în care este prevestită, cu câteva decenii înainte, prăbuşirea Europei, care se petrece acum în mod vertiginos…

În cartea aceasta este publicat şi poemul meu profetic *Poporul român*, format doar dintr-o strofă, şi care a fost scris în anul 1970, când eu aveam 20 de ani şi eram student în anul I al Facultăţii de Filosofie din Bucureşti. Scris în anul 1970, când în România se trăia bine, ţara era liniştită, România se dezvolta într-un mod vizibil şi accelerat. Când nimeni nu putea să prevadă ce se va întâmpla cu România peste 20 de ani, că România şi poporul român se vor prăbuşi, ei bine, poemul acesta, scris acum 46 de ani şi cu 20 de ani înaintea prăbuşirii comunismului în anul 1989 (cu care a început prăbuşirea poporului român), prevedea tocmai lucrul acesta – dezastrul poporului român şi al României, asasinarea poporului român şi a României. Şi prevestea şi timpul când se va petrece prăbuşirea poporului român: „Noi *vom muri asasinaţi / Pe ţărmurile unui veac…*" Adică în preajma anului 2000, ceea ce s-a şi întâmplat.

Poemul *Poporul român* sună aşa: „Noi *vom muri asasinaţi / într-un apus adânc de soare / Pe ţărmurile unui veac / Gesticulând a disperare*".

Mesajul poemului este limpede, poporul român va

muri asasinat, adică va fi asasinat, într-un apus adânc de soare, pe ţărmurile unui veac, gesticulând a disperare. Ori noi, în cadrul *Biroului de Viitorologie* de la Bucureşti, am lansat încă din anii 1991 – 1992, Teza, conform căreia, după căderea lui Ceauşescu, România şi poporul român au devenit victima unui Mare Război mascat invizibil, format dintr-o sumă şi dintr-o sinteză de războaie: informaţionale, financiare, economice, psihologice, culturale, etc. foarte distructive. De fapt am devenit victima celui mai mare şi mai distructiv război mascat invizibil din istoria poporului daco-român, care a distrus, într-o mare măsură, Organismul naţional românesc. Şi dacă nu ne trezim, ne va distruge de tot.

Să fi fost şi asta tot o întâmplare? După cartea aceasta de poeme profetice *Calul Troian al lumii*, *America*, *sau* Luceafărul în care spun limpede că America este Locomotiva, Calul Troian care trage Europa şi întreaga Civilizaţie umană în prăpastie, tu mi-ai tipărit cartea *Al treilea mare curent din istoria filosofiei* în care demonstrez, eu zic că indubitabil, că cele două mari curente ale istoriei Filosofiei, Materialismul şi Idealismul, n-au fost în realitate curente filosofice, ci doar poveşti, basme fără acoperire, păreri, iluzii ale filosofilor care au[3]

trăit până acum în istorie, şi că adevărat este cel de al Treilea mare curent filosofic, descoperit de mine.

Această descoperire, a *Celui de Al treilea mare curent în istoria filosofiei*, a fost făcută, aşa cum spun în carte, în anii 1969 – 1970, când eram student în anul I, la Filosofie. Ei bine, dacă ştiinţa, fizica cuantică vor demonstra că acest Curent descoperit de mine şi viziunea pe care o aduc în fizica materiei este adevărat, atunci chiar aceasta este una dintre cele mai mari descoperiri din istoria culturii umane, cu un mare potenţial de a schimba multe din ideile, punctele de vedere şi părerile greşite pe care le avem astăzi despre materie şi univers.

---

3 (n.r.) Despre acest poem gigant Nichita Stănescu a afirmat că este al doilea mare poem din poezia românească după Luceafărul lui Eminescu.

Dar dacă poemul *Poporul meu*, poemul *Calul troian al Lumiiămerica sau Luceafărul*, sau piesele de teatru *Râsul*, *Afacerea*, *Ultimii oameni*, *Graniţele înroşite în sânge*, (toate cu premii naţionale la Concursurile şi Festivalurile de dramaturgie) anunţă evenimente catastrofale care se vor petrece în viitor, acestea sunt mai degrabă revelaţii, decât descoperiri. Pe când viziunea despre Lume, Materie şi Univers pe care o aduc în *Cel de al treilea mare curent din istoria Filosofiei*, chiar este o descoperire.

Să ne aducem aminte că romanul *Feodor Mihailovici Dostoievski s-a sinucis la Bucureşti* are ca temă tocmai această analiză profundă şi detaliată a procesului dureros al naşterii profetului în fiinţa şi în istoria poporului român. Un fel de fiziologie şi morfologie a naşterii fenomenului profetic în istoria poporului român.

Scriitorul Petre Cichirdan (vezi interviul filmat cu mine pe care mi l-a luat la Vâlcea, în primăvara anului 2015, pe YouTube) observa şi el această dimensiune vizionară a creaţiei mele. M-am întrebat şi eu de unde vine această „capacitate de a gândi proiectiv a minţii mele”, fapt care m-a făcut să fiu pasionat de ştiinţa Viitorologiei, pe care chiar am dezvoltat-o, eu fiind unul dintre membri fondatori importanţi ai Biroului de viitorologie de la Bucureşti.

Îmi aduc aminte când eram copil, cred că am mai povestit asta, aveam capacitatea de a vedea poezia… Chiar aşa, vedeam poezia… Era acea „lumină *dulce*, *inefabilă care venea de undeva de pe alt târâm*” *pe* care eu o simţeam-vedeam în văzduh sau când mergeam pe „ţarină”.

Aşa zicea bunica pământului care se întindea dincolo de pârâul Drăganului, „ţarină”, cuvânt care mi-a plăcut foarte mult, astăzi aproape ieşit din limba română.

Îmi aduc aminte că o noapte întreagă am discutat, am polemizat cu Nichita Stănescu pe această temă: eu susţineam că poezia există în realitate, aşa cum există lumina (numai că este o altfel de lumină, dulce, caldă, divină), cum există aerul, cum există pământul, numai că

această realitate, care este poezia, este văzută numai de poeţi. De marii poeţi, care o iau, o „absorb” din realitate, o „culeg”, şi o pun în poeziile lor pe pagina de hârtie.

Nichita susţinea teza inversă că poezia nu există în realitate, ci ea este creată în forul lor interior de poeţi, şi exteriorizată apoi prin punerea ei în poeme pe pagina de hârtie a cărţilor de poezie…

Stimulaţi de votcă, dialogul a fost foarte viu, cu argumente pro şi contra inteligente, schimbate rapid ca la un meci de ping pong. Mi se pare că, în final, eu l-am convins pe Nichita că poezia există în realitate, că este o realitate eterică, divină, este respiraţia lui Dumnezeu, pe care noi, poeţii, o percepem şi o punem în poemele noastre.

E.Ţ.: *îmi amintesc de versurile lui Goethe*: *„tu mi-ai răcorit lin fruntea, ca un evantai divin, în zilele de arşiţă…*

Şt. D.: îmi mai aduc aminte, copil fiind, că atunci când urcam dealul de la Inuri, unde erau viile oamenilor şi unde era via aceea grozavă a bunicilor noştri, baba Riţa şi tata Gheorghe, cu un nuc uriaş, aproape de capătul viei care se lăsa înspre Vâlceaua adâncă, mai ales primăvara aveam foarte clar senzorial, percepţia sufletelor strămoşilor noştri în aerul de deasupra viilor de la Inuri. De multe ori am avut această percepţie, pe care o am şi acum când sunt un om care se apropie de bătrâneţe, un scriitor ajuns la vârsta de 66 de ani. Da, am această percepţie cât se poate de clară, de senzorială, că sufletele alor noştri sunt în aerul de deasupra locurilor pe unde au umblat, au muncit. Sufletul lui tata Gheorghe şi al babei Riţa, al părinţilor şi al fraţilor lor, al consătenilor, al prietenilor lor, sunt în văzduh deasupra locurilor pe unde au muncit ei, au iubit, au cântat, au povestit… Şi la fel sufletele bunicilor dinspre mamă, tăticul de la vale şi mama Maria sunt în văzduhul de deasupra dealului Papei şi în valea Papei, unde aveau ei căsoaia, via şi livada cu pruni… Da, lucru acesta îl simt şi acum, când mă apropii de bătrâneţe, foarte clar, cât se poate de real, deşi sunt câţiva zeci de ani de când bunicii mei dinspre mamă şi

dinspre tată au plecat din lumea aceasta…

Un alt lucru, căruia trebuie să-i acord mai multă atenţie ca psiholog, era o stare ciudată pe care am trăit-o în copilărie, şi mai încoace, când eram elev la şcoala primară. Voi încerca să mă analizez cât se poate de profund, să folosesc introspecţia ca metodă a cunoaşterii profunzimilor psihicului meu, a psihicului uman în general… îmi aduc foarte bine aminte acele stări, pentru că aveam trei, patru, cinci ani. Mi se întâmpla să cad pe gânduri, dar nu cădeam pe gânduri, pentru că nu mă gândeam la nimic, ci cădeam de fapt într-o stare fără gânduri, cădeam în mine, în adâncul întunecos şi dulce al fiinţei mele, în ceva care semăna cu o magmă dulce… Legătura cu mediul se rupea, iar eu eram căzut „în mine, în starea aceea de magmă dulce”. Ceea ce trăiam eu era o stare ontologic dulce, cred că ajungeam în mâlul dulce şi fertil al subconştientului meu… Tatăl meu a observat aceste căderi ale mele când eram căzut pe gânduri, mă observa un timp, apoi mă striga: Fănele! Fănele! Eu ieşeam din starea aceea şi îl priveam cu ochii mari, cred…

Ce este, tăticule? îl întrebam… La ce te gândeai? Cazi aşa, uneori, pe gânduri, îmi spunea tatăl meu… Mi se întâmpla să cad în stările acestea şi când eram singur cu vitele la deal, de exemplu. Nu ştiu precis cât rămâneam în această stare dulce, care mă refăcea, dar, după un timp, mă trezeam… Ştiam asta, nu era niciun risc să rămân în starea aceasta şi să nu mă mai trezesc… Reţin faptul că era o stare dulce, din care ieşeam reconfortat, odihnit, mai vioi…

Apoi cu timpul, începând cu clasa a treia, a patra, aceste stări au devenit mai rare şi au dispărut.

E.Ţ. *Şi scriitorul Marin Preda a trăit astfel de experienţe…*

Şt. D.: Ei, bine, dragă Emilia, la Marin Preda, în *Viaţa ca o pradă*, am observat asta. Marin Preda povesteşte că trăia asemenea stări, fiind copil. În locul acestor stări în care cădeam în magma dulce a sufletului meu, mai târziu mi-a apărut o altă stare: eram la liceu, lecţia pe care ne-o

spunea profesorul era plictisitoare, şi oricum îmi era de ajuns să citesc lecţia o dată din manual la internat, ca s-o învăţ. Acesta a fost norocul meu, că mia dăruit Domnul o minte foarte bună. Şi atunci se întâmpla automat acest fapt: conştiinţa mea se decupla de la realitatea înconjurătoare, iar în mintea mea începea să se deruleze firul sau filmul unei povestiri, (de obicei aceste povestiri erau de dragoste, în care personajul principal nu eram eu) iar eu mă scufundam, ca să spun aşa, în povestea, în filmul care se derula în mine, şi pe care îl triam… Şi care mă făcea fericit.

Şi acum să revenim la tema noastră, descoperirile, pe care spun, aşa cred, că mi le-a dăruit Domnul, şi pe care le pun în legătură cu tot ce am povestit mai sus.

În anul 1976 am terminat o carte, care este şi acum în manuscris, bătută la maşină, (când o să am timp o s-o culeg pe computer) este adevărat, care se numea *Pedagogia speciei*. Ideea de la care plecam era că Specia umană, Civilizaţia umană, pot fi educate. Iar eu descopeream în această carte cauzele, factorii, mecanismele care au făcut ca speciile animale şi Specia umană să evolueze până aici. De asemenea, am descoperit factorii, căile, mecanismele, mijloacele şi metodele prin care specia umană poate evolua (pentru că, de mai multe secole, specia umană nu mai evoluează, ci involuează) urmând ca prin această evoluţie să facă un salt evolutiv şi să urce pe următorul nivel de evoluţie. Atunci când Omenirea va fi ajuns pe următorul Nivel de evoluţie, atunci oamenii vor fi toţi morali, învăţaţi, toate bolile vor fi vindecate, nivelul de cunoaştere şi de dezvoltare al conştiinţei umane va fi superior, vârsta medie va fi de sute de ani, tehnologia viitorului nu va mai semăn deloc cu rudimentara tehnologie de azi, oamenii vor coloniza sistemul solar, cunoaşterea va pătrunde profund în misterele universului. Atunci datorită dezvoltării nivelului tehnologic, dar mai ales al nivelului de conştiinţă, al nivelului educaţional al societăţii şi al civilizaţiei umane, oamenii şi societăţile viitorului vor fi fericite, vor coloniza,

cum am spus, întâi sistemul solar, vom pătrunde mult mai adânc în tainele universului şi ale materiei, vom descoperii mecanismele procesului de reîntinerire al organismului uman, astfel că oamenii vor trăi sute sau mii de ani.

Aceste perspective foarte generoase deschidea în anul acela, 1976, în ştiinţa Pedagogiei, a Sociologiei, această lucrare: *Pedagogia speciei*. Ei bine, ideea aceasta de *Pedagogie a Speciei umane* – nu a unei clase de elevi, nu a unui popor, ci chiar a Speciei umane, era în anii aceea o Idee de pionierat în plan mondial. Şi o Idee de pionierat a rămas până acum. Ţin foarte mult ca această idee, şi doctrină *Pedagogia speciei umane*, să fie socotită o premieră mondială, o expresie şi un produs de vârf al gândirii pedagoge româneşti.

Am putea să socotim această Idee şi Teorie descoperirea modului cum se face educaţia speciei umane, care înseamnă Evoluţie a acesteia. Pentru că această educare, educaţie a speciei umane, produce o evoluţie importantă a Speciei umane – o mare descoperire care poate schimba destinul lumii...

Adică, în loc ca Stăpânii care conduc lumea, o manipulează, o îmbolnăvesc şi distrug cum vor, ca să realizeze Noua Ordine Mondială, (care va însemna sinuciderea şi distrugerea Speciei şi a Civilizaţiei umane) mai bine ar face ceea ce eu am numit Educaţia speciei umane, care ar produce, la rândul ei, evoluţia Speciei şi a

Civilizaţiei umane. Marii Bancheri Internaţionali, Stăpânii lumii, acum, că au la dispoziţia Pedagogia Speciei, Ştiinţa după care evoluţia speciei umane poate fi accelerată, chiar ar putea să realizeze lucrul acesta, pentru că dispun de toate mijloacele şi posibilităţile.

Această lucrare, *Pedagogia speciei*, a fost importantă şi este importantă pentru că ea a deschis o nouă viziune asupra viitorului Omenirii, asupra posibilităţilor Speciei umane de a se dezvolta. De a evolua şi de a se salva de la dispariţie prin educaţie, prin evoluţie. Dar este foarte importantă şi pentru că m-a condus, în anul următor, la scrierea unei alte lucrări care se numea *Sistemul socio-*

economic socialist de evoluţie, lucrare pe care am dactilografiat-o în mai multe exemplare, şi pe care am trimis-o prin poştă la Cabinetul Preşedintelui Nicolae Ceauşescu. Apoi am mers personal şi am depus-o, i-am înmânat-o lui Petre Gigea (asta m-a învăţat Adrian Păunescu, Petre Gigea fiind consilier al lui Ceauşescu şi era din zona noastră, a Olteniei – cei doi se cunoşteau); în anul acela 1967, Consilier al Preşedintelui Republicii Socialiste România, Nicolae Ceauşescu. Petre Gigea şi cred că şi Şeful Grupului de consilieri ai lui Ceauşescu, pe vremea aceea, Vasile Pungan, au considerat-o interesantă. Dar, ca să i-o prezinte lui Ceauşescu, lucrarea trebuia să treacă pe la Institutul de Economie Generală, un institut de cercetări Economice, care era format, la rândul lui, din alte 7 Institute de cercetări în domeniul Economiei. Pentru a fi avizată de acest Institut, să i se facă un referat favorabil, şi un rezumat. Altfel nu putea ajunge la Ceauşescu! Institutul acesta de Economie generală era condus de profesorul universitar de economie Ioan V. Totu', care era chiar din comuna mea, Valea Mare. Fără avizarea şi aprobarea lucrării de către Institutul de Economie generală, lucrarea, sau un rezumat al acesteia, (pentru că Ceauşescu nu citea lucrări, nici nu avea timp) lucrarea nu putea ajunge la el. El citea rezumate, referate.

Ei bine, dragă Emilia, lucrarea aceasta, care era o adevărată revoluţie în gândirea economică nu a mai trecut de Institutul de Economie Generală. Credinţa mea este că din două motive a fost sabotată lucrarea:

1. Le era teamă să îşi asume acest demers, le era frică să nu-şi piardă scaunele, (deşi lucrarea era împănată cu citate din Ceauşescu şi mergea pe calapodul gândirii lui, respecta principiile materialist-dialectice şi ale economiei socialiste, deci n-ar fi existat niciun pericol din acest punct de vedre)…

2. au vrut să îl saboteze pe Ceauşescu. La câţiva ani după execuţia soţilor Ceauşescu, s-a aflat că în Corpul Aparatului de Partid şi de Stat, la nivel superior, au existat oameni care au avut rolul să-l manipuleze şi să-l saboteze

pe Ceauşescu. Există documente în acest sens…

E.Ţ.: *De ce era această lucrare revoluţionară şi ce descoperire importantă conţinea ea*?

Şt. D Ideea esenţială a acestei lucrări era una, care pleca de la o idee a lui Ceauşescu, aceea a îmbunătăţirii, a perfecţionării permanente a activităţii în socialism. Ca să nu o păţesc şi să nu se creadă că eu critic societatea socialistă, realizările socialismului în ţara aceasta, mă foloseam de citate din Ceauşescu. Ideea lucrării *Sistemul socio-economic socialist de evoluţie* era că Sistemul economic socialist a obţinut rezultate importante în construcţia socialismului în ţara noastră şi că el ar putea fi perfecţionat şi transformat prin câteva măsuri simple de îmbunătăţire în Sistem socio-economic socialist de evoluţie.

Sistemul va produce mai mult progres şi mai multă evoluţie, aceasta era esenţa şi finalitatea acestui Sistem socialist de evoluţie! Sistemul socio-economic socialist de evoluţie îşi va produce propria sa evoluţie pe Linia de Evoluţie a vieţii, el rămânând în esenţa sa, Sistem socialist. Şi astfel se va ajunge mult mai repede în faza superioară a socialismului care este Comunismul. În acest caz, când prin îmbunătăţirea sa, Sistemul economic socialist va deveni Sistem economic socialist de evoluţie; el va putea să depăşească şi cele mai dezvoltate Sisteme economice capitaliste.

Ideea aceasta i-a plăcut lui Petre Gigea, care de profesie era economist, şi cred că i-a plăcut şi lui Vasile Pungan, care era Şeful Grupului de consilieri ai lui Ceauşescu, căruia i-a prezentat lucrarea şi cu care s-a sfătuit, luând decizia ca lucrarea să fie trimisă pentru avizare, pentru un referat şi rezumat pozitiv la Institutul de Economie generală.

Şi Petre Gigea şi Vasile Pungan au marşat pe ideea că lui Ceauşescu îi va plăcea Ideea aceasta cu Sistemul economic socialist care evoluează mult mai repede şi că şi-o va însuşi, o va îmbrăţişa, devenind el creatorul acestui Sistem. Lui Ceauşescu îi plăcea să se împăuneze cu toate

realizările socialismului, deci ar fi putut să-şi însuşească această Idee, această descoperire. Mai ales că dorea să ia Premiul Nobel pentru pace. De altfel, Petre Gigea m-a şi atenţionat: în cazul în care tovarăşului Ceauşescu îi va plăcea această Idee şi o va introduce în documentele de Partid, ideea şi lucrarea aceasta devin secret de stat şi nimeni nu trebuie să ştie că altcineva este autorul acestei idei.

Aşa cum am spus, Lucrarea a fost trimisă Institutului de Economie Generală pentru a i se face un referat favorabil. Şi un rezumat care îi va fi prezentat tovarăşului Ceauşescu. Părerea mea este că Ion V. Totu' nu a avut curajul să-i prezinte Referatul favorabil şi Rezumatul Lucrării lui Ceauşescu şi pentru că mai toţi îl urau pe Ceauşescu, dar îndeosebi şi pe ea. Şi se temeau de Ceauşeşti.

Aşa s-a născut (în modul ce mai secret) în istoria economiei universale primul Sistem economic naţional al cărui Produs principal nu mai era Capitalul, ca în Sistemul economic capitalist, ci Evoluţia sa, evoluţia Societăţii şi a Omului… (în acel moment nu mi-am dat seama de importanţa extraordinară, istorică a acestei descoperiri).

Să ne imaginăm că cei de la Institutul de Economie generală i-ar fi făcut lucrării un referat favorabil (asta nu le primejduia cu nimic scaunul, situaţia, ba dimpotrivă!) şi Ceauşescu, sfătuit şi de Petre Gigea şi de Vasile Pungan, ar fi marşat şi şi-ar fi însuşi această Idee. Ar fi apărut el ca fondatorul, Creatorul Sistemului socioeconomic socialist de evoluţie şi, cum era bolnav de putere şi de glorie, îşi dorea foarte mult să intre în istorie şi să ia Premiul Nobel pentru pace, ar fi încercat să aplice Ideea în practică. Dar oare erau Ceauşeştii pregătiţi, aveau ei deschiderea şi înţelegerea necesară asupra înnoirii Sistemului economic în istorie, astfel încât Sistemul să fructifice întreaga creativitate a românilor, când singurii Creatori din ţara aceasta doreau să fie numai ei? Lor li se cuvenea toată gloria, tot ce era bun în ţara aceasta li se datora lor. Dar poate că încă nu deveniseră atât de paranoici, dacă ne

gândim că suntem în anii 1976 – 77.

Nu vom şti niciodată. Dar, dacă prin absurd, presupunem că Ceauşescu ar fi acceptat trecerea de la Sistemul socio-economic socialist închistat, clasic, stalinist la Sistemul socio-economic socialist de evoluţie, ei bine, în cazul acesta poate că altul ar fi fost destinul României şi destinul Ceauşeştilor. Istoria îşi are tainele şi ocolişurile ei ciudate. Mihail Gorbaciov, care a venit la Conducerea U.R.S.S. peste zece ani, ar fi găsit în Sistemul mondial socialist un Sistem socio-economic de evoluţie care se dezvolta şi evolua foarte repede, depăşind ţările capitaliste dezvoltate, şi atunci ar fi trecut şi U.R.S.S. Şi celelalte ţări socialiste la construirea Sistemului socioeconomic socialist de evoluţie. Şi tot Sistemul socialist mondial nu s-ar mai fi prăbuşit, aşa cum s-a întâmplat în anul 1989, care a fost anul, nu al revoluţiilor, ci al Sistemului mondial de lovituri de stat, prin care Ţările socialiste au fost determinate să treacă la capitalism şi în sfera de influenţă a S.U.A. Şi a Occidentului. Şi România şi Europa nu ar mai fi ajuns acum în situaţia acesta dramatică, de criză profundă, când suntem gata să ne prăbuşim.

După 1989, când toate Ţările Socialiste din Estul Europei, din sfera de influenţă a U.R.S.S. au trecut la capitalism şi când U.R.S.S. s-a destrămat şi a trecut şi ea la capitalism, pentru că de acum Socialismul era compromis ca Sistem economic, (aşa am crezut în anii aceia, că a dat faliment, că s-a prăbuşit singur, în realitate el a fost distrus în mod mascat, premeditat, în urma unei Conspiraţii mondiale) am rescris lucrarea *Sistemul socioeconomic socialist de evoluţie*, completând-o şi îmbogăţindu-o cu noi date. Aşa s-a născut lucr*area Nouă ştiinţă economică a secolului XX sau Psiho-Economia*, în care este demonstrată teza că Sistemul socio-economic capitalist este un sistem învechit, perimat, care produce mai multe efecte negative decât pozitive, şi deci trebuia abandonat, şi teza că Ştiinţa Economică actuală este o Ştiinţă superficială, mult rămasă în urmă, devenită ineficientă, primitivă, incapabilă să explice fenomenele care se petrec în sfera socialului şi a

economicului, şi să găsească soluţii pentru remedierea lor, de aceea ea trebuie înlocuită cu o nouă Ştiinţă superioară, pe care am denumit-o *Psiho-Economia*.

Noua ştiinţă fundamentată de noi, *Psiho-Economia* este capabilă să înţeleagă toate procesele şi fenomenele socio-economice care au loc în interiorul unui Sistem socio-economic şi în lume, să răspundă la toate întrebările pe care i le pune realitatea, curgerea fenomenelor sociale, economice, politice şi poate rezolva toate prolemele economice pe care viaţa şi istoria le pun oamenilor. În *Noua ştiinţă economică a secolului XXI sau Psiho-Economia*, este descris în detaliu, analizat, argumentat şi prezentat *Sistemul socio-economic de evoluţie* care este Sistemul economic al viitorului, cel care va scoate din criză toate Sistemele socio-economice capitaliste şi care va salva, probabil, în viitor Civilizaţia umană de la prăbuşire. Atât *Noua Ştiinţă economică a secolului XXI-lea* sau *Psiho-Economia*, cât şi Sistemul socio-economic de evoluţie sunt atât de revoluţionare, îşi depăşesc atât de mult epoca, încât iată cum au fost ele prezentate de către doi profesori universitari de economie din România: unul Preşedintele Institutului de cercetări economice al Academiei României, celălalt Preşedintele Secţiei de Ştiinţe economice a Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România. Este vorba de domnul profesor univ.

dr. În economie, Ştefan Răgălies, şi de domnul profesor univ. În economie, dr. Marius Băcescu6.

O altă mare descoperire care ar putea să facă lumea aceasta mai bună, mai cinstită, mai dreaptă, pe care o poate schimba într-un mod fundamental este descoperirea celui de Al treilea mare tip de Inteligenţă, denumit de mine *Inteligenţa pozitivă şi inteligenţa negativă*, despre care o să vorbesc mai jos pe larg. Descoperirea acestui Tip de inteligenţă, *Inteligenţa*

5 (n.r.) dr. Ştefan Răgălie, Director Institutul de Ştiinţe Economice al Academiei, 2001:

„Stimate Domnule Ştefan Dumitrescu.

Deoarece aveţi o serie de elemente de noutate,

sincer trebuie să recunosc că, în acest moment, ele mă depăşesc şi încerc „pas cu pas" să înţeleg mesajul adevărat al descoperirii dumneavoastră. Totuşi, trebuie să înţelegeţi că reuniunea de elemente care caracterizează descoperirea dumneavoastră, deşi mă depăşesc, ele mă fascinează în actuala fază şi voi continua să descopăr elementele de forţă pe care dumneavoastră le stăpâniţi cu mult mai multă uşurinţă. În consecinţă, sper ca, după o meditaţie mai îndelungată, să pot intra în sincronism cu descoperirea dumneavoastră şi să continuăm dialogul pentru a vă susţine. De aceea propun să rămânem în legătură şi, pe măsură ce înţeleg cu adevărat mesajul dumneavoastră, vă rog să-mi permiteţi să vă contactez, prin aceasta formă modernă – emailul.

Propun să rămânem în contact. Cu deosebită stimă".

6 (n.r.) dr. Marius Băcescu, Preşedintele Secţiei de Ştiinţe economice a Academiei oamenilor de ştiinţă din România, 2009:

„Domnule Dumitrescu.

Vă mărturisesc că aţi scris o carte f. interesantă, în primul rând pentru economişti. Eu aş prefera să publicăm cartea la Editura Academiei oamenilor de ştiinţă. După cum bine ştiţi, Academiei noastre de un an i s-au ridicat toate fondurile de funcţionare. În prezent suntem în dialog cu Parlamentul pentru a se reveni la vechea situaţie. Nu ştim care va fi rezultatul final. Deci noi avem toată bunăvoinţa, dar nu avem putere. Aşa că singura soluţie este să găsim o sponsorizare pentru publicare. Aş fi mândru să o găsim. Să dea Dumnezeu! Mă străduiesc şi eu să găsim. Pentru că avem nevoie de mai mulţi bani. Eu nu vreau să vă mint.

Al dvs. Susţinător fidel, prof. M. Băcescu".

pozitivă şi inteligenţa negativă, este o descoperire cu mult mai importantă, mai utilă şi mai mare decât descoperirea *Inteligenţei Emoţionale*, a lui Daniel Goleman. Cartea în care descriu cercetarea laborioasă şi îndelungată care m-a condus la descoperirea acestui nou Tip de Inteligenţă se numeşte chiar aşa *Inteligenţa*

pozitivă şi Inteligenţa negativă, şi se găseşte publicată la editura şi librăria universală www.amazon.com de unde poate fi cumpărată şi lecturată.

Tot ceea ce face omul rău în viaţă şi tot ce fac oamenii răi în lume, mai ales cei care se află la conducerea lumii şi a popoarelor este produsul Inteligenţei negative, iar tot ce fac oamenii bun în viaţă este produsul Inteligenţei pozitive. Imaginează-ţi că în viitorul apropiat Pedagogia şi Educaţia vor şti şi vor putea să transforme Inteligenţa negativă în inteligenţă pozitivă. Atunci nu vor mai există oameni răi, egoişti, mincinoşi, hoţi, criminali, demagogi, setoşi de putere, care, pentru putere şi bogăţie calcă peste cadavre. Şi dacă nu vor mai fi oameni răi nu va mai fi nevoie de poliţişti, de armate, de procurori de judecători. Sigur că se va spune că asta este o utopie, dar multe invenţii şi descoperiri au fost mai întâi utopii, vise. Până la anul 1900 toţi savanţii lumii credeau că nu este posibil zborul cu un aparat mai greu decât aerul, şi iată că acum zburăm pe Lună, şi mai este puţin şi vom ajunge şi pe Marte.

Cercetările şi studiile noastre, ale celor din *Biroul de Viitorologie* de la Bucureşti, au descoperit deja metodele, mijloacele, strategiile prin care Sistemul de învăţământ care va exista în Sistemul socio-economic de evoluţie (care este prin esenţa şi funcţia sa fundamentală un Sistem educaţional) va converti la nivel de masă inteligenţa negativă în inteligenţă pozitivă.

O altă mare descoperire este descoperirea Metodei ieşirii ţărilor din criză, (descrisă în detaliu şi în profunzime în cartea noastră *Metoda ieşirii Ţărilor din Criză*, apărută în anul 2010, la Editura *Armonii culturale*) într-un timp foarte scurt, de câteva luni, fără ca să fie micşorate salariile şi pensiile oamenilor, aşa cum să procedat la noi după criza economică din anul 2008, din care nu s-a ieşit nici acum, după opt ani. Ba, dimpotrivă, folosind această Metodă descoperită de noi, salariile şi pensiile vor creşte. Şi de asemenea, nu se vor mări taxele şi impozitele. Această Metodă este Mană cerească pentru România,

pentru toate ţările aflate în criză, dar ce folos că Stăpânii lumii, care conduc lumea, Marii Asasini Economici şi slugile lor, Guvernanţii care conduc Ţările pe care le jefuiesc ca să se îmbogăţească ei, Guvernanţii de la Bucureşti, nu vor ca ţările şi popoarele să iasă din criză. Stăpânii care conduc Lumea, Marii Bancheri internaţionali şi Băncile lor au numai de câştigat din crizele economice, din revoluţiile, din războaiele, clasice, mascate, hibride pe care le provoacă deliberat. Cele care pierd sunt popoarele, care au minte şi comportament de turmă, care se lasă prea uşor manipulate, prostite şi jecmănite. Dar nu credem că asta va mai dura mult şi popoarele se vor trezi. Dacă nu se vor trezi, vor dispărea.

Alte descoperii realizate de umilul autor al acestor rânduri sunt Reforma autentică a Sistemelor socioeconomice naţionale şi Reforma autentică a Sistemelor naţionale de învăţământ şi Conceptul şi Modelul de Revoluţia autentică, despre care o să vorbim mai încolo.

E.Ţ.: *în anumite perioade istorice, multe ţări europene s-au confruntat cu o emigraţie masivă din diferite motive economice sau sociale, cum ar fi emigraţia din Irlanda în anii 1850. Cum apreciaţi migraţia românilor peste graniţe pentru un trai mai bun şi ce rol ar trebui să joace statul în această problemă*?

Şt. D.: Este o tragedie fără seamăn, una dintre cele mai mari tragedii din istoria poporului daco-român! O lovitură îngrozitoare dată poporului daco-român este acest exod imens de populaţie, dragă Emilia. Niciodată nu s-au desprins din Organismul naţional românesc peste cinci milioane de români care să-şi părăsească ţara, vai, cu atâta uşurinţă, pentru a pleca la muncă în străinătate. Este ca şi cum din corpul unui om ai tăia şi ai îndepărta un sfert. Iar acel corp omenesc ar rămâne infirm, neputincios, muribund.

În anul 1989, ultimul an al lui Ceauşescu, România avea o populaţie de peste 23 de milioane de locuitori, 23.460.000 de locuitori. Ei bine, după 26 de ani România

mai are o populaţie aflată între 17 şi 18 milioane. Între 5 şi 6 milioane de români au murit, scăderea populaţiei datorându-se mortalităţii ridicate la adulţi şi copii, dar şi scăderii natalităţii. Moartea celor între 5 şi 6 milioane de oameni, cu atât a scăzut populaţia ţării, reprezintă cel mai mare genocid mascat din istoria noastră. Sunt milioane de oameni care au murit cu zile în spitale pentru că nu au avut medicamente. Sau datorită închiderii multor spitale, datorită stresului, pentru că au fost trimişi în şomaj şi nu şi-au mai găsit locuri de muncă, datorită sărăciei şi mizeriei, datorită lipsei de medici la ţară.

Dintre cei 17 – 18 milioane de locuitori, câţi am mai rămas, peste 5 milioane, adică forţa de muncă cea mai tânără şi capabilă să lucreze, să creeze obiective industriale, economice, a părăsit ţara, lucrând în străinătate. Mai suntem în ţară, deci, între 12 şi 13 milioane de locuitori, dintre care peste 2 milioane sunt naţionalităţile conlocuitoare, (fără ţigani) cei mai numeroşi fiind ungurii, apoi lipovenii, ucrainenii, turcii, sârbii etc. Mai rămân 10 milioane dacă scădem aceste naţionalităţi conlocuitoare. De aceea oraşele şi satele pur şi simplu s-au golit, iar Ţara s-a depopulat. Dintre aceşti 10 milioane cât mai suntem fără naţionalităţile conlocuitoare peste 3 milioane sunt ţigani, care au o rată de natalitate covârşitoare, astfel că, într-un deceniu, ei vor fi mai numeroşi decât românii. Trăgând linie, în ţară mai sunt aşadar 7 – 8 milioane de români, populaţie în continuă scădere, pentru că, fiind o populaţie îmbătrânită, nu mai face copii. În vara aceasta, fiind în satul meu natal din Vâlcea, sat vechi care odinioară duduia de viaţă şi de ţipetele şi glasurile copiilor, în două luni am aflat că au murit 23 de oameni, majoritatea bătrâni, şi nu s-a născut niciun copil. Am tras demult semnalul de alarmă că satul românesc moare. Ce vreţi un argument mai teribil decât acesta!

Acesta va fi sfârşitul poporului daco-român în istorie. Am rezistat 1900 de ani ca să dispărem în 30 – 40 de ani…

Acum, ce trebuie să ştim? Această dezagregare,

prăbuşire, risipire, rătăcire a poporului român din toate punctele de vedere, morală, culturală, economică, numerică, şi ca unitate, ca organizare are două cauze:

1. Am spus că evenimentele din anul 1989, îndeosebi cele din decembrie, au fost un Război mascat, diversionist ruso – americane – maghiar (şi alte Servicii secrete) dus împotriva Statului român, a poporului român, care, după moartea lui Ceauşescu, urma să devină un popor captiv. Pe care Marii asasini economici din exterior abia aşteptau să pună mâna, să-l manipuleze, să-l prostească, să-l dezbine, ca să-i distrugă fabricile şi uzinele, să-i distrugă organizarea, să-i fure forţa de muncă, să-l jefuiască de bogăţiile lui. Pentru ca România să devină colonia şi piaţa lor de desfacere. Este exact ceea ce s-a întâmplat.

Acum vedem foarte bine lucrul acesta, nu mai avem nimic, nici fabrici, nici uzine, nici bănci, nici populaţie, nici forţă de muncă, nici pământ, pentru că 70 la sută din pământul arabil al României este deja vândut străinilor.

Nu mai avem nici resurse, petrol, minereu, gaze, pentru că le-am vândut, nu mai avem nici forţă de muncă, pentru că a plecat în străinătate, nu mai avem nici cale ferată, nici flotă… Nu mai avem nici învăţământ pentru că l-am distrus, nu mai avem nici Cultură, nici Sănătate, pentru că am pus-o la pământ, nu mai avem nimic. Suntem pur şi simplu o ţară distrusă…

Dar ca România să fie distrusă şi să ajungă o colonie în mâinile Marilor Asasini Economici din exterior, care şi-au pus la Conducerea României slugile lor, trebuia, cum am spus, întâi de toate să dispară Statul român, acela autentic, aşa cum a fost în timpul lui Ceauşescu. Pe vremea lui Ceauşescu, România era o naţiune independentă, suverană, stăpână pe fabricile, pe combinatele, pe şcolile, pe spitalele, pe bogăţiile ei.

Ca să dispară Statul român trebuia înlăturat şi executat Nicolae Ceauşescu, pentru că el simboliza statul român, el era Creierul acestei naţiuni. O dată Creierul asasinat, naţiunea română a fost decapitată. Putea să facă, de acum, oricine ce vrea cu ea, ceea ce s-a şi întâmplat.

Şi Ceauşescu a fost înlăturat în urma unei suite de evenimente, bine orchestrate din afară, care nu au fost nicidecum revoluţie, ci război mascat, război hibrid, combinat cu revolta populaţiei, cu războiul de gherilă urbană şi cu lovitura de stat.

Când în ţară au intrat, încă din primăvara anului 1989, peste 56 de mii de turişti ruşi, care, de fapt, erau trupe specializate în războiul de gherilă urbană care luptaseră în Afghanistan, Securitatea şi Armata trebuiau să ştie că acestea sunt trupe de ocupaţie, sunt soldaţi instruiţi pentru războiul de gherilă şi să-i aresteze. Aceştia sunt teroriştii din decembrie T 89 care au tras în populaţia românească şi care ne-au îngrozit. Securitatea, nearestându-i, s-a făcut complicele lor. De altfel, lovitura de stat din decembrie 1989 care a nenorocit ţara s-a dat cu ajutorul Securităţii şi Armatei.

Ne aducem aminte că aceşti terorişti, se spunea la televiziunea liberă română, (liberă pe dracu', că de fapt era în mâna kaghebiştilor, care-i chemau pe tineri să vină să apere televiziunea ca să-i împuşte, ca tot ceea ce se petrece să semene a revoluţie) că sunt ai lui Ceauşescu, şi că, până când nu vor fi executaţi soţii Ceauşescu, teroriştii nu se vor linişti. Era acesta deci un motiv ca Ceauşeştii să fie executaţi cât mai repede, pentru că ştiau prea multe şi pentru că ei reprezentau Statul român.

Odată cu moartea lor, a Ceauşeştilor, a dispărut până azi Statul român autentic, România fiind condusă de atunci de un Stat mafiot, de un Antistat. O spune chiar fostul preşedinte Traian Băsescu. *Acesta este un Stat mafiot*", a declarat Băsescu, un Preşedinte de ţară catastrofal.

După căderea lui Ceauşescu, adică după dispariţia Statului român autentic, România a devenit Victima şi Obiectul unui Al doilea Mare Război mascat-invizibil, informaţional, economic, psihologic, financiar, cultural, educaţional etc. care, de data aceasta, nu a mai avut ca Obiectiv înlăturarea şi asasinarea lui Ceauşescu, adică decapitarea Statului român, ci distrugerea economiei şi a societăţii româneşti. Război mascat care ne-a distrus

uzinele, fabricile, flota, învăţământul, sănătatea, tot ce însemna Unitate economică sau socială cu locuri de muncă, asta cu complicitatea celor de la conducerea Ţării. Fiind distruse şi falimentate fabricile, uzinele, combinatele, muncitorii au fost trecuţi în şomaj… Stresul bieţilor oameni a fost enorm, mulţi au murit din cauza aceasta, sau, mai bine-zis, au fost asasinaţi indirect. La fel românii care au murit în spitale cu zile, că nu se găseau medicamente.

Românii, fiind acum şomeri cu milioanele şi neavând locuri de muncă, atât au aşteptat, ca s-o şterpelească, au dat fuga la muncă în străinătate, la mai bine, ca să se îmbogăţească. Şi, cum am mai spus, mulţi chiar s-au îmbogăţit. Ajunşi aici subliniem Teza că acest cel mai Mare Exod al românilor care şi-au părăsit ţara ca să muncească în străinătate, cel mai mare exod din istoria poporului daco-român a fost unul provocat intenţionat. Gândit şi proiectat cu mult timp înainte! (Aşa cum exodul milioanelor de irakieni, sirieni, libieni, afghani care au luat în anii ’2015 şi 2016 cu asalt Europe a fost tot unul proiectat dinainte, provocat de Stăpânii care conduc lumea şi care au declanşat Războaiele din Orient şi Pseudo-revoluţiile din Nordul Africii.) de cei care au hotărât răsturnarea şi asasinarea lui Ceauşescu, Mihail

Gorbaciov şi George Busch la Malta, la ordinele Şefilor lor, Marii Asasini Economici, adică a Marilor Bancheri internaţionali. Ei ştiau că, după ce Nicolae Ceauşescu şi Statul român autentic vor fi distruşi, Economia României va începea pe mâna lor şi va fi făcută ferfeniţă, una cu pământul. Fiind distruse fabricile, uzinele şi muncitorii trecuţi în şomaj cu milioanele, era clar că se vor duce să muncească la ei în Occident. Acesta este războiul viitoristic pe care noi l-am studiat în profunzimea sa.

Altfel spus, în mod subtil şi mascat, românii care şi-au părăsit ţara după 1989, au fost, de fapt, alungaţi din ţară, în urma celui mai distructiv război care s-a abătut asupra noastră de la războaiele daco-romane de la

începutul secolului II încoace, când Decebal a fost capturat şi s-a jertfit ca să nu cadă în mâinile romanilor.

În acelaşi timp, subliniez îngrozit, dragă Emilia, repet, îngrozit, uşurinţa cu care românii şi-au părăsit ţara, fără să le pese de uzinele şi fabricile în care lucraseră, de pământul strămoşilor, de ţara lor, de viitorul copiilor lor. Mulţi dintre ei chiar şi-au jefuit fabricile, I.A.S.-urile, sistemele de irigaţii, etc. Acesta este un semn foarte grav! Este argumentul că legătura sufletească a românului cu ţara, cu pământul strămoşesc (aceasta se cheamă patriotism) este foarte slabă. Şi asta, aşa cum explic în cartea mea *Explicarea poporului român*", cu subtitlul *Explicarea tragediei poporului român în istorie*, datorită tot patologiilor psihologiei poporului român, despre care am vorbit mai sus. Şi

Eminescu a observat această uşurinţă cu care românii, în cea de-a doua jumătate a secolului XIX-lea, îşi părăseau ţara, ca „şobolanii", spune el într-un text.

Vezi, dragă Emilia, asta vorbeşte foarte dureros despre noi, românii. În mod normal, muncitorii şi medicii (şi profesorii, toată intelectualitatea) văzând că li se închid fabricile, uzinele, şcolile şi spitalele ar fi trebuit să se fi unit, să se fi organizat şi să dea de pământ cu cei care le-au distrus şi le-au închis fabricile şi uzinele. Aceasta este reacţia normală, firească a unui om, când cineva îi ia pâinea de la gură, lui şi copiilor lui. Or muncitorii noştri, în loc să se unească, să se organizeze, să lupte şi să-şi apere fabricile, uzinele şi combinatele, au rupt-o la fugă, ca nişte laşi, să muncească în Occident. De ce? Pentru că acolo era mai bine, acolo se câştiga mai bine. Adică interesul personal, produs al patologiei denumită de noi egoplasm, a fost mai important decât interesul pentru ţara şi neamul lor, care nu a mai existat deloc.

De 26 de ani noi, românii, vedem că politicienii ne vând ţara, ne-au jefuit întreprinderile, combinatele, ne-au distrus cultura, învăţământul, sănătatea, mediul, ne-au vândut 70 la sută din pământul arabil al ţării.

În timp ce noi sărăcim, ei se îmbogăţesc, că nu ştiu

ce să mai facă, vai, cu atâta bănet. Iar noi, românii, ce am făcut? Ne-am adunat, ne-am organizat să-i luăm de gât pe politicieni şi să le spunem în faţă: bă, tâlharilor de drumul mare, unde sunt, mă, fabricile şi uzinele, unde e mă, nenorociţilor, învăţământul ăla bun, unde e, mă, bestiilor, Sănătatea, că am ajuns să murim la porţile spitalelor? Şi în loc să-i luăm de gât şi să-i aruncăm peste bordul istoriei, noi tăcem (ba noi, cei de jos, furăm şi noi, ciupim şi noi ce se poate, ce ne pică, aceasta fiind corupţia mică) şi dăm fuga să lucrăm în străinătate. De unde avem comportamentul acesta, de a fugi din calea invadatorului? Pentru că, după 1989, România a fost invadată şi ocupată de Corporaţii, de Multinaţionale, de F.M.I. adică de Asasinii Economici din exterior, noi nu mai suntem o naţiune, suntem o colonie ocupată şi exploatată.

Avem în noi, în codul genetic, în subconştientul colectiv acest comportament de a fi laşi, de a fugi, de a ne eschiva în faţa Duşmanului, a Problemelor grave pe care ni le pune istoria (zicem *„lasă că merge şi aşa”*, *„scăpăm noi şi de data aceasta”*). Ni l-am format în primul mileniu când veneau peste noi popoarele migratoare. În loc să ne adunăm, să ne organizăm, să ne înarmăm, ca să luptăm cu ele, fugeam în codru să ne ascundem, ca să ne salvăm viţa. Gestul acesta repetat din generaţie în generaţie ne-a intrat în sânge, în genă, a devenit reflex. Au venit după 1990 peste noi Corporaţiile.

Multinaţionalele, Asasinii Economici din exterior să ne distrugă Economia, să ne jefuiască şi să ne ia totul, iar noi ce am făcut? Am făcut gestul reflex de fugi din calea invadatorului, ca să ne fie mai bine… Nu avem în noi instinctul unirii, al adunării, al coalizării, al organizării, al statalităţii, avem în noi instinctul dezbinării şi al fugii. De aceea au fugit peste hotare milioane de români, forţa de muncă cea mai bună a ţării, ca să se îmbogăţească ei acolo. La pământul strămoşesc, la fabricile şi uzinele ruinate din temelii nu s-a mai gândit nimeni. Suntem cu adevărat o ţară şi un popor în pericol de a dispărea.

E.Ţ.: *Ce părere aveţi despre cei ce conduc destinele*

culturale ale naţiei în acest moment?

Şt. D.: Am o părere catastrofală, dragă Emilia. Dumnezeu să-i bată de ticăloşi şi de nemernici, nu s-au lăsat până când nu şi-au bătut joc de cultură şi până când nu au distrus-o! Şi despre cei care au condus şi conduc destinele Culturii am o părere catastrofală, dar şi despre cei care au condus şi conduc destinele educaţiei în ţara aceasta. Oamenii aceştia i-au făcut poporului român un rău incomensurabil, indirect l-au condamnat la moarte. I-au otrăvit temelia ontologică şi spirituală, au otrăvit şi au dislocat Fiinţa naţională, au distrus sistemul de valori ale poporului daco-român, l-au surpat în profunzimile lui. Distruge-i unui popor sănătatea şi îi distrugi prezentul, distruge-i cultura şi educaţia şi îi distrugi viitorul! L-au terminat. Au terminat acest popor! Asta s-a vrut, aici s-a ajuns!

Războiul cultural, componentă a Marelui Război mascat invizibil dus împotriva poporului român, a fost desăvârşit de cei care s-au aflat la Conducerea Culturii, la Conducerea Ministerului Educaţiei, la Conducerea Ţării, de Mass-media românească, foarte nocivă, care a turnat în sufletele românilor, prin toate gurile ei de tun, numai mocirlă, dejecţii, infecţie, informaţie manipulator, care să ne îmbolnăvească şi să ne distrugă psihic şi cultural… Dacă unui popor îi distrugi Industria, aşa cum i s-a distrus României, aceasta în cazul fericit în care acel popor se apucă de reconstrucţie, se reface în câţiva ani… Ca să refaci cultura şi educaţia distruse ale unui popor îţi trebuie zeci de ani. Poporului român distrugându-i-se cultura şi învăţământul, otrăvit fiind informaţional, cultural şi psihologic de o mass-media criminală şi vândută, a fost îmbolnăvit şi condamnat la dispariţie. Aceasta este una din cauzele pentru care Nivelul educaţional al Organismului naţional românesc este atât de jos, de aceea imoralitatea, infracţionalitatea, corupţia, sinuciderile, violurilor, căsătoriile gay au devenit fenomen de masă.

Toţi cei care s-au aflat la conducerea Ministerului Culturii şi al Educaţiei în anii aceştia ar trebui condamnaţi

pe viaţă. Dar, dacă oamenii aceştia distrugând Cultura şi Educaţia poporului român au condamnat poporul acesta la dispariţie, tot atât de adevărat este şi faptul că poporul şi clasa intelectuală românească, oamenii de cultură, educatorii acestui popor, şi nu în ultimul rând scriitorii, sunt foarte vinovaţi de distrugerea acestui neam. Pentru că i-au lăsat pe Distrugătorii învăţământului şi ai Culturii să-şi ducă odioasa crimă până la capăt şi n-au mişcat un deget pentru a ajuta, pentru a slava cultura şi învăţământul românesc. Pentru aceasta ei sunt de fapt complici la distrugerea Culturii şi a Educaţiei româneşti! Va veni, desigur, vremea când vor plăti, judecata Domnului nu se va lăsa aşteptată mult, aşa cum a plătit clasa politică interbelică, la fel de coruptă ca şi clasa politică postcomunistă, aşa cum de altfel a fost dintotdeauna, suferind şi murind în închisorile comuniste.

E.Ţ.: *Ce rol mai joacă USR care a devenit recent un teatru de discordii majore de opinii între membrii săi şi conducere*?

Şt. D.: Nu joacă niciun rol, sau mai degrabă joacă unul nefast… Cu voia Domnului, la cei 66 de ani ai mei, am dat o operă literară importantă, în toate genurile literare, pentru care am primit premii (şi naţionale şi internaţionale) şi aprecieri, pentru care am fost propus pentru Premiul *Nobel* Recent am aflat, dragă Emilia, că volumul meu de poezie Imnele *Marii Iubiri*, *a* primit premiul întâi la un Concurs internaţional de poezie în Italia. M-a ajutat foarte mult doamna traducătoare Teodora Stanciu, care este un om minunat şi generos ca tine. îi mulţumesc pe această cale, şi împreună, toţi trei, sper să colaborăm mulţi ani şi să realizăm lucruri minunate pentru cultura română şi universală.

Ei bine, dacă m-au ajutat în viaţă mai mulţi oameni generoşi, cei din Gruparea *Renaşterea*, Fundaţia culturală *Ajutorul românesc*, care mă propune de mulţi ani la *Premiul Nobel*, dacă m-a ajutat Societatea Scriitorilor din Basarabia, care m-a propus şi ea la *Premiul Nobel*, *Societatea Scriitorilor români din*

Canada, Fundaţia Culturală *Jorge Luis Borges* din Argentina, ei bine, Uniunea Scriitorilor nu m-a ajutat în toţi anii aceştia cu nimic.

Am citit recent un text al criticului literar Dan C. Mihăilescu despre scriitorii români, despre orgoliile, micimea lor morală, răutatea, egoismul, invidia şi comportamentul lor. Părerea lui despre scriitori este catastrofală?

Ce mare tristeţe că lumea aceasta a Artei, a oamenilor care creează artă este atât de urâtă, de bolnavă, de rea, de acidă, de distructivă. În acest mediu al lumii artistice de la noi s-au distrus, au fost distruşi mii de artişti – în toate domeniile – literatură, teatru, muzică, etc. – care ar fi putut să dea capodopere, să îmbogăţească cultura română într-un mod extraordinar. Din păcate, lumea noastră artistică, dar şi cea ştiinţifică, arată aşa cum ne-o prezintă Dan C. Mihăilescu şi aşa cum o descriem, cum o radiografiem şi noi în romanul *Feodor Mihailovici Dostoievski s-a sinucis la Bucureşti*, roman în care şi explicăm de ce lumea artistică românească, lumea ştiinţifică şi lumea profesorilor universitari este atât de murdară, de autodistructivă şi de distructivă pentru toţi cei dinăuntru şi din afara ei. Pentru că, în aceste lumi, patologiile psihologiei poporului român s-au proiectat, au ţâşnit la suprafaţă, s-au acumulat, s-au distilat în esenţe foarte intense, de aici comportamentul oamenilor care formează aceste lumi. Aceasta este explicaţia pentru care aceste lumi sunt foarte bolnave. Ca şi lumea artistică, lumea politică situată la vârful Organismului naţional românesc, este şi ea foarte bolnavă, cu mult mai bolnavă, de aceea ea este un „triunghi al morţii”. Organismul românesc, dragă Emilia, seamănă cu o piramidă, al cărui triunghi, din vârful ei, cel care şi conduce Fiinţa naţională românească, este un „triunghi al morţii”. Este şi aceasta una din cauzele pentru care suntem un popor foarte bolnav şi autodistructiv. Este exact ce ne spune proverbul *peştele de la cap se impute*”. Organismul naţional românesc are capul stricat, bolnav, pute…

Şi, din păcate, nu l-a curăţat nimeni… Sau, ba da, capul societăţii româneşti, clasa politică interbelică a fost curăţată, decapitată total de comunişti, dar iată că şi în perioada comunistă, dar mai ales în perioada postcomunistă, capul peştelui, al societăţii româneşti, clasa politică s-a împuţit din nou, este din nou cuprinsă de cancer… De aceea, ea trebuie curăţată, decapitată cât mai repede.

Ei bine şi părerea mea despre scriitori este foarte proastă, cum spuneam, ca a prietenului nostru Dan C. Mihăilescu, dar subliniez acest fapt salvator: printre scriitori există oameni minunaţi. Le mulţumesc, îi felicit, mă înclin în faţa lor şi le promit că vor avea în mine un frate adevărat care le va fi frate şi la bine şi la greu. Aşa cum fac de o viaţă întreagă. Ca să subliniez, conducerea Uniunii Scriitorilor se face vinovată fiindcă se premiază între ei, nu promovează peste hotare marile opere ale literaturii române, ci îşi promovează doar oamenii lor, se autopromovează şi îşi acordă premii lor şi oamenilor lor şi nu se preocupă deloc să ajute valorile adevărate ale scrisului românesc. Dar şi lumea scriitorilor, văzută în ansamblul ei *ca lume a culturii* care ar trebui să fie un centru iradiant de cultură, de moralitate, de spiritualitate este foarte bolnavă, de invidie, de răutate, de egoism, de ură, de venalitate, de cârdăşie, de egoplasm, de axiofagie, de dedublare, de inteligenţă negativă, de lipsă de caracter, şi lista ar mai putea continua. În romanul meu, *Feodor Mihailovici Dostoievski s-a sinucis la Bucureşti*, mai subliniez încă o dată acest lucru, fac o analiză longitudinală şi transversală foarte profundă, detaliată, obiectivă a lumii literare bucureştene din perioada comunistă. Ei bine, dacă în perioada comunistă scriitorii tot se mai mâncau şi se invidiau, împărţiţi fiind în găşti, lumea aceea era totuşi o lume literară cu specificul ei aparte. Acum este o lume browniană, bulversată, formată din scriitori săraci, amărâţi, însinguraţi, tot o lume bolnavă, dar mai tristă. Acum a apărut un fenomen, o modă foarte periculoasă. Dacă înainte de 1989 Uniunea

Scriitorilor avea patru sute şi ceva de scriitori, acum are patru mii, mulţi dintre ei neavând nicio legătură cu valoarea literară adevărată. Acum toţi îşi scot cărţi, astfel că la nivelul României sunt peste douăzeci, sau treizeci de mii de poeţi, de prozatori care şi-au tipărit cărţi. Dar dacă eşti un scriitor de mare valoare şi nu ai bani să îţi plăteşti tipărirea cărţii, fii sigur că nu vei putea să-ţi publici cartea şi nu te va ajuta nimeni. Nu va vorbi nimeni despre tine. Acest fenomen a apărut şi se dezvoltă tot din cauza patologiilor Psihologiei poporului român. Sunt nulităţi care îşi scot cărţi, de poezie, de proză, de eseuri pentru că sunt bolnavi de egoplasm. Publicarea unei cărţi, chiar dacă aceasta este catastrofală, maculatură, pur şi simplu se fac de râs cu ea, căci îşi etalează incultura, lor le dă iluzia că sunt mari. Că, de acum, sunt scriitori, sunt cineva.

Dar dacă Uniunea Scriitorilor, Conducerea ei, se fac vinovate pentru că nu-i ajută cu nimic pe scriitori, ci numai pe cei din grupul lor, lumea literară românească se face şi mai vinovată! Pentru că este incapabilă să se organizeze pe criterii de valoare, să fie o lume literară în adevăratul înţeles al termenului, este incapabilă de generozitate, să realizeze o comuniune de valori, să creeze un climat spiritual propice creaţiei. Tot în romanul meu *Feodor Mihailovici Dostoievski s-a sinucis la Bucureşti* spun că lumea scriitorilor este o lume bolnavă pentru că ea este asemenea unei imense şi sensibile cochilii care absoarbe zgomotul valurilor mării şi zgomotele din adâncul ei. Lumea scriitorilor absoarbe patologia psihologiei poporului român, reziduurile patologice ale memoriei colective ale poporului daco-român. Există o Teorie şi o Explicaţie. Noi, scriitorii, suntem dezbinaţi, axiofagi, atomizaţi, bolnavi de nuelită, de inteligenţă negativă, de dedublare, de complexul Stockholm, de complexul fatalismului, la fel ca poporul român. Numai că în noi aceste patologii, ca într-o peşteră vastă, rezonează cu un ecou îndelung repetat şi foarte puternic. Asurzitor.

Închei cu această frază: dacă astăzi ar exista în lumea scriitorilor români un Eminescu (l-ar asasina din

nou), un Dostoievski, sau un Shakespeare, scriitori români, din invidie şi din interese de şobolani mărunţi, bolnavi de egoplasm, de axiofagie şi de inteligenţă negativă, în niciun caz nu l-ar recunoaşte. L-ar trata ca pe un scriitor mărunt, insignifiant, un scriitor ca toţi scriitorii, l-ar marginaliza şi, cu primul prilej, cineva l-ar asasina. În schimb, ar recunoaşte ca mari scriitori alţi scriitori mediocri. Aceştia suntem noi, din păcate. Trist, dar adevărat!

E.Ţ.: *Ce apreciaţi mai mult*: *un om cu o cultură vastă*, *un bun orator*, *prolific pe plan literar*, *dar de un caracter îndoielnic şi laş sau o persoană cu verticalitate morală şi principii sănătoase*?

Şt. D.: întrebarea ta, dragă Emilia, este atât de clară, de educaţională şi de umană, de omenească! Şi a izvorât desigur, din experienţa ta de viaţă cu oamenii de cultură. Răspunsul meu imediat, foarte limpede şi tăios, nu ezit o clipă să-l dau, este că între cele două tipologii umane, eu îi prefer, îi iubesc, îi stimez, încerc să-i ajut, fac parte din familia lor, vreau să lupt alături de ei umăr la umăr pentru Adevăr, pentru Bine, pentru Frumos, pe Oameni „cu *verticalitate morală şi principii sănătoase*!” Oamenii pe care tu îi numeşti *„om cu o cultură vastă*, *un bun orator*, *prolific pe plan literar dar de un caracter îndoielnic şi laş*” mă deprimă. Cunosc multe asemenea persoane.

Aceştia din urmă au fost şi sunt o nenorocire pentru acest popor. I-au făcut foarte mult rău, l-am minţit, l-au prostit, l-au manipulat, i-au îmbolnăvit fibra morală şi biologică, genetică. Regele Carol I a făcut o dată o afirmaţie care este valabilă şi astăzi. Ideea este aceasta, că avem talente dar ce păcat că nu avem caractere.

E.Ţ.: *„Caracterul fără inteligenţă valorează mult dar inteligenţa fără caracter nu valorează nimic*[4]*”*!

Şt. D Exact! Nouă, românilor, ne trebuie caractere, ne trebuie oameni cu coloana vertebrală, şi nu avem…

Încă de prin anii 1975 – 76 am început, plecând de la observaţiile pe care le-am făcut asupra oamenilor, asupra românilor, să formulez o Ipoteză. Care m-a dus, probabil,

4 Cicero

(cum va vrea Domnul) la una dintre cele mai mari descoperiri din istoria Psihologiei. Este vorba despre descoperirea celui de-al Treilea mare Tip de Inteligenţă. Acest Tip de inteligenţă pe care eu l-am numit

Inteligenţă pozitivă şi inteligenţă negativă, a fost descoperit cu 20 de ani înaintea *Inteligenţei emoţionale* a lui Goleman. Subliniem! Descoperirea *Inteligenţei pozitive şi a Inteligenţei negative* a fost făcută, încă din anii 1975 – 1976, cu mult înaintea *Inteligenţei emoţionale*, a lui Daniel Goleman.

Dar americanul Daniel Goleman, care nici măcar nu e psiholog şi nu e nici profesor de psihologie, (este un jurnalist de ştiinţă, altfel spus un ziarist care popularizează descoperirile ştiinţifice, aşa cum a făcut la noi Alexandru Mironov), publicându-şi cartea în Statele Unite, dacă nu mă înşel în 1995, cartea lui a devenit bestseller. Aşadar, descoperirea *Inteligenţei pozitive şi a Inteligenţei negative* a fost făcută de un profesor de Psihologie român, în România, şi a trecut neobservată, pentru că aşa suntem noi, românii (mă refer aici la academicieni, la profesori universitari, la cercetători ştiinţifici, la presă), ne invidiem şi ne distrugem valorile. Suntem bolnavi de patologia denumită de mine axiofagie, ne mâncăm valorile! Dacă eu aş fi fost în locul lui Daniel Goleman, evreu, şi aş fi trăit în Statele Unite şi aş fi descoperit noul tip de Inteligenţă denumit de mine *Inteligenţa pozitivă şi inteligenţa negativă*, cartea mea ar fi fost best-seller mondial, (aşa cum a fost cartea lui Daniel Goleman) iar eu aş fi fost erou planetar. Din păcate, m-am născut în România, într-un popor şi într-o clasă intelectuală care îşi invidiază, îşi marginalizează şi îşi distrug valorile. În orice domeniu. Am dat mai sus exemplele, profesorul şi cercetătorul Ioan Crişan, care ar fi putut lua cu uşurinţă *Premiul Nobel pentru Chimie*, subinginerul Ştefan Catrinoiu, inventatorul dispozitivului care face ca trenurile să treacă prin gări fără să oprească şi, totuşi, călătorii şi mărfurile să coboare şi să urce. Şi mai dăm acum un alt nume, este vorba despre marele Inventator Iustin Capră, care a murit marginalizat,

total dezamăgit că invenţiile lui nu au fost aplicate în practică. Aşadar, descoperirea noului Tip de inteligenţă, *Inteligenţa pozitivă şi Inteligenţa negativă* a fost făcută cu 20 de ani înaintea descoperiri *Inteligenţei emoţionale* de către Daniel Goleman, şi toată lumea (din ignoranţă, dar şi din nepăsare) a luat-o de bună, că Inteligenţa emoţională este al doilea mare Tip de inteligenţă descoperit după Inteligenţa generală. Aceea despre care am învăţat noi la facultate şi care este măsurată cu testele de inteligenţă, arhicunoscute acum, începând cu Scara metrică de măsurare a Inteligenţei a lui Alfred Binet.

Am citit de câteva ori cartea despre Inteligenţa emoţională a lui Goleman, care este superficială şi lipsită de claritate şi slab argumentată. Se vede că nu este scrisă de un psiholog, ci de un jurnalist, care bâjbâie. Şi, la urma urmei, Inteligenţa emoţională nici nu este o inteligenţă distinctă, este un derivat al Inteligenţei sociale, despre care s-a vorbit prin anii 1921, sau o interfaţă a inteligenţei sociale. Şi mai nimerit decât *Inteligenţa emoţionala*, era termenul de *Inteligenţă afectivă*.

Deşi despre cartea mea, intitulată *Inteligenţa pozitivă şi inteligenţa negativă* (se găseşte publicată pe peretele librărie universale www.amazon.com) s-a scris în revista *Magazin* prin anii 1990 – 92, bineînţeles că o descoperire românească în orice domeniu pe care o face un Român în România, aşa cum am mai spus, este marginalizată. Nu se vorbeşte despre ea mai deloc, este îngropată şi uitată cât mai repede. Aşa au păţit toţi marii Creatori români, toţi inventatorii, descoperitorii, oamenii de idei, valorile.

Meteahna aceasta care ne-a făcut să ne invidiem, să ne marginalizăm şi să ne distrugem valorile este o boală veche şi foarte gravă la noi, la români, care vine din gena noastră, din subconştientul colectiv, pe care o moştenim genetic de la traci.

În cartea mea *Psihologia şi pedagogia poporului român*, unde studiez şi descriu întregul sistem de patologii al psihologiei poporului român, am denumit-o Axiofagie, de

la axios-valoare, fagos a mânca, a fagocita. Suntem un popor care nu suportăm valorile, le invidiem, le urâm, la marginalizăm şi le distrugem.

Din cauza acestor patologii ale psihologiei poporului român prosperă lichelele politice şi nonvalorile, oamenii fără coloană vertebrală, fără demnitate, şi sunt distruse valorile.

Ei bine, dragă Emilia, din cauza acestei Inteligenţe negative, sunt foarte numeroase la noi personalităţile

„Prolifice pe plan literar, de fapt în orice domeniu, mai ales în politicădar de un caracter îndoielnic şi laş".

Apreciez enorm, dragă Emilia, oamenii cu principii morale sănătoase, buni. Cuminţi, cu sufletul bun. Care sunt lipsiţi de egoism şi de invidie, care sunt credincioşi, buni creştini, generoşi, care fac bine semenilor lor, sunt dotaţi cu Inteligenţă pozitivă, nu cu Inteligenţă negativă ca politicienii noştri. Iisus Christos ne-a spus: *„Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi"*, iar continuarea acestei fraze nerostită de Domnul Iisus Christos, dar subînţeleasă, este aceasta: *„că dacă îl iubeşti pe aproapele tău, pe tine te iubesc Eu"*. Iisus Christos nu ne-a spus *„iubeşte-te pe tine însuţi, ci iubeşte-l pe aproapele tău, care este fratele tău, pentru că toţi sunteţi născuţi din acelaşi Tată"*. Iubirea de sine se numeşte egoism, trufie şi este un mare păcat, care generează energie negativă. Ca şi invidia, sau pizma, cum se mai numeşte, care face parte din cele 7 păcate, cele mai mari…

E.Ţ.: *Colaborarea cu Editura Muşatinia a dus la apariţia* a doua *volume*: *Al treilea mare curent în istoria filosofiei universale şi Calul troian al lumii*, *America sau Luceafărul. Cum au fost receptate de cititori*?

Şt. D: Mă feresc să apreciez eu, fiind cărţile mele, editate de tine – mai bine le-ai aprecia tu care le-ai corectat, şi le-ai tipărit – nu că m-aş teme de subiectivitatea care ne marchează, fie că vrem, fie că nu vrem, îi las pe alţii să le aprecieze. De exemplu, scriitorul

Petre Cichirdan, într-un interviu filmat cu mine, care se găseşte şi pe Youtube, vorbeşte la superlativ despre

aceste cărţi. A fost fascinat şi intrigat, uimit, cum de a fost posibil să fie create cărţi atât de valoroase şi profetice în România, care ar trebui studiate în universităţi. Amintesc faptul că scriitorul şi profesorul universitar dr. Mihai Sin, de teatrologie, de la Academia de teatru şi film din Târgu Mureş a lucrat câţiva ani cu studenţii pe piesele mele de teatru *Caragiale se pupă cu Stalin* şi *Râsul*, care au fost subiecte de examen la sfârşitul anului şcolar:

„Stimate Domnule Profesor Ştefan Dumitrescu în ce mă priveşte, cum nu mi-aţi mai dat niciun semn luni de zile, am fost iarăşi nedumerit, crezând ca v-aţi supărat din cine ştie ce motiv (va intuiesc că sunteţi un om hipersensibil); deşi n-ar fi fost cazul, mai ales ca „v-am predat" la studenţii mei un semestru, iar „Caragiale..." a fost subiect de examenân vară. Mai mult ce-aş fi putut să fac din poziţia în care sunt??"

E.Ţ.: *Iată că se nasc şi în România scriitori de talie mondială...*

Şt. D.: Numai că Uniunea Scriitorilor, ICR-ul şi Ministerul culturii sunt total dezinteresaţi de literatura[5]

română, ba chiar sunt duşmanii înverşunaţi ai culturii şi ai literaturii române, iertare pentru neumilinţă şi pentru tonul apăsat, eu sunt însă un om umil şi generos. Dacă Nichita Stănescu a spus despre *Calul Troian al Lumii, America sau Luceafărul*, că este al doilea poem după *Luceafărul* lui Eminescu, înseamnă că este un adevăr în ce a spus Nichita.

Iar eu, rugându-L pe Domnul ca El să vorbească prin mine spun că, dacă se adevereşte din punct de vedere ştiinţific, dacă cercetările de fizică intraatomică, subcuantică demonstrează că raţionamentele mele privind structura materiei, ca fiind formată din Energie, Informaţie, Substanţă, şi că aceste trei Constituente nu pot

---

5 (n.r.) Profesor univ. dr. Mihai Sin, profesor de Teatrologie la Academia de Teatru din Târgu Mureş, din care rezultă că piesa mea de teatru Caragiale se pupă cu Stalin, a luat Premiul special al Juriului la Festivalul Naţional de Teatru Bogdan Amaru, ediţia a doua, 2007, de la Râmnicu Vâlcea şi a fost obiect de studiu, de examen, la această facultate.

să fi separate pe acest nivel de organizare al materiei, situaţie în care nu putem vorbi despre existenţa reală a celor două Curente din filosofie, Materialismul şi Idealismul, atunci înseamnă că în România, în anii ’70, să produs unul dintre cele mai mari evenimente din Istoria Filosofiei universale. Descoperirea celui de Al. Treilea Curent filosofic în Istoria filosofiei, şi a singurului curent filosofic autentic, de fapt. Dar, încă o dată, Domnul va hotărî lucrul acesta, noi suntem prea mici.

Însă îţi spun cu toată certitudinea, dragă Emilia, faptul că editorul foarte talentat care eşti a editat aceste cărţi, *Irimescu demiurgul de tăceri*”, de dl. profesor Gheorghe A.M. Ciobanu, *Calul Troian al lumii*, *America sau Luceafărul* şi *Cel de al treilea mare curent din istoria Filosofiei*, de Ştefan Dumitrescu, fac ca tu şi

Editura *Muşatinia* să intraţi în istoria tipăriturilor din România, în istoria culturii române. Zice oricine ce o zice, crape de ciudă duşmanii tăi, plesnească de invidie prietenii noştri, acesta este Adevărul. Şi Adevărul a învins întotdeauna, pentru că El este Iisus Christos. Aşa ne-a spus Domnul nostru Iisus Christos: „Eu *sunt Calea*, *Adevărul şi Viaţa*”.

E.Ţ.: *Ce se mai poate face pentru viitorul poporului român sau dacă se mai poate face ceva, care ar fi direcţiile de acţiune, care ar fi recomandările dumneavoastră*?

Şt. D.: Aş vrea să-i dedic acestei întrebări un răspuns, un studiu amplu, dragă Emilia, de aceea îţi propun să lăsăm această întrebare pentru volumul al doilea al acestei cărţi. Deocamdată nu se poate face nimic, până în acest moment istoric, anul 2016, nu se întrevede la orizont, nici cea mai mică şansă, ci doar ar exista o speranţă… în sensul că Biroul de Viitorologie de la Bucureşti a elaborat un Plan *de salvare a poporului român şi a României*”, care, dacă ar fi aplicat în practică, ar putea salva poporul român şi România, sau mai bine-zis poporul român şi România s-ar putea slava în istorie. Vrea, mai vrea oare poporul român să mai existe în istorie, doreşte Intelectualitatea românească să salveze poporul român, mai există oare

patrioţi adevăraţi care să pună pe primul plan Interesul acestui neam, pentru că patrioţi care pun interesul lor mai presus de al Ţării văd că sunt. Sincer cred că în această stare gravă şi periculoasă în care am ajuns, numai Dumnezeu ne mai poate salva.

E.Ţ.: *Ce oameni deosebiţi aţi întâlnit care v-au marcat personalitatea şi existenţa*?

Şt. D.: Zic aşa, Domnul să-i binecuvânteze pe toţi oamenii minunaţi şi buni pe care mi i-a scos în cale, pe care i-am cunoscut faţă în faţă, sau doar i-am cunoscut citindu-le opera. De exemplu îi mulţumesc Domnului pentru că mi i-a scos în cale pe Eminescu, pe Creangă, pe Brâncuşi, pe Dostoievski, pe Tolstoi, pe toţi marii scriitori români şi străini, cărora, citindu-le opera, m-am îmbogăţit şi m-am format ca fiinţă umană. Aceşti scriitori, oameni de ştiinţă care ne-au îmbogăţit fiinţa şi ne-au ajutat să evoluăm spiritual au fost în realitate Daruri pe care ni le-a făcut Domnul, nouă, tuturor celor care am iubit literatura şi lectura.

Cum de asemenea le mulţumesc enorm oamenilor pe care i-am întâlnit în realitate şi care m-au ajutat să mă dezvolt, sau, pur şi simplu, m-au ajutat.

Şi aşa cum se întâmplă cu noi toţi, am întâlnit în viaţă şi oameni care m-au invidiat, mi-au făcut rău, sau, deşi puteau să mă ajute, pentru că nu-i costa nimic, nu m-au ajutat. Domnul să-i ierte pe toţi invidioşii, pe toţi cei care mi-au făcut rău, sau nu mi-au făcut bine, deşi era de datoria lor să mă ajute. Domnul să-i ierte şi pe ticăloşii care mi-au făcut rău! (şi aceştia mi-au marcat viaţa şi încă într-un mod profund, rănindu-mă) şi să-i îndrepte pe toţi către bunătate şi rugăciune! îl rog stăruitor pe bunul

Dumnezeu să-i îndrepte pe toţi copilaşii Lui către sănătate, bunătate, rugăciune şi să ne ajute pe toţi să facem mult bine pe lumea aceasta. Căci pentru asta am fost trimişi pe pământ, să facem bine şi să dăruim iubire!

Păi, primii oameni deosebiţi pe care i-am întâlnit în cale şi care mi-au marcat personalitatea, care au contribuit la structurarea şi orientarea fiinţei mele în această lume

au fost chiar părinţii mei, Nicolae şi Aurelia Dumitrescu… Tatăl meu, Nicolae Dumitrescu, născut în anul 1924 (anul în care a murit V.I. Lenin) a fost fiul marelui povestitor popular, pe care l-am mai amintit, Gheorghe Dumitrescu, sau Gheorghe Iznoavă, poreclă care vine de la Snoavă. Era un bun povestitor, un om glumeţ, un om care ştia să spună snoave, să povestească întâmplări, să comunice cu oamenii… Om glumeţ, care-i agăţa cu o vorbă bună pe toţi cei pe care-i întâlnea dacă mergea undeva sau pe cei care treceau pe şosea, el stând pe pat la poartă (o bancă pe care o fac oamenii la poartă ca să iasă seara să stea de vorbă, să mai schimbe o vorbă cu cei care trec pe drum). Pentru toţi avea o vorbă bună, o glumă. Tatăl meu a moştenit sufletul bun, milos şi glumeţ al tatălui său, căci cu cine se întâlnea nu putea să nu schimbe o vorbă glumeaţă, o vorbă de duh.

Tatăl meu a fost un tip cu personalitate opusă lui Moromete al lui Marin Preda, care era închis în el şi care răspundea mai întotdeauna cu o tăcere ostilă, apoi cu o înjurătură mormăită. Fiind sanitar în armată, tatăl meu a făcut armata la Vânătorii de munte în Vâlcea, şi îmi povestea, copil fiind, cum demontau tunurile sau mitralierele pe care le încărcau pe cai mici şi rezistenţi, o rasă obişnuită cu drumurile abrupte de munte şi le urcau pe văiugile şi culmile munţilor în timpul Armatei. După terminarea armatei, a făcut un curs de sanitari la Vâlcea. Apoi alte cursuri pe parcursul anilor. Prima dată a fost sanitar în comuna Bărbăteşti, de Vâlcea de sub munte, care este pe lângă Horezu.

Eu eram foarte mic şi el venea săptămânal acasă, abia dacă îmi aduc aminte de asta. Apoi a venit în Comuna noastră, asta era prin anii cincizeci şi ceva când au fost înfiinţate raioanele. În satul nostru era un simplu Dispensar, unde veneau oamenii să li se acorde primul ajutor sau să facă injecţii. Dispensarul din comuna noastră ţinea de spitalul de la Giuleşti, comuna care se afla peste Cerna, şi mi-l aduc aminte pe tăticu’, la sfârşit de lună, cum se ducea la Giuleşti să ia salariu. Aici, la Giuleşti, a

fost medic doctorul Bebe Văleanu, care era din satul nostru, şi care, odată, când am făcut pneumonie, a venit acasă la noi să mă vadă. Parcă îl văd la patul în care eram culcat eu, un boţ de came învelit tot într-un cearşaf îmbibat cu ţuică tare. Cred că aveam doi sau trei ani. Nu ştiu dacă atunci am scăpat fără să fac injecţii şi mi-a trecut îmbibat fiind în ţuica aceea care trăsnea.

De la pneumonia foarte gravă pe care am făcut-o când aveam şapte luni, în iarna anului 1950 – 51, am făcut de multe ori pneumonie şi am rămas cu o sensibilitate deosebită la boala aceasta, căci o fac şi acum, în vârstă fiind, cu primul prilej cu care fac o viroză, toamna sau primăvara. Mă salva de fiecare dată tatăl meu care îmi făcea injecţii cu penicilină. Erau atât de dureroase, încât strângeam din dinţi cât puteam.

Ce salariu avea tatăl meu prin anii aceia 1954 – 55? Ţin minte foarte bine, trei sute şi ceva de lei, care ne ajungeau, bineînţeles, pentru că aveam gospodărie, iar leul avea valoare. Tatăl meu avea o mână atât de bună, de uşoară, când făcea injecţii, aşa se spune, încât atunci când le făcea injecţii oamenilor aceştia, nu simţeau nicio durere. De aceea toată lumea din comună prefera să vină să le facă el injecţiile, deşi în comună mai existau o moaşă şi o felceră…

Calitatea aceasta a moştenit-o de la tatăl nostru sora mea, Mariana, care este medic, şi care acum, când suntem trecuţi de 50 de ani, mi-a făcut de multe ori injecţii. Are aceeaşi mână uşoară când face injecţii, ca şi tatăl nostru, căruia îi continuă, iată, activitatea, ajutându-i pe oameni să fie sănătoşi, sau să se vindece când se îmbolnăvesc. Mai avea o calitate tatăl meu: era atât de bun, de generos şi de săritor, încât n-a ezitat nici măcar o dată să meargă la un bolnav, chiar dacă era chemat la miezul nopţii. Eram mic, dormeam cu el în camera de la mijloc, şi auzeam prin somn, *„nea Nicolae*, *nea Nicolae*!” Tatăl meu ştia cine este, era un om sau o femeie care avea copilul sau mama, sau pe altcineva bolnav. Se îmbrăca în tăcere încercând că nu mă trezească şi mergea la omul care era bolnav. Mulţumesc

Domnului că mi-a dăruit sufletul bun al tatălui meu! Medic nu am putut să fiu, aşa cum şi-ar fi dorit el, pentru că sunt atât de sensibil afectiv, încât nu pot să suport văzând sângele curgând, la filmele care mă impresionează plâng. I-am moştenit în schimb înclinaţia către filosofare, către vorba bună şi glumeaţă spus cu dragoste celui pe care îl întâlnesc în cale, iar bunicului şi mamei le-am moştenit talentul de povestitor.

Am moştenit-o şi pe mama mea, care era atât de harnică, încât nu putea să stea locului o clipă, fără să facă ceva. I-am moştenit şi înclinaţia către dreptate.

Acum îmi vine în minte chipul domnului învăţător Vasile Barbu, învăţător bun şi sever, cum erau învăţătorii daţi de Şcoala normală interbelică. îi port o recunoştinţă adâncă pentru că mi-a pus creionul în mână, m-a învăţat să fac literele A, B, C şi să intrăm împreună în marele univers al literelor, al cuvintelor, al culturii. îi mulţumesc că mi-a cultivat dragostea pentru Istorie. Orele de istorie îmi plăceau cel mai mult, ascultam cu gura căscată ce ne povestea domnul învăţător. îmi aduc aminte că la o lecţie de istorie, să fi fost în clasa a treia, a patra, domnul învăţător ne povestea despre turci, care ne-au chinuit toată istoria, şi veneau cu armatele asupra noastră, iar domnitorii români slabi se închinau în faţa lor şi plăteau tribut. Copilul care eram atunci şi care suferea îngrozitor că turcii ne-au cotropit în toată istoria, mi-am pus în gând că vreau să mă fac domnitor al Ţării Româneşti, că o să adun o armată şi praf o să-i fac pe turci. O să-i bat că or să regrete amarnic că au călcat şi au jefuit Ţările Române, întotdeauna pe domnul învăţător Barbu şi pe fiul lui, nea Costel Barbu, profesor de matematică, văr al treilea al nostru, un om de o bunătate şi nobleţe rară, cu care mă jucam când eram mic, el fiind cu şase ani mai mare decât mine, îi pun întotdeauna în pomelnic şi mă rog pentru ei. Domnul să-i odihnească în împărăţia Lui minunată!

Încă din timpul liceului mi-am dat seama că, în viaţa unui intelectual, a unui om care învaţă carte şi termină sau nu o facultate, învăţătorul joacă un rol foarte important.

Este cel care pune temelia personalităţii umane, cel care îţi ia mâna ta micuţă cu mâna lui mare şi te învaţă să faci bastonaşe, linii drepte, apoi să faci litera a şi litera m, cu care se formează cuvântul mama. Iată, la cei 66 de ani ai mei pe mulţi dintre profesorii mei de la generală, din liceu, de la facultate i-am uitat, le-am uitat numele, şi chiar chipurile, şi îmi dau seama că nu am învăţat nimic de la ei. De aceea, atât la şcoala generală, la liceu cât şi la facultate, citeam pe sub bancă alte cărţi, de literatură, de cele mai multe ori. Ei bine, din punctul acesta de vedere învăţătorul sau învăţătoarea sunt Stâlpii sfinţi de la începutul Şcolii de care ne aducem aminte tot timpul, toată viaţa. De aceea este bine ca o ţară să aibă educatoare, învăţători şi învăţătoare foarte bune. Profesorii universitari pot să fie şi mai slabi, autorul acestor rânduri de exemplu a avut la Facultate profesori slabi, de la care n-am învăţat filosofie, nici arta de a filosofa. Astea le-am învăţat mai târziu de la un om care a făcut puşcărie şi care se numea Constantin Noica, de la o mare minte, un cercetător în domeniul electrochimiei, Ioan Crişan, bunul meu prieten care a plecat singur, trist şi îngândurat la Domnul în primăvara aceasta, cu care aveam discuţii până în zori, de la un poet care se numea Nichita Stănescu, şi de la alţii cărora le mulţumesc şi mă rog pentru ei…

Îi mai sunt recunoscător doamnei profesoare de română Maria Stoian de la liceul din Măciuca la care m-am mutat în ultimul an din cauza unui conflict cu profesorul de matematică Gheorghe Bogheanu, o brută, care viola elevele, şi care le dădea note mici elevilor ca să vină la meditaţii la el. Acesta este un foarte prost obicei al multor profesori de matematică, care ahtiaţi după bani, după meditaţii nu-şi dau seama că nenorocesc destine şi minţi, care ar putea fi mari matematicieni. Le plâng pe aceste bestii.

Doamnei Stoian, cu care mă întâlnesc în fiecare vară, îi datorez faptul că a văzut în mine talentul literar, elevul îndrăgostit de literatură, şi care citise multă literatură, şi m-a încurajat să mă exprim. Mai târziu, când am ajuns

profesor la Liceul pedagogic din Tulcea, am înţeles că marea majoritate a profesorilor pe care i-am avut au fost mediocri pentru că s-au mulţumit să transmită o lecţie învăţată acasă, dar nu au avut darul, nu le-a trecut prin minte că lucrul cel mai important era să ajungă la sufletul elevului. Să trezească în el setea de cunoaştere, curiozitatea, dorinţa de a pătrunde în ţinuturile fascinante ale necunoscutului, de a trăi bucuria cunoaşterii, a descoperirii. De a elibera în fiinţa elevului acele energii latente, pe care le avem fiecare în noi. Ori lucrul acesta l-am făcut toată viaţa fiind profesor la un Liceu Pedagogic, să-i ajut pe elevi să iubească această profesie extraordinar de importantă în istoria unui popor, să fie dornici, însetaţi de cunoaştere, să creadă că pot realiza lucruri extraordinare. Am descoperit talente, am privit în sufletul lor şi am văzut care sunt acele corzi slabe pe care să le mângâi, cum să le dau aripi ca să-şi ia zborul. Aşa am descoperit metoda pe care am denumit-o „Călcâiul lui Achile”, pe baza cercetării făcute pe parcursul anilor, iar privind perfecţionarea acestei metode am scris un eseu pedagogic, care se cheamă chiar aşa: *Metoda Călcâiului lui Achile*. Această metodă pleacă de la o Ipoteză, care s-a dovedit a fi o realitate, anume că orice fiinţă umană are un călcâi al lui Achile. Un punct slab, o portiţă prin care poţi să ajungi la sufletul copilului, al elevului, la sufletul oricărui om matur. Ajungând la sufletul elevului, vei atinge, vei mângâia, vei încuraja acele corzi sensibile care îi vor da elevului aripi, îi vor da o încredere extraordinară în el, îl va ajuta să se descopere ca fiind o fiinţă bună, care poate realiza lucruri extraordinare în viaţă.

Metoda Călcâiului lui Achile ţine de arta dascălului, de talentul pedagogic, de sufletul lui dăruit profesiei, de dragostea lui pentru copii. Profesorii pe care i-am avut eu şi despre care spun că au fost mediocri, deşi le sunt recunoscător pentru truda lor, nu au făcut în cazul meu tocmai lucrul acesta. În fiinţa mea existau corzi tainice, profunde, la care profesorii mei nu au ajuns, pentru că nici nu erau ei preocupaţi să dea oameni de valoare. Ori eu am

folosit această metodă cu subtilitate, cu insistenţă, cu dragoste. Şi rezultatele s-au văzut. Această metodă folosită cu tact pedagogic poate să schimbe destinul unui om, poate să facă din el o Valoare creatoare, un mare om. Este ceea ce s-a petrecut cu Jean Valjean, din romanul *Mizerabilii*, al lui Victor Hugo.

Ajung acum la un om foarte contestat şi astăzi aproape uitat, căruia eu îi mulţumesc, îi sunt recunoscător, mă rog pentru sufletul lui, cam păcătos, şi îl pun în pomelnic. Este vorba despre poetul Miron Radu Paraschivescu, autorul *Cânticelor ţigăneşti* – Arghezi, care nu l-a înghiţit deloc, îi spunea cioară în pamfletele lui, dar şi M.R. Paraschivescu a susţinut interzicerea lui Arghezi, după articolul oripilant al lui Sorin Toma, apărut în Scânteia, *Poezia putrefacţiei şi putrefacţia poeziei*, cu referire la opera lui Arghezi. Ei bine, într-un moment fericit al meu, aşa cum am mai povestit, i-am trimis lui Miron Radu Paraschivescu la *Ramuri*, o scrisoare cu trei poeme, rugându-l să-mi spună dacă am talent. M.R. Paraschivescu mi-a răspuns foarte repede cu o scrisoare caldă, de încurajare, în care îmi spunea că am talent şi să merg pe drumul acesta. Ei, bine, îi sunt recunoscător omului acestuia pentru că într-un moment sensibil al adolescenţei mele, scrisoarea lui şi sufletul lui generos mi-au dat aripi.

Un om minunat pe care mi l-a scos Dumnezeu în cale a fost Ana Blandiana. Am povestit mai sus în această carte cum s-a petrecut debutul meu sub girul cald şi generos al doamnei Ana Blandiana. Voi spune numai atât, că i-am rămas profund recunoscător, că îi sunt un prieten bun ca un frate, că oricând îi voi sări în ajutor (aşa cum am mai făcut-o) Anei Blandiana, dacă va avea nevoie, şi că i-am urmat exemplul. Aşa cum Ana Blandiana a fost drăguţă, caldă, generoasă cu toţi tinerii debutanţi, poeţi care au venit la dânsa şi pe care i-a primit frumos, la fel am fost şi eu în viaţă. Am înfiinţat şi am condus cenacluri, am înfiinţat reviste şcolare, ba chiar şi un ziar imediat după 1990, se numea *România tânără*. Ei bine, cu toţi elevii care

au venit la mine cu poezie, cu toţi cei în care am văzut scânteia talentului am fost foarte generos, i-am primit foarte frumos, i-am luat în braţe, i-am ocrotit, i-am îndrumat, am avut grijă de ei ca de copiii mei. Din păcate, recunoştinţa lor nu s-a prea văzut, dar aşa suntem noi, românii.

Şi Păunescu a jucat un rol important în viaţa mea pentru că m-a invitat să-i deschid cenaclul *Flacăra*, convins fiind că voi fi unul din foarte marii scriitori de mâine. Încolo, deşi mi-a promis că mă ajută, că mă aduce la Flacăra, nu m-a ajutat niciodată. Nu-i port pică. Înainte de a muri, era pe patul spitalului, pe e-mail-ul meu, sau la televiziune a apărut anunţul, rugămintea fiului său, cred, sau chiar a lui, de a ne ruga pentru sănătatea lui, şi dădea e-mail-ul lui Adrian Păunescu unde să trimitem rugăciunea. Cred că i-am trimis una dintre cele mai frumoase şi lungi rugăciuni, care, cu siguranţă mai este în memoria computerului meu. Acum, după anii care au trecut de la plecarea lui la Domnul, îl rog din tot sufletul pe Domnul să-i ierte toate păcatele (pentru că a avut multe) şi să-l ţină în ceata poeţilor divini.

Un alt poet căruia îi sunt foarte recunoscător şi care a avut o influenţă profundă asupra mea a fost poetul Ioan Alexandru. Un mare poet, un om credincios până în străfundul fiinţei lui, cu care am trăit ore, multe ore şi zile minunate. Ţinea foarte mult la mine, şi cum vizita des mănăstirile din Dobrogea, întotdeauna mă căuta şi mergeam împreună pe la mănăstiri şi pe la stareţii care îl aşteptau şi îl iubeau. Am fost întotdeauna foarte bine primiţi!

De asemenea, lui Nichita Stănescu trebuie să-i fiu recunoscător, dar despre Nichita voi vorbi cu alt prilej mai pe îndelete. De asemenea, cred că noi, poeţii generaţiei 70 (generaţia celor care a debutat în literatură în jurul anului 1970) trebuie să le fim foarte recunoscători poeţilor şi prozatorilor din Generaţia 60, Generaţia lui Nichita, a lui Sorescu, a Anei Blandiana, a lui Gheorghe Pituţ, a lui Nicolae Breban. îmi aduc aminte, eram în liceu, abia

aşteptam să apară revistele literare ale momentului în care publicau poeţii generaţiei 60. Am putea să spunem, unii dintre noi, o recunosc, că am învăţat să scriem de la ei. Că îi recunoaştem cu toată dragostea şi deschiderea ca mentori. Generaţia 60 a venit în literatură cu un aplomb extraordinar, cu un suflu, cu o deschidere largă, cu un limbaj nou, care distona cu limbajul proletcultist, îngust, primitiv, ideologizat al deceniului 1948 – 1958, generaţia lui Alexandru Toma, a lui Mihai Beniuc, a lui Marcel Breslaşu, Cicerone Teodorescu, a lui Dan Deşliu, a Mariei Banuş, a Veronicăi Porumbacu. Doamne, cine-i mai ştie pe oamenii aceştia acum? Pierduţi pentru totdeauna în întunericul trecutului vor rămâne.

Dar în deceniul acela, *„era ticăloşilor”*, cum l-a numit Marin Preda, oamenii aceştia erau corifeii literaturii române. Vai, şi o duceau extraordinar de bine, aveau salarii mari, operele lor, poezia, proza, teatrul erau bine plătite, nu erau muritori de foame ca scriitorii din perioada postcomunistă. În acelaşi timp, trebuie să-i mulţumim Domnului pentru că, după deceniul proletcultist 1948 – 1960, Gheorghiu-Dej şi apoi Nicolae Ceauşescu au permis o mică liberalizare în cultură. Aceasta a fost şansa Generaţiei 60 de a veni în literatură. Altfel, dacă s-ar fi prelungit obsedantul deceniu, perioada proletcultistă, nu i-am mai fi avut acum pe Nichita Stănescu, pe Ana Blandiana şi pe ceilalţi…

E.Ţ.: *înseamnă că dumneavoastră aţi prins această generaţie proletcultistă, cum o numiţi şi, adolescent fiind, aţi asistat, aţi fost contemporan cu naşterea generaţiei 60*?

Şt. D.: Ba am prins chiar ultimii oameni ai generaţiei de scriitori interbelici, printr-o întâmplare, printr-un noroc, de fapt printr-un dar al lui Dumnezeu, pentru care îi mulţumesc. Da, m-am gândit de multe ori la lucrul acesta. Când eram în Şcoala primară, învăţam şi recitam la serbări poeziile cu partidul, cu clasa muncitoare, cu poporul sovietic eliberator, cu drumul luminos al comunismului, scrise de aceşti poeţi proletcultişti, cu 7 noiembrie, *„ziua Marii Revoluţii din Octombrie”*, care a fost, de fapt, o

porcărie de lovitură de stat. Ca şi *Revoluţia din Decembrie 1989*" din România, care l-a dat jos pe Ceauşescu, şi care a fost în realitate, un război ruso-american împotriva Statului şi a poporului român, pe care le-au făcut praf. Şi la fel a fost şi „revoluţia democratică de eliberare de sub jugul fascist de la 23 august 1944", care a fost o lovitură de stat, neinspirată, nenorocită, care a condamnat poporul român la 40 de ani la Experimentul comunist în care am fost cobai.

Eu, fiind născut în anul 1950, pentru o scurtă perioadă de timp, de 5 – 7 ani, am fost contemporan cu George Enescu şi Constantin Brâncuşi. Am fost contemporan cu Lucian Blaga, cu George Bacovia, cu Camil Petrescu, cu George Călinescu, cu Mihail Sadoveanu şi am fost 17 ani contemporan cu Tudor Arghezi. La şcoală învăţam şi recitam însă nu poemele lui Blaga sau Arghezi, ci pe ale poeţilor proletcultişti, Al. Toma, Dan Deşliu, Marcel Breslaşu, Maria Banuş etc.

Le-am cunoscut şi am vorbit, student fiind, în anii 1970, cu doamnele Vera Călinescu, soluţia lui George Călinescu (am aranjat împreună mormântul lui Mihai Eminescu), cu soţia lui George Bacovia, cu Fanny Rebreanu, soţia lui Liviu Rebreanu, cu poeta Claudia Milian, soţia poetului Ion Minulescu. O să povestesc în volumul doi al acestei Cărţi (pentru că am foarte multe de povestit, şi lucruri foarte interesante, o Istorie literară trăită întreagă), cum le-am cunoscut pe soţiile acestor mari scriitori.

O întâmplare ciudată, şi fericită, a făcut să cunosc aproape întreaga generaţie a scriitorilor interbelici care mai erau în viaţă în anii 1970. Când spun generaţia proletcultistă, mă gândesc la scriitorii care erau „mari", erau „scriitorii zilei", în anii 1948 – 1960, ei erau scriitorii partidului, care aderaseră la noul curs comunist al ţării după 1944. Ei erau cei mai publicaţi, erau în primul plan, în primul eşalon al culturii, erau introduşi în manualele şcolare şi învăţaţi la şcoală.

În acest deceniu mai trăiau încă unii scriitori

importanţi din perioada interbelică, dar erau marginalizaţi. Când am venit în Bucureşti în toamna anului 1969, şi când am dus poezii pentru revista *Amfiteatru*, unde am găsit-o pe Ana Blandiana, aveam un proiect în minte pe care eram sigur că îl voi duce la îndeplinire. Începusem să public şi să fiu apreciat în lumea literară. Voiam să scriu o carte despre un poet foarte talentat şi nenorocos (să te ferească Domnul să fii un poet nenorocos şi nefericit!) care era din zona mea, dintr-o comună din sudul Judeţului Vâlcea. Este vorba despre nefericitul poet Bogdan Amaru, cu care viaţa mea s-a împletit totuşi mai târziu.

Îl cunoşteam pe Bogdan Amaru din cartea *Secolului XX*, a lui Eugen Jebeleanu, care fusese adusă în casa noastră de tăticu'. În această carte (în care într-un capitol îl preaslăvea pe Iosif Visarionovoci Stalin), Eugen Jebeleanu, care a fost coleg de gazetărie cu Bogdan Amarau, (poet din neamul istoric al boierilor Pârâieni) în perioada interbelică, i-a însoţit într-o maşină sicriul în a satul natal al poetului, unde a fost înmormântat. îmi duc aminte cum descria Eugen Jebeleanu drumul de la Bucureşti în satul Nenciuleşti, unde a fost înmormântat Amaru, cum au coborât cu maşina cu sicriul pe coasta Măciucii. Parcă văd maşina cum a ajuns cu sicriul la intersecţia, unde şoseaua, care vine de la Stăneştii lui Al. Cema Rădulescu, o ia către Valea Mare. Am fost pe când eram în liceu la mormântul lui Bogdan Amaru, în satul Nenciuieşti, comuna Tetoiu, (Bogdan Amaru fiind născut în satul Budele) cu un coleg, ne-am rugat pentru el şi am aprins o lumânare. Acum mă rog pentru sufletul lui de poet talentat mort tânăr, să-l odihnească Domnul în grădinile Lui nesfârşite de crini imenşi, frumos mirositori!

Eram deci student în anul întâi sau doi la Filosofie în Bucureşti şi, mergând cu un prieten, poet şi el, la restaurantul Uniunii Scriitorilor, am văzut la o masă un domn cu mustaţă subţire, aşa cum era poza lui Eugen Jebeleanu în manualul nostru de clasa a XII-a, unde avea poezia *Lidice*, celebra poezie *Lidice* învăţată în liceu de zeci de generaţii. Am fost sigur că domnul acela este

Eugen Jebeleanu, pentru că semăna leit cu poza din manuale. M-am prezentat timid la masa domnului Eugen Jebeleanu, l-am salutat, apoi mi-am cerut scuze respectuos că-l deranjez, şi l-am rugat dacă poate să îmi acorde câteva minute.

— Da, da, domnule Ştefan Dumitrescu, te-am citit în revista *Amfiteatru* şi în *Contemporanul*, mi-au plăcut poeziile tale, mi-a spus domnul. Te-am reţinut, dragă Ştefan Dumitrescu, felicitări!

— Vă mulţumesc foarte mult. Uitaţi în ce problemă aş dori să mă ajutaţi, stimate domnule Eugen Jebeleanu. Eu sunt din satul Drăganu, din Comun Valea Mare, care este foarte aproape de satul, de locul în care s-a născut poetul şi dramaturgul Bogdan Amaru. Aş vrea să scriu o carte despre el pentru că este chiar din locul din care vin eu. Este scriitorul cel mai mare pe care l-a dat Vâlcea şi cred că, dacă nu ar fi murit tânăr, ar fi fost cu siguranţă un mare scriitor astăzi…

Am văzut eu, că în timp ce vorbeam, domnul Eugen Jebeleanu, zâmbea uşor, condescendent…

— Toate bune, dragul meu, mi-a spus domnul Jebeleanu după ce m-a ascultat cu atenţie şi foarte afabil, numai că eu nu sunt Eugen Jebeleanu, semăn doar cu el. Eu sunt scriitorul Alexandru Cerna Rădulescu şi sunt născut în comuna Stăneşti, care este aproape vecină cu comuna dumitale. Ne desparte doar comuna Măciuca. Şi te pot ajuta să scrii cartea aceasta pentru că eu l-am cunoscut pe Sandu. Alexandru Pârâianu era numele lui Bogdan Amarau, Bogdan Amaru fiind pseudonimul, iar domnul Cema Rădulescu îi spunea Sandu, ca între prieteni, de la Alexandru. Se cunoscuseră bine în perioada interbelică. Faci foarte bine că o să scrii această carte, pentru că Sandu este un poet talentat şi uitat pe nedrept.

Iar pentru că dumneata eşti din locul din care am venit şi eu, uite, te invit în fiecare duminică dimineaţa la Athénée Palace unde ne întâlnim un grup de scriitori prieteni. Cu prilejul acesta o să cunoşti lumea literară mai bine, scriitori pe care îi cunoşti din manuale. Şi o să te faci

şi dumneata cunoscut.

Aşa se face, dragă Emilia, că în fiecare duminică, la ora zece, mă prezentam la Athénée Palace, la cofetărie, unde se adunau scriitorii din generaţia interbelică, bătrânii care mai erau în viaţă. Domnul Cema Rădulescu, numele Cerna îl luase desigur de la râul copilăriei noastre, Cerna, care curge pe lângă satele noastre (a fost mai târziu înmormântat în satul lui, la Stăneşti, lângă Măciuca) mă prezenta fiecărui nou venit. Care se arăta destul de bucuros să cunoască un tânăr poet de viitor, foarte talentat, cum mă prezenta domnul Cema Rădulescu. Aş putea să spun că bătrânii scriitori ai perioadei interbelice pe care i-am cunoscut atunci, şi au fost mulţi, s-au purtat foarte drăguţ cu mine.

Se bea limonadă de lămâie, de portocale şi o cafea, se fuma şi se discuta. De multe ori, când era vreo neclaritate la mijloc, se iscau dispute aprinse. Câţiva dintre ei am văzut că beau alcool, votcă, de cele mai multe ori şi discutau ore în şir. Pe la ora unu, două, sau trei, începeau să se retragă unul câte unul luându-şi rămas bun. îşi aminteau despre întâmplări trăite în tinereţea lor, despre evenimente, cărţi şi scriitori din perioada interbelică. Al. Cerna Rădulescu a fost secretarul de redacţie al revistelor conduse de Liviu Rebreanu, îi cunoştea foarte bine viaţa, trăise în intimitatea marelui prozator. Discutau despre Liviu, despre Camil, despre Cezar, ca şi cum ar fi vorbit despre vecinii din satul meu, nea Gheorghe, nea Virgil, nea Nae. Liviu, căruia ei îi ziceau pe nume, ca şi cum se despărţiseră de el alaltăieri, era marele prozator Liviu Rebreanu, care pentru mine era un zeu, Camil era marele dramaturg şi romancier Camil Petrescu, pe care eu îl învăţasem în liceu, iar Cezar era Cezar Petrescu, autorul romanului *întunecare*, care m-a impresionat foarte mult, încât am plâns după ce l-am lecturat...

Am aflat că Rebreanu, care tocmai plecase de la casa lui de la Valea Mare, (pe care am văzut-o cu vărul meu Mitică Dumitrescu, Domnul să-l binecuvânteze în

împărăţia îngerilor, care m-a dus cu maşina să vizitez Casa memorială *Liviu Rebreanu*, mai există şi azi şi via în care îi plăcea lui Rebreanu să lucreze) de lângă Piteşti, fusese împuşcat de un rus în 1944. Era în maşină, venea către Bucureşti, Rebreanu făcuse o criză, voma sânge, pentru că era bolnav de cancer la plămâni, iar şoferul lui îl aducea pe el şi pe Fanny la Bucureşti, să-l interneze. Un glonţ rătăcit tras de un rus a trecut prin parbrizul maşinii şi l-a ucis pe loc pe Liviu Rebreanu…

Sau să mai povestesc un alt fapt care vorbeşte extraordinar de frumos despre Liviu Rebreanu, auzit de la scriitorii care au lucrat şi au trăit în preajma acestuia. Liviu Rebreanu s-a îndrăgostit de Fanny Rădulescu, care era actriţă şi care era sora dramaturgului Mihail Sorbu, autorul piesei *Patima roşie*. Fanny avusese o relaţie cu un actor cu care a rămas însărcinată. Măgarul, nenorocitul, n-a mai vrut s-o ia de soţie pe Fanny. Pentru că o iubea, Liviu Rebreanu a cerut-o el în căsătorie, ştiind că Fanny este însărcinată (din marea iubire pe care i-o purta, din generozitate, ca să-i salveze onoarea). Ce înseamnă dragostea adevărată! Rebreanu şi Fanny Rebreanu au fost o familie minunată, iar el a iubit-o pe Pula, fetiţa lui Fanny, ca, pe copilul lui. Şi mare scriitor şi mare om a fost Liviu Rebreanu! Acest secret pe care l-am auzit eu atunci era ştiut numai de cei care trăiseră în intimitatea lui Rebreanu şi cunoşteau adevărul. Iar eu îl dezvălui acum pentru că ştiu că şi Fanny şi Pula Rebreanu au plecat din această lume, Domnul să binecuvânteze în împărăţia sa familia Rebreanu!

Dar câte întâmplări şi evenimente nu am auzit povestite de ultimii scriitori ai perioadei interbelice. A venit de câteva ori la aceste întâlniri şi Zaharia Stancu. Parcă îl văd mereu încruntat şi, când spunea ceva o făcea apăsat, neacceptând să fie contrazis. Au venit la aceste întâlniri şi poeţii Marcel Breslaşu, Cicerone Teodorescu, şi celebrul romancier interbelic Mihail Drumeş (pe care-l chema Mihai Dumitrescu) şi Maria Banuş, şi Veronica Porumbacu şi Nina Cassian ale căror poezii cu partidul le

învăţasem la şcoală… Am fost la cel puţin douăzeci de întâlniri ale acestui grup şi tot ascultând ce discutau ei, ajunsesem să mă familiarizez cu perioada interbelică, să o cunosc atât de bine, ca lume literară, din interior, de parcă aş fi trăit chiar în acea perioadă… Acum îmi pare rău că multe amănunte, unele picante, nu le-am notat, şi mi le aduc vag aminte, din când în când.

Un lucru nu mi-a plăcut la această generaţie de scriitori bătrâni interbelici, care aveau să se mute la Domnul nu peste mulţi ani… Urau de moarte generaţia 60 a scriitorilor, care tocmai se instalase în literatură şi îi marginalizaseră pe ei. Nichita Stănescu pentru ei era un făcător de versuri din care nu înţelegi nimic, Marin Sorescu era un alt fel de George Topârceanu… Se vedea că îi durea că fuseseră daţi la o parte de generaţia T 60, care pentru ei, nu avea să aibă niciun viitor.

E.Ţ.: *Mai povestiţi-ne despre scriitorii din perioada interbelică… Este perioada cea mai interesantă şi fertilă a istoriei literaturii române, după cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea, perioada când au trăit, s-*au *cunoscut şi au lucrat împreună, Mihai Eminescu, I.*L. *Caragiale, Ion Creangă, Ioan Slavici, Titu Maiorescu… Sunteţi o adevărată istorie literară vie, şi povestiţi foarte frumos.*

Şt. D.: Da, îi mulţumesc Domnului pentru anii pe care mi i-a dăruit, şi îl rog să-mi mai dăruiască mulţi ani, căci sufleteşte mă simt foarte tânăr, şi pentru că am lucruri multe şi mari de făcut în viaţă… Cu ajutorul Domnului, desigur! Domnul va fi bun cu mine şi sunt convins, cred, că mă va ajuta să le fac pe toate, mai ales că le realizez pentru ţara aceasta, pentru neamul nostru rebegit, distrus, trădat, jefuit, călcat în picioare… Fapt care poporului român îi place foarte tare, ca efect al Complexului Stockholm, şi nu se împotriveşte deloc să fie nici jefuit, nici ciopârţit, nici distrus, nici scuipat şi călcat în picioare… Sunt însă convins, deşi toate raţionamentele sociologice, economice, viitorologice arată că ne îndreptăm ca popor şi ca naţiune către dispariţie, că Domnul nu ne va lăsa să pierim din istorie, şi că ne va ajuta şi de data aceasta, aşa

cum ne-a mai ajutat în trecut…

Aşa cum ne-a ajutat de exemplu în Primul Război Mondial, când Armata română înghesuită în triunghiul de la Iaşi şi-a revenit, s-a întărit şi s-a încordat din toate puterile ei, învingând cotropitorul german la Mărăşti, Mărăşeşti, Oituz, Mateeşti, etc. Să mai rămânem puţin şi să medităm la gândul acesta: atenţie, spun, Domnul ne-a ajutat de mai multe ori în istorie, numai că noi nu am ştiut să fructificăm şansele pe care ni le-a dăruit, şi ne-am bătut joc de ele… Observ, de asemenea, că după 1989, în această perioadă postcomunistă, cea mai urâtă, periculoasă, distructivă din istoria noastră, noi, românii ne-am înrăit, am decăzut moral, suntem mai păcătoşi şi distructivi… Şi cum urciorul nu merge de multe ori la apă, Domnul ar putea să spună: „Stop! V-*am dat de toate*, *cel mai bun pământ din lume*, *bogăţii*, *v-am salvat de la dispariţie*, *dar ce nu v-am dat şi nu v-am făcut*, *numai nu v-am băgat în traistă… Aţi ajuns într-un hal de decădere atât de groaznic*, *sunteţi atât de stricaţi*, *de inconştienţi şi de păcătoşi*, *încât nu meritaţi să vă mai ajut*! *Aşa că îmi iau mâna de pe voi*!”

Şi Domnul chiar s-ar putea să-şi ia mâna de pe noi! Fie ca Domnul în bunătatea lui nemărginită să ne trimită un mare Gânditor politic, un Mare Om politic, o Grupare de intelectuali patrioţi paşoptişti, care, ajutaţi de Domnul, să salveze această naţiune!

Şi acum să revenim din nou la scriitorii interbelici. Am cunoscut mai mulţi scriitori din perioada interbelică pe care îi găsim astăzi în Istoria literaturii române. Uite, am cunoscut un prozator, un romancier pe nedrept uitat, se numea Liviu Bratoloveanu. Are un roman care rezistă şi azi, bine scris, şi care, când a apărut, a fost prefaţat şi recomandat chiar de Liviu Rebreanu. L-am cunoscut pe poetul Constantin Nisipeanu, care era oltean, şi care a făcut parte din grupul suprarealiştilor români, împreună cu Saşa Pană, cu Ştefan Rol, pe care i-am cunoscut de asemenea. Pe Liviu Bratoloveanu, pe Constantin Nisipeanu şi pe George Axinteanu, i-am cunoscut la Tulcea. Eram profesor la Liceul Pedagogic de acolo, înfiinţasem cenaclul

România viitoare, şi au fost invitaţi la una din Şedinţele cenaclului, când au depănat amintiri despre scriitorii cunoscuţi, despre viaţa literară şi despre epoca interbelică aşa cum o cunoscuseră şi o trăiseră ei. George Axinteanu, care avea un poem nesfârşit despre Roma antică, era jurist la un C.A.P. din judeţul Tulcea. Aducea întotdeauna câte o damigeană de vin, din cel mai bun, de la C.A.P-ul unde lucra, şi, împreună cu prietenii lui, stăteam de vorbă şi la povestit o noapte întreagă, într-o cameră a hotelului Delta din Tulcea.

L-am cunoscut pe bătrânul Camil Bagdasar, cu care la un moment dat, publicată o poezie lângă a lui în revista *săptămâna*.

Pentru că m-au potopit amintirile care s-au chemat una pe alta, nu pot să nu le fiu recunoscător prietenilor mei din tinereţe, Vasile Petre Fati şi Dorn Moţoc. După ce am reuşit la facultate, asta era în toamna anului 1969, am nimerit în aceeaşi grupă, la Pedagogie, cu un poet constănţean mai în vârstă decât mine cu 6 ani, care publicase, avea apărută chiar o carte de poezie, *Floare de leandru*, pe care o am şi acum acasă în Biblioteca de la Drăganu. Era un poet talentat. Fiind în aceeaşi grupă, Grupa 313, al cărei şef am fost câţiva ani, Domnul a făcut să nimerim şi în aceeaşi cameră la Căminul A, din

Grozăveşti, camera 540. Fiind poeţi, îndrăgostiţi de poezie amândoi, făceam momente, seri de poezie. Ne citeam poezie unul altuia. Fiind mai mare decât mine, cu lecturi şi cu o experienţă poetică mai bogată, am învăţat foarte mult de la el. Domnu’ să-l binecuvânteze în ceruri, să-l pună la locul cuvenit în ceata poeţilor îngeri, în grădinile de mirt ale Sfântului Petru, pentru că a plecat mult prea devreme dintre noi. Ar fi avut astăzi cu siguranţă o operă literară bogată. Mi-a părut rău, fiindcă, după mai mulţi ani de prietenie, am observat că mă invidiază. Atunci m-a durut, acum mă rog pentru el să-l fericească Domnul.

Celălalt prieten cu care am trăit momente minunate a fost dramaturgul şi poetul Dorn Moţoc, din Vâlcea. După ce am terminat anul întâi la Filosofie, cum visul meu era să

devin ziarist, gazetar, a trebuit să îmi fac practica de ziarist la ziarul *Orizont* din Vâlcea, eu fiind vâlcean. Atunci, în timp ce îmi făceam practica la ziarul *Orizont*, în vara anului 1970, l-am cunoscut pe tânărul ziarist Dorn Moţoc. Era cu unsprezece ani mai mare decât mine, dar un prieten cald şi inteligent, cu care am comunicat la modul cel mai profund, îmbogăţindu-ne, cred, amândoi în urma acestor discuţii. El a fost printre primii care a observat în mine talentul deosebit, văzând în mine un scriitor de valoare. Doru trăieşte la Vâlcea, ne întâlnim acum în fiecare vară la „Rotonda plopilor aprinşi”, organizată de omul cu suflet mare, ziaristul, reporterul, prozatorul Ioan Barbu, căruia i-a dat Domnul un suflet cât o lună plină, capacitatea de organizator şi puterea de a aduna în fiecare primăvară sute de scriitori, întreţinând relaţii de prietenie cu toţi.

Şi, desigur, nu pot să nu-i mulţumesc enorm, aşa de altfel cum am făcut public la o lansare a cărţilor mele la librăria Sadoveanu, din Bucureşti, minunatului ziarist şi omului cu suflet mare şi cald, care este Vasile Răvescu, Bazil, cum îi spun prietenii. Pe acesta l-am cunoscut în vara anului 1970, la Vâlcea, pe când îmi făceam practica ziaristică, el fiind în acel an corespondent al ziarului *Scânteia Tineretului*.

Dar cum nu este cum vrea omul şi este cum vrea Domnul, eu nu aveam să lucrez în viaţă la un ziar, adică să-mi câştig pâinea ca ziarist, deşi în aceşti 40 de ani am colaborat la multe ziare în timp ce lucram ca profesor.

Şi acum să revin la poetul talentat şi nenorocos Bogdan Amaru, despre care voiam să scriu o carte, care să-i impresioneze pe contemporani, şi în care să îl redescopăr şi să îl impun atenţiei românilor. Să-l aduc în actualitate, aşa cum am făcut cu poetul nedreptăţit şi uitat Panait Cerna. Nu s-a întâmplat nici lucrul acesta, n-am scris această carte despre preaiubitul de Domnul Bogdan Amaru, deşi mă documentasem suficient de mult pentru a o scrie. În schimb s-a întâmplat altceva: la Vâlcea, şi aici meritul principal îl are prietenul meu Doru Moţoc, un

dramaturg talentat, din păcate nedreptăţit, ca şi subsemnatul de teatrele româneşti, de regizori şi de directorii de teatru, s-a organizat după anul 2000 un

Festival naţional de teatru, *Bogdan Amaru*, care constă într-un Concurs naţional de dramaturgie. Bunul Dumnezeu a făcut ca să particip la mai multe ediţii ale acestui festival şi să câştig 6 premii naţionale, cu şase din piesele mele. Să mă fi ajutat sufletul nefericitului şi talentatului poet şi dramaturg Bogdan Amaru din ceruri despre care eu am vrut să scriu în tinereţe şi pentru care m-am rugat?

Nu pot să închei fără să le mulţumesc şi să le fiu recunoscător, colegului şi prietenului meu Emil Catrinoiu, directorul Editurii Fortuna, un editor şi un tipograf genial, singurul care a avut curajul să-mi publice romanul *Delirul*, vol. II, doamnei editoare Rodica Elena Lupu, cea care mi-a tipărit romanului *şi tu vei fi văzduh*, şi fratelui meu de suflet, poet de mare talent, un editor harnic Vasile Poenaru, cel care mi-a tipărit romanele *Feodor Mihailovici Dostoievski s-a sinucis la Bucureşti*, *Prea adânc m-ai rănit*, *Femeie*, *Marea dragoste*, după unii oameni de cultură, romane de talie mondială, şi cărţile *Ioan Crişan şi Paul Goma*, *doi mari dizidenţi şi scriitori*, *Psihologia şi Pedagogia poporului român*, *Explicarea poporului român*, şi acum *Revoluţia Binelui*, care va avea lansarea pe n august la Târgul de carte de la Mamaia, 2016. Şi desigur îţi mulţumesc ţie, dragă Emilia Ţuţuianu, care eşti un poet talentat, un bun editor, creator de revistă literară şi de Editură (directoare a Editurii „Muşatinia”, unde mi-ai tipărit cărţile *Calul troian al lumii*, *America sau Luceafărul* şi *Cel de al treilea mare curent din istoria filosofiei universale* (amândouă fiind cărţi profetice) şi un om minunat, fapt pentru care unii din oraşul tău, Roman, te invidiază de moarte…

E.Ţ.: *Aţi căzut deodată pe gânduri… La ce vă gândiţi*?

Şt. D.: Da. Mă gândesc la ce este viaţa aceasta, dragă Emilia, la meandrele pe care le poate lua destinul unui biet scriitor, al unui om smerit, cu frica lui Dumnezeu,

nedreptăţit de colegii lui şi de lumea în care trăieşte, şi căruia îi este frică de lumea în care există. Vai, am numit mai sus mai multe personalităţi care mi-au înrâurit viaţa, dar cine ştie câţi alţi oameni şi-au pus amprenta asupra formaţiei mele, sau mi-au făcut un bine, iar eu n-o să-i ştiu niciodată pe oamenii aceştia. îl rog pe bunul Dumnezeu să-i ocrotească, să-i ajute dacă sunt pe pământ, sau să-i fericească dacă s-au mutat la El.

În al doilea rând, au existat în viaţa mea oameni care mi-au făcut rău, unii m-au rănit, unii m-au trădat, unii chiar m-au înjunghiat pe la spate. Eu, de exemplu, am fost mai toată viaţa un om trădat. Când eram elev, ma trădat şcoala, m-au trădat profesorii mei, când am fost student m-a trădat facultatea, adică m-au trădat profesorii mei din facultate.

Uite, aşa cum spune dl. Petre Cichirdan, unele romane ale mele şi mai multe piese de teatru ar trebui studiate în Universităţi. Unele lucrări ştiinţifice, cărţi, aşa cum sunt: *Noua Ştiinţă Economică a secolului XX sau Psiho-Economia*, *Psihologia şi Pedagogia poporului român*, *Inteligenţa pozitivă şi Inteligenţa negativă*, *Metoda ieşirii ţărilor din criză*, *Cel de al treilea mare curent din istoria filosofiei*, ar trebuie şi ele studiate în universităţi, premiate şi comentate de către Academia Română, de către Academia Oamenilor de Ştiinţă din România, de către publicaţiile din România. Ori pe profesorii de Economie, de Sociologie, de Psihologie, de Pedagogie, pe academicieni pe care îi doare în… de aceste descoperiri făcute de bietul om de ştiinţă.

Sigur că mă simt trădat de oamenii aceştia. Mă simt trădat de Conducerea Uniunii Scriitorilor, de lumea scriitorilor!

E.Ţ.: *Dar, pe care i-aţi iertat de mult…*

Şt. D.: Eu i-am iertat demult, ba chiar de multe ori mă rog pentru ei. Ei bine, dragă Emilia, mă gândesc că oamenii aceştia trădându-mă, mi-au făcut şi îmi fac mult rău, este adevărat, dar îmi fac, mă mângâi şi eu puţin, şi bine. Indirect, au participat şi participă şi ei la formarea

mea ca personalitate umană, ca scriitor. Eu merg însă mai departe şi mă rog pentru ei:), *oamne, îndreaptă-i pe toţi vrăjmaşii mei către bunătate şi rugăciune*! *Doamne, îndreaptă-i pe toţi copilaşii Tăi către bunătate şi rugăciuner*

Şi mă mai gândesc la ceva, meditând la drumul greu al formaţiei mele. Am povestit mai sus cum eu, în prima parte a vieţii mele am fost păstor. Am avut grijă de vitele familiei. Trebuia să mă scol de dimineaţă, să merg să le pasc, să am grijă să nu intre în porumb, în lucernă, să le satur bine, şi seara să vin cu ele acasă. Parcă asta a fost ieri şi totuşi în altă viaţă. În antichitate. Fiind eu cu vitele pe vâlceaua adâncă, pe Alba, pe Drăganu, pe Papa, eram numai eu singur cu vitele, cu cerul, cu foşnetul porumbilor, sau al pădurii, cu liniştea, cu pustietatea, cu cântecul unei păsări. Vezi, păstoritul acela trăit de mine în prima parte a vieţii a fost prima şcoală a vieţii mele. Trebuia să fiu atent, să nu intre vitele în porumbi, trebuia să fiu cu mintea în acel lor. Şi totuşi, gândurile mele alergau departe, părăseau lumea aceasta, construiau poveşti pe tărâmuri fantastice. Întrebările se năşteau în mintea mea unele după altele, mă visam pe alte tărâmuri. Liniştea aceea, cerul înalt şi tăcut, pustietatea, infinitul care se întindea dincolo de cer, unde trona Dumnezeu, toate acestea m-au făcut să fiu poetul de mai târziu. Mi-au creat, mi-au format o sensibilitate aparte, mi-au deschis orizontul către zarişte a misterului, m-au disciplinat, m-au format ca un om răbdător, umil, neputincios în faţa măreţiei universului, au cultivat în sufletul meu neliniştea şi setea de cunoaştere şi de creaţie. Singur fiind, în mintea mea se năşteau basme, lumi fantastice, filme, se năşteau întrebările despre ce este dincolo de cer, de ce a făcut Dumnezeu lumea imperfectă când ar fi putut s-o facă perfectă, de ce există moartea, ce este viaţa, ce este omul, ce este Lumea aceasta mare, încotro mergem? Cream scenarii de film regizate tot de mine, în plan mental, fără să-mi dau seama. Te întreb acum, cui să-i mulţumesc pentru asta?…

E.Ţ.: *Domnului cred că trebuie să-i mulţumiţi, toţi*

cred că ar trebui să-i mulţumim Domnului pentru tot ce trăim, pentru tot ce avem, pentru tot ce suntem.

Şt. D.: înţelept grăit-a filosoful.

E.Ţ.: *Parcă n-aţi fi de pe planeta aceasta. Şi, totuşi simt, văd că vă mai frământă ceva, pe care parcă ezitaţi să-l mărturisiţi…*

Şt. D.: îmi vin în minte multe gânduri care îşi dau ghes să vină pe scena minţii mele. Nu cumva toate aceste evenimente trăite de mine, de la faptul că am trecut la un pas de moarte şi am scăpat cu viaţă în urma pneumoniei făcute când aveam 7 luni, sau în urma evenimentului cumplit când roata carului a trecut peste femurul piciorului meu drept când aveam 6 ani, şi nu mi-a trecut peste piept, peste gât, de la fascinaţia cerului, de la poveştile ascultate şi inventate de mine când eram copil, apoi trecând prin toate experienţele şi întâlnirile cu oameni de cultură de la care am învăţat, până la Ana Blandiana, Ioan Alexandru, Nichita Stănescu, Ioan Crişan, Constantin Noica, părintele Nicolae Steinhardt, nu cumva toate aceasta sunt litere sau cuvinte într-o frază numită Destin pe care noi nu am învăţat încă să îl descifrăm? Este toată istoria umană o asemenea frază, sau un asemenea Raţionament nesfârşit în care evenimentele, descoperirile, marii oameni de cultură sunt litere şi cuvinte într-un mesaj care se regenerează şi creşte continuu? Sunt întrebări tulburătoare, la care biata mea minte caută să afle un răspuns, fie şi apropiat de Adevăr… Măcar să ni se deschidă în minte o portiţă, un fascicul către orizontul care să ne ducă pe următorul Nivel de evoluţie, când vom cunoaşte marile Adevăruri.

Pentru că iată ce mi s-a întâmplat după ce am terminat facultatea, dragă Emilia. Cititorul îşi aduce aminte, că în 1971 (pe când eu aveam numai 21 de ani!) a murit tulburătorul şi genialul Nicolae Labiş. Nu cumva de la această vârstă i-am dus eu viaţa mai departe, odată ce şi eu am scris primul volum de poezie, citit la prima Şedinţă a cenaclului Flacăra, *Nicolae Labiş – Portret cosmogonic*, şi o dată ce şi eu sunt un „scriitor asasinat”, trădat şi

asasinat ca şi el? Altfel de ce am scris volumul de poezie *Nicolae Labiş – portret cosmogonic*, citit în întregime, cum am spus, la prima şedinţă a *Cenaclului Flacăra*, poeta Ana Blandiana m-a prezentat mai mult decât elogios în revista Amfiteatru[6], anunţând venirea în literatura română a unui scriitor straniu, de mare valoare, căruia nu i se poate cunoaşte ţărmul de dincolo, şi care-şi creează propriile lui cadre şi sisteme de referinţă.

Dacă ne gândim la faptul că, peste mai mulţi ani, aveam să fiu propus de mai multe Asociaţii, Societăţi şi Fundaţii literare la Premiul Nobel, amândoi, şi Ana Blandiana şi Adrian Păunescu – măcar pentru asta să mă rog pentru el, că de iertat l-am iertat demult – se dovedesc a fi Profeţi.

Nu-i aşa că raţionamentul acesta te pune pe gânduri? Aşadar, propunerea mea la premiul Nobel, şansa de a fi propus la premiul Nobel a fost profeţită, cu mult timp înainte, prin gura păcătosului Adrian Păunescu.

E.Ţ.: *Da, se poate face această legătură. Raţionamentul te obligă. Nimic nu este întâmplător. Sunt multe evenimente în destinul dumneavoastră care încep să se lege între ele şi să aibă un sens*.

Şt. D.: Şi acum o să reiau o poveste tulburătoare şi foarte importantă despre care românii este bine să ştie. Nu e o poveste, este un fapt cât se poate de real. Şi dureros. Ştim cu toţii că, în deceniul 1948 – 1960, foarte mulţi intelectuali de valoare au fost băgaţi în puşcăriile comuniste, unde mulţi dintre eu ai şi murit. Şi asta din cauza nenorocitei de Lovituri de stat de la 23 august 1944 prin care cei care au dat lovitura de stat l-au arestat pe Ion Antonescu, în momentul în care era pe punctul de a încheia un Pact secret foarte favorabil nouă cu Stalin.

6 Ana Blandiana: Ştefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaşte ţărmul de dincolo. Spun că această lansare este curajoasă şi riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei pentru că Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referinţă". rev. Amfiteatru, nr. 12,1971

Odată cu Ion Antonescu au predat ruşilor şi armata şi ţara şi bogăţiile ţării. Şi odată cu ţara i-au predat lui Stalin, comuniştilor adică, şi pe intelectualii români care au fost trimişi în puşcăriile comuniste şi la Canal. Şi, aşa cum se ştie, oamenii aceştia au trecut prin încercări cumplite, prin mari suferinţe. Şi numai Dumnezeu i-a ajutat să scape cu viaţă pe unii.

În închisorile comuniste din anii aceia doi Intelectuali de marcă ai acestui neam, două Minţi mari, au gândit în secret un Plan, un Proiect pentru România. Iată în ce consta Proiectul lor naţional: dacă scăpăm cu viaţă, şi-au spus cei doi mari intelectuali şi patrioţi români, cum îi numesc eu; unul dintre ei fiind domnul Alexandru, aşa l-am numit toată viaţa, care înainte de a fi arestat fusese profesor la Politehnica din Bucureşti, cu studii făcute în tinereţe la Politehnica din Paris; iar celălalt era domnul Radu, care era medic mamoş, un om cu o cultură vastă, de o generozitate ieşită din comun. Şi foarte radical. Aceşti oameni au gândit în puşcăria comunistă (unde au fost colegi cu Nicolae Steinhardt, cu Constantin Noica şi cu alte nume mari ale culturii române) *Proiectul naţional numit Renaşterea*, (precizez, care le aparţine lor, nu lui Noica şi nici unei alte personalităţi).

Ce au gândit cei doi? Dacă va vrea bunul Dumnezeu să scăpăm vii din închisoare, ne vom consacra viaţa şi toate energiile, să descoperim tineri dotaţi, creatori în toate domeniile, pe care să-i ajutăm să se formeze, să se dezvolte, să devină la maturitate mari creatori în domeniile lor, în Fizică, în Matematică, în Filosofie, în Literatură, în Artă, astfel încât aceşti tineri să realizeze mari descoperiri în ştiinţe, să aducă noi teorii în domeniul cunoaşterii, să scrie lucrări de valoare care să îmbogăţească spiritualitatea românească. Astfel încât, prin creaţiile lor, tinerii şi creatorii din *Gruparea Renaşterea* să declanşeze o Renaştere culturală adevărată în România. Iar această renaştere culturală, la rândul ei, să influenţeze dezvoltarea întregului Organism naţional românesc, adică să creeze o Renaştere naţională.

Mişcarea şi *Gruparea Renaşterea*, creată şi condusă cu tact, cu dragoste, cu înţelepciune de către cei doi mari intelectuali patrioţi, domnul Alexandru şi domnul Radu, nu era politică, nu urmărea răsturnarea regimului comunist sau crearea unei ideologii politice, ci doar crearea condiţiilor apariţiei unei Renaşteri culturale, dezvoltarea fiinţei naţionale prin Renaşterea ei culturală şi morală.

Bunul Dumnezeu a făcut ca, în anul 1964, închisorile comuniste să fie deschise şi toţi deţinuţii politici să fie eliberaţi. Odată cu Declaraţia lui Gheorghiu-Dej din aprilie 1964 prin care obţinea o minimă independenţă faţă de Sovietici, apoi după venirea lui Ceauşescu la Putere, în 1965, în România s-a produs o mică liberalizare, care a permis dezvoltarea *Grupării Renaşterea*. După 1971, când Ceauşescu a strâns şurubul şi a renunţat la liberalizare, când securitatea a încercat să infiltreze *Gruparea Renaşterea*, Gruparea a trecut în

Ilegalitate. După ce s-a descotorosit de toţi parveniţii, egoiştii, setoşii de afirmare, care odată intraţi în Grupare, ajutaţi de membri Grupării, nu au mai ajutat la rândul lor alţi membri ai grupării. Legea de bază este ca cel care face parte din *Gruparea Renaşterea* să-i ajute pe toţi colegii săi, nu numai pe el. Să ajute valorile creatoare ale neamului! Pentru că, dacă el îi va ajuta pe alţii, va fi ajutat şi el. De aceea, după ce a renunţat la toţi membrii bolnavi de egoplasm, care voiau numai afirmarea lor şi care nu răspundeau criteriilor de organizare şi funcţionare a Grupării, intrând în ilegalitate, Gruparea a devenit una închisă, în care se intra foarte greu. Pentru că cel care era admis, cooptat în Grupare trebuia să fie un om serios, moral, care se dedică trup şi suflet poporului român, dezvoltării lui, dezvoltării culturii române, ajutorării colegilor din grupare. Un om pe care să te poţi baza.

Ei bine, dragă Emilia, pentru că eram o şansă a literaturii române, în anii ’70, aşa cum afirmaseră Ana Blandiana şi Adrian Păunescu, am intrat în atenţia domnilor Alexandru şi a domnului Radu ca fiind unul din marii scriitori de mâine, ca fiind marea şansă a literaturii

române şi, la recomandarea poetului Ioan Alexandru, care făcea demult parte din *Gruparea Renaşterea*, am fost cooptat în anul 1976 în această Grupare. Asta după mai mult timp, după ce domnul Alexandru şi domnul Radu m-au cunoscut foarte bine ca om, după ce s-au încredinţat ei că pot avea încredere în mine şi după ce am făcut dovada că, pe lângă talent, am şi caracter. Că sunt un om moral, credincios, dăruit semenilor mei. Că nu sunt un om ahtiat după glorie, după bani, după funcţii, ci un om umil, cu un suflet bun, dăruit total scrisului, culturii române.

E.Ţ.: *Ne puteţi spune câteva nume care au făcut parte din această grupare*?

Şt. D.: Nichita Stănescu, A. Păunescu, Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu nu au făcut parte niciodată din *Gruparea Renaşterea*, prin modul lor de a fi ei nu îndeplinesc criteriile pentru a fi secţionaţi. În gruparea Renaşterea intră oameni de caracter, care îşi dedică viaţa poporului lor, şi care pun interesele acestui neam înaintea intereselor lor egoiste, de afirmare.

Gruparea Renaşterea a fost şi mai este o Şcoală de patriotism, de dăruire, de caractere. Mulţi dintre oamenii care au creat valori în perioada comunismului au fost ajutaţi de *Gruparea Renaşterea*. În cadrul *Grupării Renaşterea* a fost înfiinţată Fundaţia culturală Ajutorul românesc, al cărui scop de la început a fost acela de a ajuta valorile româneşti să se afirme în ţară şi peste hotare. După ce mi-au cunoscut o parte din volumele de poezie, piesele de teatru, volumele de povestiri, romanele, cărţile de eseuri, domnul Alexandru şi domnul Radu s-au convins că, în viitor, este posibil să dau o operă literară valoroasă şi vastă care ar putea să aducă ţării noastre *Premiul Nobel*. Asta era înainte de 1989, când cărţile mele nu puteau să apară din cauza cenzurii. De aceea, Fundaţiile culturale *Ajutorul românesc* şi *Ţara* m-au propus după anul 1990 la Premiul Nobel şi tot ele m-au ajutat să-mi apară cărţile.

Tot în cadrul Grupării Renaşterea a fost înfiinţat şi *Biroul de Viitorologie* de Bucureşti, (al cărui Purtător de

cuvânt sunt) şi el format tot dintr-un grup închis de cercetători în domeniul Ştiinţelor sociale, Psihologie, Pedagogie, Economie, Viitorologie a cărui misiune era şi este aceea de a studia starea Sistemului socio-economic românesc, modalităţile perfide, mascate prin care este distrus, de a elabora strategii, căi prin care România şi poporul român, condamnate la distrugere prin metode mascate se pot salva…

O parte din membrii Grupării Renaşterea care se găsesc şi astăzi în ilegalitate, membrii ei neputând fi cunoscuţi, lucrând însă tot timpul pentru ţară, „formează „Ultima rezistenţă a poporului român sau Ultima Linie". Oamenii care fac parte din „Ultima rezistenţă a poporului român" nu pot fi cunoscuţi şi nu acţionează la vedere. Rolul lor este acela, ca în momentele când poporul român este în pericol, aşa cum este acum, în această perioadă, când se află în situaţia foarte gravă şi periculoasă de a dispărea, ei să organizeze rezistenţa poporului român în faţa distrugerii, a dispariţiei lui. „Ultima rezistenţă" nu are nicio legătură cu Serviciile secrete româneşti, (care şi-au trădat ţara în perioada postcomunistă, şi în decembrie 1989, ajutând căderea lui Ceauşescu), nu este nici lojă francmasonică. Rolul membrilor acestei structuri secrete este acela de a acţiona din subteran în momentele cele mai grele ale poporului român. Aşa cum francezii au avut în timpul celui de *Al. Doilea Război Mondial* „Factorul intern". Cei care au făcut parte din Factorul intern au fost total conspiraţi. Ei au fost cei care au organizat Rezistenţa franceză, rămânând conspiraţi chiar şi după *Al. Doilea Război Mondial*…

Ei bine, dragă Emilia, dacă citeşti cu atenţie cărţile mele, şi românii ar trebui să citească aceste cărţi, care sunt deja publicate, *Psihologia şi pedagogia poporului român*, *Explicarea poporului român*, *Filosofia destinului românesc*, *Metoda ieşirii Ţărilor din Criză*, *Doctrina Decebal*, îţi vei da seama că aceste cărţi pregătesc poporul român să reziste în istorie.

În acelaşi timp, eu cred că Domnul nu ne-a întâlnit pe

noi doi întâmplător. Tu eşti un om atât de minunat, de patriot, de dăruit creşterii culturii române, dăruit semenilor tăi, lipsită total de egoism, de invidie, încât oameni ca tine pot să facă parte oricând din Gruparea Renaşterea. Să ştii că poporul român are în această perioadă foarte grea, când este distrus şi autodistrus milimetru cu milimetru, mare nevoie de oameni care să lucreze pentru el, pentru salvarea lui, care să lucreze pentru poporul român pe faţă, dar şi din subteran. Dacă există asemenea români, cinstiţi şi curaţi până în adâncul sufletului lor, îi chemăm să vină lângă noi. Proiectul de ţară prin care România şi poporul român pot să fie salvate este gata de mai mult timp. El se numeşte chiar aşa: Planul de salvare al poporului român şi a României.

E.Ţ.: *V-am ascultat cu sufletul la gură. Am simţit eu de la început că sunteţi un om deosebit*! *Vă aduceţi aminte că v-am scris nu cu mult timp în urmă pe e-mail această frază*: *„Un om ca dumneavoastră se naşte la două, trei sute de ani”. Cine ştie, poate că Domnul a vorbit prin gura mea, aşa cum acum patru decenii a vorbit prin gura „păcătosului Adrian Păunescu”, aşa cum l-aţi numit dumneavoastră…*

Şt. D.: Asta numai Domnul o ştie, dragă Emilia. Noi să ne vedem umili şi cuminţi, smeriţi, de drumul nostru greu, dăruiţi de Domnul, cu daruri şi cu suferinţă.

E.Ţ.: *Aţi primit multe distincţii, v-au influenţat cumva viaţa*?

Şt. D.: Da, am primit multe Premii, Diplome de excelenţă, şi distincţii. Uite, până acum participând cu piesele mele de teatru la Concursurile de dramaturgie naţională din România, începând cu anul 1982, (când piesa mea de teatru *Cerul şi cârtiţa* a luat Premiul I la *Concursul naţional de dramaturgie originală*, organizat de Teatrul Mic şi de Consiliul Culturii şi Educaţiei socialiste, cum se numea pe vremea aceea Ministerul culturii) până azi am luat 13 Premii naţionale de dramaturgie, 5 premii I, 4 premii II, 1 premiu pentru cea mai bună piesă, Premiul special al juriului etc.

Sunt, probabil, cel mai premiat dramaturg din România. Vai, dar teatrele nu sunt absolut deloc interesate de dramaturgia românească! Poţi să fii tu Shakespeare, Cehov, Ibsen, este o mafie şi o scârbă, o scrâşnire de dinţi şi o călcare în picioare în teatrul românesc, o batjocură a teatrului şi la adresa dramaturgiei româneşti, ceva de speriat. Şi la adresa publicului, desigur, la adresa culturii române, la adresa înaintaşilor! Este foarte trist şi foarte grav. Foarte periculos!

Am văzut în ziarul *Adevărul*, anul acesta, că aceeaşi părere despre teatrul românesc din această perioadă postcomunistă o are şi o doamnă regizoare. Textul ei era al unui om foarte mâhnit, descurajat, care lucrează în teatru şi care cunoaşte teatrul românesc din interiorul lui, de cum a ajuns teatrul românesc un teatru comercial, şi a decăzut în halul în care a decăzut. Are perfectă dreptate Andrei Şerban care a plecat de la Teatrul Naţional unde era director, dat afară cu un şut în fund, bineînţeles pentru că era invidiat şi voiau să scape de el, când a spus că *„asupra teatrului românesc apasă un mare blestem”*. Cred şi eu că asupra teatrului românesc apasă un mare blestem, pentru că, în teatrul românesc, este foarte multă negativitate, invidie, ură, scârbă, interese mărunte, egoiste, un mediu toxic, aşa cum spunea Dan C. Mihăilescu. Aşa se explică moartea multor actori foarte tineri, ca şi faptul că actorii au pensii atât de mici, încât sunt muritori de foame. Pot să spun, fără să clipesc, că teatrul românesc (şi mă gândesc întâi la regizori şi la directorii de teatru, dar şi la actori) este principalul duşman al dramaturgiei româneşti, şi al lui însuşi. Al culturii române. Afirm de asemenea fără teama de a greşi că şi asupra literaturii române, asupra culturii române în general, apasă un mare blestem. Este bine ca toţi cei care lucrează în teatru, în cultura română să cunoască acest adevăr, şi să mediteze asupra lui.

Apoi am mai multe premii pentru poezie, am premiul I, pentru romanul *Delirul*, vol. II, luat cu prilejul organizării Concursului *Cine scrie romanul Delirul*, *voi* II, *continuare la romanul Delirul*, *voi I*, de Marin Preda, aşa cum l-ar fi

scris Marin Preda, organizat de Ion Cristoiu, în anul 1992, şi de familia lui Marin Preda. Câştigătorul acestui Concurs, (şi câştigătorul concursului am fost eu!), urma să primească un milion de lei, la valoarea anului 1992.

Ei bine, organizatorii acest concurs, mă refer la concursul cu romanul *Delirul*, vol. II, nu mi-au dat nici până acum aceşti bani, premiul fiind de un milion de lei (iarăşi am fost trădat!). Aşa cum l-a demascat Antena 3 pe Ion Cristoiu ca fiind un om imoral, o lichea de presă, fără principii şi fără demnitate, cred că o să-i cer o dată şi o dată aceşti bani. Adică premiul de un milion de lei, aşa cum se preciza limpede în anunţul concursului, apărut în presă, că scriitorul care va câştiga concursul va primi un milion de lei.

Am de asemenea multe diplome de excelenţă, cred că am peste 30 de diplome de excelenţă, pentru piesele de teatru, pentru volumele de poezie, de proză. Ei bine, dragă Emilia, aceste diplome şi distincţii nu mi-au influenţat viaţa în niciun fel!

Destinul meu a curs lin, sinuos, tăcut, greu, dureros şi implacabil, mai departe. Mă gândesc în momentul acesta la preaiubitul nostru Marele Domn al Istoriei Literaturii române, Mihai Eminescu. N-a luat niciun Premiu, nicio diplomă de excelenţă, nu a avut niciun Doctorat, dar a îmbogăţit cultura română ca nimeni altul, şi şi-a pus amprenta în mod profund şi inconfundabil asupra tuturor scriitorilor care am venit după el. Binecuvântat şi slăvit să-i fie sufletul Lui în împărăţia cerească, unde este, aşa cum spun în eseul *Mihai Eminescu – Un Iisus al poporului român*, *un Spirit superior*, *înger*, *Arhanghel*. De aceea eu şi militez pentru sanctificarea lui Eminescu, aşa cum a fost sanctificat Ştefan cel Mare.

E.Ţ.: *Dacă ar fi să vă autodefiniţi cum aţi face-o*?

Şt. D.: Un om umil şi bun, patriot, credincios, pentru că ştiu că El există, că este Tatăl meu, al nostru, al tuturor, căruia i-am simţit apăsarea pe piept, pe grumaz, care m-a salvat de mai multe ori de la moarte, şi care mi-a făcut multe şi mari daruri! Care îi mulţumeşte Domnului pentru

tot ce ne-a dăruit, ne dăruieşte şi ne va dărui nouă, alor noştri, şi pentru tot ce le-a dăruit şi le dăruieşte copilaşilor Lui!

Căruia îi este frică de Dumnezeu şi de lumea în care trăieşte, şi care crede că a venit pe lumea aceasta pentru a face Bine şi pentru a dărui iubire semenilor noştri. Şi fac asta prin toată creaţia mea. De aceea îl rog pe Domnul să mă ajute, să ne ajute pe toţi să facem cât mai mult bine pe Lumea aceasta! Ştiu că meritul meu pentru tot ce am dat este mic şi că meritul mare este al Domnului, de aceea îl rog din inimă pe Tatăl ceresc, în numele Domnului nostru Iisus Christos să îmi dăruiască idei, intuiţii, revelaţii, sănătate, putere, oportunităţi care să mă ajute să fac mult bine în existenţa aceasta. Şi îl mai rog să se îndure de mine, pentru că mult mi-a fost greu şi îmi este în viaţa aceasta, de toţi ai mei, de neamul acesta şi de toţi copilaşii Lui, căci cu toţii avem mare nevoie de ajutorul Lui! Cam acesta cred că sunt eu! Pe lumea aceasta şi în existenţa aceasta am fost şi să dea Domnul să fiu cât mai mult, un slujitor umil, sărac, un sclav şi soldat.

E.Ţ.: *Să schimbăm un pic registrul… Vă rog să ne spuneţi cum vedeţi reforma învăţământului românesc*? *Ce propuneri aţi avea dvs*?

Şt. D.: Problema Reformei învăţământului românesc a fost şi este una din problemele fundamentale ale poporului român şi ale României. Un popor care are un sistem naţional de învăţământ eficient, bun este un popor care are în prezent şi va avea în viitor oameni de calitate, specialişti de valoare, care are Putere, Bogăţie şi Viitor. Noi am avut în perioada comunistă un sistem de învăţământ aproape bun, eficient. Mai eficient a fost Sistemul de învăţământ românesc în perioada 1964 – 1978. Din 1978, când Elena Ceauşescu a început să se amestece în problemele învăţământului, când nu mai era voie să laşi corigenţi, când învăţământul devenise tribuna cultului personalităţii lui Ceauşescu, Sistemul de învăţământ a început să funcţioneze cu un randament mai scăzut. Rămâne însă Adevărul că, în acea perioadă, 1964 – 1978, am avut un

învăţământ bun.

Se vede lucrul acesta dacă ne gândim că universităţile europene şi americane sunt burduşite cu profesori universitari români, că Germania şi Anglia au angajat zeci de mii de medici români, plecaţi din România datorită salariilor mici. Că Statele Unite şi Europa ne-a luat cei mai buni cercetători, în toate domeniile. După 1989, România a dotat, gratis, de proşti ce suntem, Ţările din Uniunea Europeană cu specialişti şi oameni de mare valoare formaţi de Şcoala românească. Să vedem acum ce s-a întâmplat cu Şcoala românească după 1989, după căderea regimului comunist. În acele momente de fericire şi efervescenţă socială credeam că, dacă am scăpat de comunism, de Dictatura lui Ceauşescu lucrurile or să meargă în România cum nu se poate mai bine.

Am crezut că învăţământul românesc, eliberat din chingile ideologiei şi ale cultului lui Ceauşescu, va evolua extraordinar. În anii aceia credeam că învăţământul în ţările europene era mult mai dezvoltat decât cel românesc, de aceea târziu, până către anul 2000, grupuri de inspectori şi specialişti din Ministerul învăţământului au mers în schimb de experienţă ca să vadă cum funcţionează învăţământul în Franţa, în Germania, în Anglia, pentru a împrumuta metode, mijloace, strategii, forme de organizare educaţionale de la ei. Am mai făcut asta în secolul trecut, cu rezultate deloc bune. Eminescu în Articolele sale a criticat foarte aspru împrumuturile de orice fel din străinătate, care nu au mers pe specificul nostru naţional, pe psihologia poporului român, producând mai multe efecte negative decât pozitive. Preluându-i ideea, Titu Maiorescu, asasinul lui Eminescu, a sintetizat-o în celebra sintagmă a „formelor fără fond”, împrumuturi care, introduse apoi în învăţământul românesc, aveau să modernizeze Şcoala românească, s-o aducă la nivelul Şcolii europene. Eroare imensă!

Când au mers şi au vizitat Şcolile din Franţa, din Germania „specialiştii noştri în educaţie”, cei mai mulţi şmecheri din Minister şi de pe la Inspectoratele judeţene,

sau de la Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei, „băieţii deştepţi ai învăţământului”, (care ar trebui să dea banii înapoi şi să răspundă pentru distrugerea învăţământului românesc), ţipi setoşi de putere, carierişti din categoria „egoplasmaticilor”, cum ar fi colegul meu Cristea Sorin, unul Gheorghe Rădulescu, care au ajuns în Ministerul Educaţiei ca să se căpătuiască, bolnavi de putere, n-au avut ce să vadă. Aşa credeau ei că vor fi mari, că sunt importanţi (erau bolnavi de patologia egoplasmului, precizăm), dacă merg ei şi vizitează Occidentul şi aduc metodele occidentale în ţară. Ajunşi în Occident, au rămas îngroziţi când au asistat la unul dintre cele mai vestite Colegii din Franţa la următoarea scenă. Pasajul acesta l-am citit în ziarul *Adevărul* în timp ce mergeau însoţiţi către clasa la care urmau să asiste la lecţie au văzut pe culoarul Colegiului elevi drogaţi căzuţi pe jos, care erau apoi ridicaţi şi duşi undeva la infirmeria Liceului. Au intrat în clasa în care un „profesor de renume” îşi ţinea lecţia. În timp ce profesorul verifica lecţia predată anterior, discutând cu elevii, răspundea cine vrea şi cine nu vrea. Unii făceau avioane pe care le aruncau prin clasă, alţii vorbeau între ei, alţii ieşeau din clasă. Apoi profesorul a început să le predea elevilor. Încerca să încropească un dialog cu ei, îi întreba pe elevi despre lecţia pe care le-o explicase, discuta cu ei, iar în timpul acesta în clasă era o hărmălaie de nedescris. Unii elevii continuau să facă avioane pe care le lansau în clasă, alţii se ocupau cu altceva. Pe parcursul orei dezordinea şi harababura din clasă erau atât de mari, că nu se mai înţelegea nimeni cu nimeni. După terminarea orei, elevii s-au îngrămădit să iasă din clasă într-o debandadă uluitoare înaintea profesorilor. Nici cea mai mică ruşine, nici cel mai mic semn de bun simţ, de educaţie! După ce au ieşit din clasă conduşi de profesorul care ţinuse lecţia şi de Directorul Colegiului, specialiştii noştri în Educaţie au găsit pe culoar aceiaşi elevi drogaţi căzuţi pe jos, sau care abia se mai ţineau pe picioare.

Aşadar, acesta era Vestitul Colegiu Francez din Paris

la care Directorii noştri din Minister şi din Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei au mers să se informeze despre minunata organizare a învăţământului francez şi despre rezultatele lor minunate!

Un coleg care a ajuns în anii aceia Director în Ministerul Educaţiei mi-a povestit cu mici variaţiuni aceeaşi poveste: erau în vizită de lucru la un Colegiu din Nisa. Au intrat să asiste la lecţie, s-au aşezat în spatele clasei, aşa cum se proceda şi la noi, când era o inspecţie. După care lecţia s-a desfăşurat aşa cum a fost descrisă în ziarul *Adevărul* şi cum noi am reprodus-o mai sus. Fără să generalizăm, acesta este învăţământul libertin şi ineficient din Ţările occidentale. În cartea sa *Criza educaţiei* apărută în anii i960, pedagogul şi sociologul belgian Philips Coumbs atrăgea atenţia că Societatea occidentală, deci Sistemele de învăţământ occidentale au intrat într-o criză a educaţiei foarte gravă. Ei bine, cu toate măsurile luate pentru îmbunătăţirea educaţiei şi a învăţământului, reformele din Occident au fost un eşec. În Franţa s-au făcut de atunci trei aşa-zise reforme ale învăţământului, toate fiind un eşec, aşa cum s-a întâmplat cu reformele din învăţământ de la noi după

1989.

E.Ţ.: *De ce au eşuat reformele în învăţământ în Ţările dezvoltate*?

Şt. D.: Tocmai pentru că, în aceste ţări, totul – cultura, educaţia, omul, timpul, viitorul sunt o marfă – iar societăţile au un nivel educaţional foarte scăzut. Aşa cum ţi-am povestit, în Statele Unite, pe când era preşedinte Bill Clinton, Institutul de sondare a opiniei publice Gallup, a dat un Chestionar de cultură generală. Rezultatele indicate au arătat că nivelul de educaţie şi cultură în Statele Unite este la pământ. De ruşine şi ca să nu creeze panică, dar şi pentru imaginea Statelor Unite, Rezultatele Sondajului nu au fost publicate niciodată. La fel este situaţia învăţământului şi în Anglia, în Germania, în Italia, şi în Spania, de aceea după 89, ţările acestea ne-au luat medicii, inginerii, cercetătorii formaţi de învăţământul

românesc, pentru că Sistemele lor de învăţământ nu pot să producă medici buni ca învăţământul românesc.

De ce este situaţia învăţământului în Ţările dezvoltate proastă, iar Societăţile şi Sistemele de învăţământ din aceste Ţări sunt marcate de cancerul crizei educaţionale, ne mai întrebăm încă o dată? în primul rând din cauza Sistemului socio-economic capitalist, perimat, învechit, care nu mai este capabil să asigure progresul şi dezvoltarea societăţii umane, în care valoarea supremă nu este omul, ci banul. Unde Omul de cultură, sau omul educat, omul învăţat, creatorul, scriitorul nu sunt preţuiţi. În societăţile acestea este nevoie de indivizi umani cu un nivel educaţional scăzut (aşa cum au făcut în România, distrugând învăţământul) ca să poată fi uşor manipulaţi, transformaţi în fiinţe de consum dezumanizate, în maşini de îngurgitat reclame, fotbal, produse de consum în cantităţi cât mai mari. Şi, în al doilea rând, Criza educaţiei, Criza Sistemelor de învăţământ persistă şi se adânceşte în aceste ţări pentru că Ştiinţa, în cazul nostru Pedagogia, Ştiinţa educaţiei, nu ştie cum să scoată aceste Societăţi şi Sisteme de învăţământ din criză.

E.Ţ.: *De ce nu se ştie*?

Şt. D.: Pentru simplul motiv că Ştiinţa Educaţiei nu a descoperit ce este aceea o Reformă autentică, şi nici cum se face o reformă autentică.

Pot să facă ele Ţările Occidentale zeci de reforme ale învăţământului, rezultatul o să fie ca în România. Aţi văzut, mai toţi Miniştrii care au venit la conducerea învăţământului românesc după 89 au făcut reforme. Aşa au zis ei că acelea erau Reforme pe care ei le făceau în învăţământ. Şi ce au făcut reformele făcute de Miniştrii Educaţiei în învăţământul românesc?

Au înrăutăţit şi mai mult situaţia Şcolii româneşti, rezultatele în învăţământul românesc au fost cu fiecare an mai proaste. Acum, învăţământul românesc, ca şi sănătatea, ca şi economia, ca şi cultura este la pământ. De ce? Pentru că aşa-zisele reforme care s-au făcut în învăţământ, în cultură, în economie, în sănătate nu au fost

Reforme autentice, adevărate, ci au fost pseudoreforme sau anti-reforme. Cei care s-au aflat şi se află la Conducerea Sistemelor de învăţământ din România şi din Ţările dezvoltate şi să vrea să facă Reforme adevărate, nu pot să facă pentru că nu ştiu ce este aceea o Reformă adevărată şi cum se face ea. Se află în situaţia de Minus Informaţie. Şi neştiind ce este aceea o Reformă adevărată a unui Sistem naţional de învăţământ, încercând să facă reforme, ei nu vor face altceva decât să bâjbâie. Să introducă pe încercate, pe bâjbâite, pentru că aşa li se pare lor că este bine, schimbări în învăţământ care vor înrăutăţi şi mai mult Situaţia Sistemului naţional de învăţământ. Asta s-a întâmplat şi se întâmplă în România şi în Europa de 26 de ani. Se merge din eroare în eroare, din încercare în încercare. În loc de Reforme autentice în învăţământ, se fac pseudo-reforme, fel de fel de încercări de copii tâmpiţi, care de care mai idioate şi mai proaste, care fac ca Sistemul de învăţământ să involueze şi mai mult, şi să se ducă de râpă.

Şi acum să ajungem la conceptul de Reformă autentică a unui Sistem naţional de învăţământ. Care pe mine m-a preocupat foarte mult, şi mi-am dedicat ani buni de studiu atât domeniului Sistemelor de învăţământ, cât şi Reformei autentice a Sistemului naţional de învăţământ.

Şi într-adevăr, în anii 1990 am descoperit Reforma autentică a unui Sistem de învăţământ, ce este ea, care este structura ei, funcţia ei, când se face Reforma unui Sistem naţional de învăţământ, cum se face ea, care este durata optimă în care un Sistem de învăţământ poate să fie reformat. Aşadar, descoperirea Reformei autentice a unui Sistem de învăţământ naţional nu a fost făcută nici în Anglia, nici în Stele Unite (ar vrea ei!) ci a fost realizată de noi, aici în România, de un român, în cadrul *Biroului de Viitorologie* de la Bucureşti. Şi este una dintre cele mai mari descoperiri din Istoria Pedagogie şi din Istoria învăţământului.

E.Ţ.: *Descrieţi-ne vă rog această reformă autentică de învăţământ, ca să ştie şi cei din Ministerul Educaţiei să*

o aplice.

Şt. D.: Nu-i interesează pe cei din Ministerul Educaţiei din România Reforma autentică a învăţământului românesc, nu-i interesează nici măcar învăţământul. îi interesează doar să distrugă învăţământul românesc! Să fie ei miniştri, Directori în Minister. Asta îi interesează pe ei. Nu învăţământul românesc. Trebuia să ne dăm seama demult de lucrul acesta.

E.Ţ.: *Foarte trist*! *Unde o să ajungem dacă mergem tot aşa*?

Şt. D Ce este o Reformă autentică a unui Sistem naţional de învăţământ, care este esenţa, funcţia ei, cum se realizează ea în practică, toate acestea sunt descrise în cartea noastră O *Nouă Teorie Despre Reforma învăţământului*, care a fost publicată on-line, care se găseşte publicată pe www.amazon.com. Care a fost trimisă tuturor Preşedinţilor României, tuturor Miniştrilor Educaţiei şi Primilor Miniştri. Cine doreşte se citească sau să documenteze nu are decât să intre pe www.amazin.com şi să caute Ştefan Dumitrescu.

Precizez că această descoperire a Reformei autentice a Sistemului naţional de învăţământ românesc, aşa cum am spus, a fost transmisă şi Ministerului învăţământului şi Preşedinţiei României, şi Primilor Miniştri, şi Comisiilor de învăţământ ale Parlamentului. Rezultatul, pe aceşti domni nu i-a interesat şi nu-i va interesa în veci nici soarta învăţământului românesc, nici realizarea unei Reforme autentice, nici soarta poporului român, ci numai şi numai ciolanul lor. Să adune ei cât mai mulţi bani, să deţină cât mai multă putere şi bogăţie! Important este însă faptul că Reforma autentică a învăţământului care poate salva din criză orice Sistem naţional de învăţământ de pe glob a fost realizată. Că acum Ştiinţa Pedagogiei ştie cum se scoate un Sistem naţional de învăţământ din criză şi cum poate el şi plasat pe o Linie de evoluţie.

E.Ţ.: *Ce părere aveţi de Enea Caraghiaur*, *economistul care a pus în circulaţie idei valabile pentru orice societate preocupată de prosperitate*?

Şt. D.: Neinspirată întrebare, dragă Emilia. Fiind un om foarte informat, mai ales în legătură cu destinul poporului român, cu cultura şi valorile date de el, cu ce să scris despre poporul român (dacă sunt autorul cărţilor care se cheamă *Psihologia şi pedagogia poporului român*, *Explicarea poporului româna tragediei poporului român în istorie*, *Filosofia destinului românesc*, *Doctrina Decebal*, *Doctrina Burebista*, *Noua ştiinţă economică a secolului XXI sau Psiho-Economia* etc.) sunt informat cu aproape tot ce au spus alţii despre poporul român, şi cu ce s-a scris despre Sistemele de învăţământ, despre Sistemele socio-economice naţionale. Domnul acesta, Caraghiaur, este total rupt de realitate, nici nu trebuie băgat în seamă. Aiurelile lui despre neamul cumanilor, despre ideile economice puse de el în circulaţie sunt pure aiureli, prostii. Ne compromitem dacă le comentăm. Ne compromitem şi dacă îi rostim numele. Aşa că să-l lăsăm în plata Domnului, ducă-se pe pustii! Fie ca Domnului să i se facă milă de el şi să-l ierte!

E.Ţ.: *Aş fi vrut ca ultima întrebare a cărţii să fie aceasta*: *Opera dramaturgică scrisă de dumneavoastră este considerată de literatura de specialitate ca fiind „vârful de lance al literaturii române, implantat adânc în universalitate”. Acum aţi ajuns la un număr impresionant de volume, peste… 30, dacă ar fi să conturăm imaginea dumneavoastră de poet, romancier, psiholog, sociolog, şi desigur, autor de cărţi cu tematică filosofică. Vă propun să sintetizăm.*

Vă propun însă să lăsăm răspunsul la această întrebare pentru volumul al doilea al cărţii. Şi pentru că cititorii sunt foarte interesaţi de povestea fascinantului roman Delirul, vol. II, *continuare la romanul Delirul, vol. I al lui Marin Preda, vă propun să ne relataţi această poveste, a naşterii romanului Delirul*, vol. II, *după mine unul din romanele importante al literaturii române.*

Şt. D: Este o Idee bună, dragă Emilia, pentru că s-a vorbit puţin şi pe şoptite, (de frică; le este o frică de moarte criticilor români să scrie despre acest roman) pe la

spate despre romanul acesta, care duce mai departe şi întregeşte romanul *Delirul*, vol. I, al lui Marin Preda, şi pentru că este una dintre cele mai stranii, mai paranormale naşteri ale unei opere literare într-o literatură naţională, şi probabil în literatura universală. Şi pentru că această poveste este deja scrisă, să-i lăsăm pe cititorii revistei tale şi pe cititorii mei să o lectureze. În încheiere, îţi mulţumesc pentru tot ceea ce faci pentru cultura română şi îl rugăm pe Domnul să ne dea sănătate, să ne ajute să colaborăm şi să-i mai îmblânzească pe duşmanii noştri, declaraţi şi nedeclaraţi. *„Doamne, îndreaptă pe toţi copilaşii Tăi, către bunătate şi rugăciune/”* Fie ca Domnul să ne ajute în toate.

8.08.2016

Ştefan Dumitrescu

Istoria şi povestea romanului *Delirul*, vol. II sau

Romanul romanului *Delirul*, *vol. II*

Eveniment paranormal

Marii scriitori Charles Dickens şi Marin Preda scriu din cealaltă dimensiune

Romanul *Delirul*, vol. II, care există acum în literatura română, continuare la *Delirul*, vol. I, de Marin Preda, este inspirat de autorul Moromeţilor din cealaltă dimensiune

Marele scriitor englez Charles Dickens a murit în noaptea de 9 iunie 1870. Lucra la ultima sa carte. Târziu, în noapte, termină Capitolul 6 al cărţii, suflă în lumânare şi se culcă. Nu se va mai trezi niciodată să-şi continue lucrul la carte. A doua zi este găsit mort. Cartea va rămâne deci neterminată.

Iată însă că, la câţiva ani după moartea marelui scriitor englez, se întâmplă un fapt ciudat şi extraordinar care zguduie pur şi simplu America. În Statele Unite, într-un orăşel, un tânăr tipograi se scoală din somn, aprinde buimac lumina, merge la masa de scris şi începe să scrie. Ziua merge la slujbă, iar noaptea este trezit din somn şi ca într-un ritual merge la masa de scris unde scrie sub dicteu automat. Tânărul nu-şi dă seama ce se întâmplă cu el. Va

scrie astfel până când va termina cartea. Tânărul arată manuscrisul unui editor. Peste câtva timp se descoperă că manuscrisul tânărului tipograf continuă perfect manuscrisul lăsat neterminat de marele prozator Dickens. Vestea se răspândeşte ca fulgerul. Presa din Statele Unite aduce subiectul pe prima pagină. Curge multă cerneală pe tema aceasta. Până atunci un necunoscut, tânărul tipograf devine celebru peste noapte. Lucrurile sunt cât se poate de limpezi, cel care i-a dictat tânărului tipograf cartea a fost, fără îndoială, spiritul marelui Dickens, din cealaltă dimensiune. Tânărul nu avea de unde să ştie numele personajelor folosite de Dickens în ultima lui carte, acţiunea cărţii, planurile epicului, pentru simplul fapt că manuscrisul lăsat neterminat de marele prozator englez nu fusese publicat, iar el nu-l citise. Habar nu avea că există un asemenea manuscris. Foarte mulţi editori şi tipografi îl caută pe tânărul autor utilizat ca medium de spiritul autorului lui David Copperfield. Acesta semnează un mare număr de contracte obligându-se să scrie alte cărţi în contul banilor primiţi. Ceea ce s-a întâmplat mai departe ne uluieşte, tânărul tipograf nu a mai scris, niciun rând. Spiritul din cealaltă dimensiune care îşi terminase cartea folosindu-se de el nu îi mai transmite nimic şi, ca atare, mediumul nici nu va mai scrie nimic.

Aproximativ la fel se întâmplă lucrurile în România în ultima lună a anului 1992 şi în primele trei luni ale anului 1993. De data aceasta, cel care îşi scrie cartea nescrisă, pe care nu avusese timp să o termine, este vorba despre romanul *Delirul*, vol. I, este marele prozator Marin Preda.

Aşa după cum se ştie, în ianuarie 1992, Ion Cristoiu, pe vremea aceea redactor şef al revistei *Expres Magazin*, împreună cu familia lui Marin Preda (după ce Ion Cristoiu i-a cumpărat familiei lui Preda drepturile de autor ale operei marelui prozator. Ulterior, contractul dintre cele două părţi a fost reziliat. Cel puţin în forma aceasta a răzbătut informaţia în lumea literară) lansează în revista *Expres Magazin* concursul *Cine scrie romanul Delirul*, vol. II, *continuare la romanul Delirul*, vol. I, de Marin Preda,

aşa cum l-ar fi scris acesta.

De fapt, să scrii un roman, continuare la romanul unui mare scriitor, exact cum l-ar fi scris acesta, este imposibil. Cu toţii suntem conştienţi de lucrul acesta. Şi, totuşi, în Occident au fost făcute mai multe experimente de genul acesta. S-a scris continuarea la celebrul roman *Pe aripile vântului*, cu un succes de carte extraordinar, de exemplu. Experimentul este foarte dificil. Cel care se apucă să scrie o continuare la un roman, mai ales la un mare roman, este conştient de lucrul acesta. În primul rând trebuie să ai talent, un talent extraordinar, cel puţin ca autorul primului roman. Trebuie să intri atât în „pielea" scriitorului care a scris înaintea ta, cât şi „înăuntrul epicului", apoi trebuie să intri în „atmosfera romanului", în pielea personajelor, să fii familiarizat cu epoca istorică în care se petrece acţiunea, să mânuieşti limbajul scriitorului. Deci este foarte greu să izbuteşti să scrii continuarea unui roman. Numai un foarte mare scriitor poate să realizeze lucrul acesta. Acum depinde, bineînţeles, şi de roman, şi de autor. Micii scriitori sunt uşor de „continuat", sau de imitat, în cazul marilor scriitori lucrurile stau altfel.

Şi totuşi un mare scriitor, un scriitor de mare talent, cum am spus mai sus, poate să facă lucrul acesta, să continue o operă, un roman al unui mare scriitor. Dacă are talent, dacă este născut în acelaşi mediu cu scriitorul care a scris primul roman, dacă eşti familiarizat cu perioada istorică şi universul operei, dacă ai în sânge „lumea" pe care o descrii, limbajul şi mentalitatea personajelor. Da, în cazul acesta un mare scriitor poate continuă un mare roman al unui mare scriitor. îl va scrie însă aproximativ aşa cum ar fi scris romanul primul scriitor.

Dar şi lucrul acesta pentru literatura unei ţări, pentru cultura unui popor este, extraordinar de important. Enorm de important. Asta în primul rând. În al doilea rând, ca scriitor este bine să faci un astfel de Experiment literar. Privit din punctul de vedere al Experimentului literar scrierea romanului *Delirul*, vol. II, continuare la romanul *Delirul*, vol. I, de Marin Preda este unul dintre cele mai

mari Evenimenteexperiment din istoria unei culturi, în cazul nostru al culturii române. Experimente biologice, psihologice economice s-au mai făcut în istorie, experimente literare, deci experimente estetice, mai ales un experiment de dimensiunea scrierii romanului *Delirul* nu s-au făcut. Un asemenea experiment literar, de o asemenea dimensiune, nu s-a mai făcut la noi. Pentru Psihologia creaţiei, pentru Ştiinţa esteticii, pentru Teoria literaturii un asemenea Experiment oferă date ştiinţifice extraordinare, detalii, tendinţe, elemente până mai ieri necunoscute, de mare importanţă. De aceea, un asemenea experiment era bine că se realiza în Literatura română, pentru că el avea să ofere, ca experiment ştiinţifico-artistic date extraordinare de importante Ştiinţei literaturii.

Acesta a fost unul dintre motivele care m-au îndemnat pe mine, scriitorul Ştefan Dumitrescu, să intru în acest joc profund, grav şi tragic, să mă înham la un asemenea efort de o anvergură imensă. M-am gândit că acest Experiment literar va oferi date foarte importante Psihologiei creaţiei literare, (subsemnatul fiind în viaţa de toate zilele profesor de limba şi literatura română, dar şi profesor de Psihologie şi Pedagogie, deci de Ştiinţe sociale, şi un împătimit al cercetării ştiinţifice în domeniul ştiinţelor sociale), un domeniu atât de nefrecventat, de nedezvoltat, de rămas în urmă, cât şi Ştiinţei teoriei literare. Domeniul Psihologiei creaţiei, în cazul nostru Psihologia creaţiei literare are mare nevoie de cercetători care să se aplece cu toată seriozitatea asupra materialului de studiu.

Mă gândeam cu toată credinţa că, după ce va fi terminat acest Experiment literar de mare amplitudine, „*Cine scrie în literatura română romanul Delirul*, vol. II, *continuare la romanul Delirul*, vol. I, de Marin Preda” voi avea posibilitatea să realizez o cercetare complexă pe marginea acestui Experiment literar, studii profunde de psihologia creaţiei.

1. La lucrul acesta m-am gândit când eu, scriitorul Ştefan Dumitrescu, am luat decizia de a participa la acest

Concurs literar, în viziunea mea un Experiment literar de o importanţă extraordinară pentru literatura, critica şi istoria literară românească.

2. Nu m-aş fi angajat să scriu romanul *Delirul*, vol. II, dacă nu aş fi ştiut că sunt un scriitor care pot să scriu un roman de valoarea romanului lui Marin Preda, *Moromeţii*, sau *Delirul*. Că sunt în stare să scriu un roman care să fie cât de cât de valoarea romanului lui Preda, şi care să semene leit cu romanul continuat. Ca scriitor am debutat la 17 ani, în 1992 aveam 42 de ani, (actualmente, când scriu acest material am 53 de ani) când mă gândeam să scriu „Delirul", aveam deci 25 de ani de activitate literară în spatele meu, aveam trei cărţi publicate şi două piese de teatru de asemenea publicate, una dintre ele fiind piesa de teatru „Râsul".

Ideea este, deci, că, atunci când te apuci să scrii un roman ca *Delirul*, trebuie să te cunoşti ca scriitor, dacă posibilităţile tale de expresie, dacă talentul îţi permit să scrii un asemenea roman. Pentru că a scrie continuarea romanului *Delirul*, de Marin Preda, nu înseamnă doar a imita stilul, limbajul lui Preda, un stil inconfundabil, dificil, greu de redat, ci a fi un Scriitor asemenea lui Preda care eşti capabil de construcţia unui roman care să se apropie ca valoare, construcţie de romanul lui.

Trebuie, neapărat, să ai multe afinităţi cu Preda, să simţi ca el, să gândeşti ca el, să ai acolo în sufletul tău ceva comun cu marele prozator. Şi nu în ultimul rând *Delirul*, lui Preda, să rămână un roman special în literatura română.

Există apoi în fiecare scriitor dorinţa, visul de a se depăşi pe sine, de a se verifica pe sine, sunt eu oare un scriitor de valoarea lui Marin Preda? Unde mă situez eu ca scriitor între scriitorii români contemporani, mai sus decât Preda, mai jos, cam în nivelul acela, care sunt posibilităţile mele de expresie?

Acestea erau gândurile mele în ianuarie 1992, când am hotărât să particip la Concursul „Cine *scrie romanul „Delirul*, vol. *H*", *continuare la romanul „Delirul*, vol. *T*\ aşa

cum l-ar fi scris Preda. Mă obseda, şi mă interesa foarte mult ideea de experiment literar, faptul că voi îmbogăţi literatura română, că literatura română se va îmbogăţi cu un experiment literar de mare amplitudine, în urma căruia Psihologia creaţiei literare şi Teoria literaturii, Critica şi istoria literară vor avea enorm de câştigat.

Concursul acesta, avea două etape. În prima etapă trebuia să scrii un Proiect literar al romanului *Delirul*, vol. II, în care să redai pe scurt epicul romanului, personajele viitorului roman, părţile cărţii, etc. Am scris Proiectul viitorului roman, l-am trimis cu o lună înainte de termen, apoi am aşteptat rezultatele acestei prime etape, care au fost date în vara anului 1992. Nu puteam să mă apuc să scriu romanul *Delirul*, vol. II, dacă nu câştigam prima etapă a Concursului. În iulie 1992 au fost anunţate în revista *Expres Magazin* rezultatele primei etape ale Concursului. Eram printre câştigători. Erau mai mulţi câştigători ai primei etape, opt sau nouă, dacă nu mă înşel. Cineva care făcea parte din juriu mi-a spus că el m-a susţinut ca Proiectul meu să ia premiul I. Nu a luat premiul I, dar am fost printre câştigători, fapt pentru care am primit o sumă de bani, şi dreptul de a scrie romanul *Delirul*, vol. II.

Ei bine, din acest moment mă puteam apuca de scris. Cum bine se ştie, scrierea unei cărţi este precedată de o perioadă de pregătire. În primul rând trebuia să mă documentez, adică să adun toată informaţia de care aveam nevoie. M-am apucat şi am citit *Delirul*, vol. I, a câta oară, apoi *Moromeţii*, vol. I şi vol. II, pentru a mă familiariza şi mai mult cu atmosfera epocii, cu atmosfera romanului, cu limbajul, cu ticurile de scriitor ale lui Preda. A trebuit apoi să citesc zeci de cărţi de istorie, pentru a cunoaşte foarte bine perioada anilor 1940 – 1950, o perioadă istorică extrem de tulbure, de contorsionată, de absurdă în istoria poporului român. A trebuit să citesc tot ce se scrisese despre Antonescu, lucrările rămase de la acest mare şi nefericit Conducător. O asemenea carte, ca *Delirul*, vol. II, cere o documentare extraordinară. Nici nu mi-am dat

seama când a trecut timpul. Mereu amânam să mă apus de scris, voiam să mă documentez şi mai mult, simţeam că nu sunt încă pregătit să scriu cartea. Am ajuns astfel în ziua de 27 decembrie 1992, ziua mea de naştere, de *Sfântul Ştefan*, când am devenit brusc disperat. Trecuse enorm de mult timp, nu scrisesem un rând, iar romanul *Delirul*, vol. Îi trebuia predat, până pe date de 30 aprilie 1993. Practic mai aveam la dispoziţie patru luni pentru a scrie un roman de 550 de pagini, câte avea *Delirul*, vol. II.

Am simţit în momentul acela că, dacă nu mă apuc de scris în ziua aceea, 27 decembrie 1992, nu o să mai pot să scriu romanul. Cred că nu întâmplător romanul acesta *Delirul*, vol. II, a fost început într-o zi sfântă, şi cred cu tărie că Sfântul Ştefan, sfântul meu (Ştefan Dumitrescu) m-a ajutat. Erau zile de sărbători, când vin pe la tine prietenii, când nu ai, nu chef, dar nu ai o atmosferă propice de scris.

Şi totuşi, până pe 28 ianuarie reuşisem să scriu de mână, mărunt, 78 de pagini. În momentul acela însă am fost de-a dreptul îngrozit când dactilografa căreia i-am dus manuscrisul mi-a spus că nu înţelege absolut deloc scrisul meu, că ea nu poate să-mi bată la maşină romanul decât dacă i-l dictez eu, şi asta după ora şase seara.

Adică după ce vine de la slujbă, mai face mâncare, treburi prin casă. Am făcut şi lucrul acesta câteva zile. Dacă băteam cinci sau şase pagini pe seară! Mi-am dat seama cât se poate de clar că nu voi termina romanul niciodată. Intrasem în februarie 1992 şi eu aveam bătute la maşină, la două rânduri, douăzeci de pagini. În momentul acela, când nu ştiam să bat la maşină (îmi intrase demult în cap fixul că un scriitor adevărat îşi scrie de mână opera, că numai astfel simte viaţa curgând prin degetele lui, aşa se face că detestam să-mi scriu povestirile, poeziile direct la maşină) mi-a venit ideea să cer maşina doctorului Frunteş, care murise şi pe care n-o folosea nimeni, şi să încerc să-mi bat singur romanul acasă. Cardiologul Ioan Frunteş fusese prietenul meu, un om fascinant, un „medic nebun”, Dumnezeu să-l binecuvânteze, în cel mai frumos

înţeles al cuvântului, de la care am învăţat multe lucruri, şi care murise de leucemie, cu şase ani în urmă. îi rămăsese acasă maşina de scris pe care nu o folosea nimeni. Aşa că am mers la soţia doctorului şi i-am cerut maşina de scris.

Dacă scriam de mână şi apoi îmi dicta cineva, mergea la fel greu, aşa că m-am hotărât să bat romanul direct la maşină. Precizez, nu ştiam să bat la maşină. În prima zi am reuşit cu greu, căutând literele pe tastatură, să bat două pagini, în ziua următoare ritmul a crescut simţitor. În două săptămâni băteam destul de bine direct la maşină. Aveam în faţa ochilor filmul acţiunii, imaginile pe care le descriam.

Fiind profesor, lucram la roman după ce veneam de la şcoală, apoi trebuia să bat până târziu după orele două, trei noaptea. Asta zi de zi, săptămână de săptămână, mă simţeam extenuat. Pe nesimţite s-a întâmplat altceva mai grav. Uitasem firul romanului, firul epic, nu mai vedeam acţiunea, cursul ei limpede în minte. Proiectul romanului fusese simplu de construit, acum era nevoie de detalii, de acţiuni, întâmplări, personaje vii, dialoguri. Lucram febril, extenuat, vedeam acţiunea romanului ca în ceaţă. Şi totuşi ştiam că voi termina romanul şi că romanul va fi o carte mare. De pe la sfârşitul lui februarie 1992, am început să-l visez pe Marin Preda. Cu fiecare săptămână îl visam mai des.

Şi atunci, ca prin farmec, se întâmpla un lucru ciudat, vedeam acţiunea romanului foarte limpede în minte, eram mai odihnit. Era de ajuns ca să nu ştiu (şi atunci mă opream) cum să continui acţiunea, nu reuşeam să văd nimic în faţa ochilor, pentru că, în noaptea aceea, îl visam sigur pe Marin Preda, iar a doua zi acţiunea, ceea ce trebuia să descriu, îmi era foarte limpede în minte. Mai era altceva, începusem să-l simt pe Monşer în camera în care scriam, sufletul lui era parcă prezent în aer. Se repeta foarte des o imagine pe care o ţin şi astăzi minte, îmi apărea în vis, foarte viu, ca o efigie, chipul lui Preda proiectat pe faţa unui deal, privind înainte, cu fruntea uşor ridicată.

De cele mai multe ori privea înspre dreapta mea şi, de foarte puţin ori, l-am văzut privind înspre stânga. Era deci de ajuns ca să-l visez ca, a doua zi, să reiau scrisul de la punctul în care mă oprisem pentru că nu mai ştiam cum se derula acţiunea. A doua zi totul îmi era foarte clar în minte. Ajunsesem la un fel de intimitate, de complicitate cu Marin Preda. În noapte, târziu, când mă culcam, îmi spuneam zâmbind, *„monşer, mai vino, domnule, în vis să mă ajuţi”*, că, în noaptea aceea, îl şi visam. Şi lucrul la roman mergea înainte cu spor. îmi aduc aminte foarte precis că la un moment dat mi-a zis: *„Să-i spui Mareşalului că or să-l omoare!”*.

Ştim de la istorie că el a fost trădat şi a fost asasinat, executat, de aceea nu m-a mirat deloc acest mesaj. Astăzi însă mă întreb dacă nu cumva Preda s-a referit atunci (şi aceasta este o mare profeţie) la a doua asasinare a sa, în istorie, la fel de odioasă, la asasinarea memoriei sale. La scoaterea sa din Istorie. Trebuie să spun că, în perioada aceasta, când lucram în neştire la *Delirul*, vol. II, l-am visat de câteva ori şi pe doctorul Ioan Frunteş, proprietarul maşinii de bătut. Mesajele pe care mi le-a transmis Marin Preda au fost mai multe, nu mi-a transmis însă absolut deloc informaţii cu privire la roman. Nu a fost vorba de niciun dicteu direct. Nu mă îndoiesc însă absolut nicio clipă că romanul a fost inspirat de el din cealaltă dimensiune, dar această inspiraţie nu a fost de tipul a dicta cuvânt cu cuvânt, sau propoziţii, fraze întregi, ci de un cu totul alt tip, difuz, holistic. Pur şi simplu a doua zi aveam tot capitolul foarte clar în minte.

Un alt lucru foarte important, care mi-a atras atenţia, mie, *autorul Delirului*, vol. II, adică cel care face această mărturisire, a fost acesta. M-am întrebat, de ce m-a ales pe mine Marin Preda să scriu *Delirul*, vol. II.

Această alegere s-a făcut pentru că s-au întâmplat două lucruri extrem de importante, revelatorii. În numărul 12 al revistei *Amfiteatru*, deci în numărul din decembrie 1971, Ana Blandiana scria despre tânărul scriitor Ştefan Dumitrescu, de atunci (aveam numai 21 de ani!),

următoarele:

„O ţară în văile cosmice ale căreia înfloresc păsări, al cărui cer este susţinut de corul fecioarelor, ale cărei steaguri sunt sufletele strămoşilor plecaţi la luptă, o ţară halucinantă, un pământ cântător şi orbit de lumină proslăveşte în versurile sale recente Ştefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaşte ţărmul de dincolo. Spun că această lansare este curajoasă şi riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referinţă. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate şi se cântă din ruine ca din fluiere. Talent în afara oricărei îndoieli, spirit neliniştit şi în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile şi de poeme reclădind universul, Ştefan Dumitrescu este un poet mai dur, mai abrupt, mai supus suferinţei şi neliniştii, decât limpedele Dan Verona, dar la fel de cert, la fel de Adevărat”.

Ana Blandiana, revista *Amfiteatru*, nr. 12, 1971.

Să recunoaştem că în această prezentare a tânărului poet, de atunci, Ştefan Dumitrescu, Ana Blandiana are o revelaţie. Ea face de fapt o Profeţie. Anunţă foarte de timpuriu ceva ce se va întâmpla peste ani de zile. Ana Blandiana are intuiţia, face profeţia că Ştefan Dumitrescu va fi un mare scriitor atunci când spune: *„Ştefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaşte ţărmul de dincolo* (cine îşi imagina că eu aveam să scriu peste 20 de ani romanul *Delirul, vol. II*?). *Spun că această lansare este curajoasă şi riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referinţă. Talent în afara*

oricărei îndoieli, spirit neliniştit şi în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile şi de poeme reclădind universul…"

Ana Blandiana intuise deci în Ştefan Dumitrescu un scriitor care va aduce înnoiri în literatura română, crearea de noi cadre de referinţă, aducerea unui nou limbaj, care va reînnoi deci literatura română.

3. Peste numai doi ani, în 1973, poetul Adrian Păunescu, pe vremea aceea Redactor şef al revistei *Flacăra*, a înfiinţat cenaclul *Flacăra*. La prima Şedinţă a cenaclului, din 17 septembrie 1973, l-a invitat să citească, să deschidă, deci, Cenaclul Flacăra pe Ştefan Dumitrescu. Atunci, la prima Şedinţă a Cenaclului Flacăra, Ştefan Dumitrescu a citit un volum întreg de poezie, intitulat *Nicolae Labiş – Portret cosmogonic*. Cu acest prilej poetul Adrian Păunescu a afirmat despre poetul Ştefan Dumitrescu: *„Ştefan Dumitrescu este o şansă a literaturii române. Ştefan Dumitrescu este o mare şansă a literaturii române"*. (revista Flacăra din septembrie 1973) Acestea sunt deci lucruri care s-au întâmplat. Deci şi Adrian Păunescu are revelaţia, că Ştefan Dumitrescu va fi un mare poet. Va fi şansa literaturii române.

Acum, între aceste două evenimente se petrece un lucru ciudat şi revelator: este vorba de întâlnirea mea cu scriitorul Marin Preda, care a avut loc în Biroul acestuia de la *Cartea Românească*, din mai sau începutul lui iunie 1972.

Iată cum a decurs această întâlnire. Aveam, încă din aprilie 1970 la Mircea Ciobanu, redactor la Editura *Cartea Românească*, unde Director era Marin Preda, depus un volum de poezie. Mircea Ciobanu a citit volumul, i-a plăcut, şi mi-a spus că volumul va fi inclus în planul editorial pe 1971. Nu a fost aşa. Mi-a spus că va apărea în 1972. Nu a fost introdus nici în planul pe 1972. Mircea Ciobanu avea acest prost obicei să te ducă cu vorba. Supărat pe Mircea Ciobanu, mai ales că cineva îmi spusese că acesta mă duce cu vorba, şi că cel mai bun lucru este să cer o audienţă la Preda, am mers la Marin Preda. Biroul lui

era la parter. Scriitorii mai vechi îşi aduc aminte Biroul lui Preda, de la *Cartea Românească*, pe dreapta, cum intrai, la parter. Am aşteptat mai mult de un sfert de oră, a ieşit cel care era înăuntru, apoi am intrat eu. Secretara lui Preda, mi-o aduc bine aminte, era plină de linişte, ca o pădure. Marin Preda se uita pe ceva. Am zis, „*Bună ziua, domnule Preda*”, iar el a mormăit ceva. Mi-am dat seama că nu era în toane bune. Tăcea. Am început eu să-i spun de ce am venit. Că am avut volumul de poezie în plan, că Mircea Ciobanu mi-a spus că este în plan, că volumul a fost scos. Marin Preda tăcea, ţinându-şi faţa în jos. Nu zicea nimic. Mi-am spus în gând că n-am prins un moment bun… „Cine *sunteţi*?” *l*-am auzit după mult timp. „Ştefan *Dumitrescu, iar volumul se chema Maria, Maria, Maria*”. Aceeaşi tăcere. „Da, *am reţinut paginile de poezie ale dumneavoastră din revista Amfiteatru*” (deci Preda îmi reţinuse numele, acelaşi lucru mi s-a întâmplat cu Eugen Barbu, şi el îmi reţinuse numele din revistele în care publicasem). După aceasta mi-a mai venit inima la loc. „Să *vă spun ceva* – l-am auzit pe Preda (n-a folosit deloc cuvântul monşer, şi era foarte trist), apoi aceiaşi tăcere – dacă *destinul dumneavoastră este să fiţi mare scriitor o să fiţi un mare scriitor*”. *Şi*-a ridicat uşor privirea şi s-a uitat la mine neutru „o să fiţi *mare scriitor*!”

Apoi, după un timp „*Chestia cu volumul n-are nicio importanţă. Dacă este să apară, va apărea, dacă nu… nu*”.

Aceeaşi linişte. Din momentul acesta, n-a mai scos niciun cuvânt. Auzeam tăcerea în jurul meu. Parcă, la un moment dat a schiţat gestul să ridice iar capul, şi un zâmbet trist, nostalgic i-a apărut în colţul stâng al gurii. A rămas aşa, cu faţa privind în jos. Nimic, nici cea mai mică bucurie, tresărire pe chipul lui, absent total. Văzând că nu zice nimic, am salutat, înclinându-mă (ţin foarte bine minte lucrul acesta), şi am ieşit. Am urcat la etajul întâi dezamăgit. Nu obţinusem nimic de la Preda. Nu-mi promisese că-mi bagă volumul în plan, nu-mi dăduse nici cea mai mică promisiune. Nici măcar nu-mi arătase cât de cât bunăvoinţă. Eram trist. Mircea Ciobanu, un mare

ticălos, Dumnezeu să-l ierte, m-a dus cu vorba că-mi bagă volumul în plan, că va apărea la anul, la anul. A murit Marin Preda în 1980, şi volumul meu n-a mai apărut, a murit apoi şi Mircea Ciobanu, şi volumul tot nu a mai apărut. Nu a zis Mircea Ciobanu că nu mă publică! *„Ai răbdare, alţii au avut răbdare şi zece ani, şi cincisprezece ani”…*

Nu că am fost supărat pe Marin Preda, dar mulţi ani nu am putut să uit că, deşi mă cunoştea ca poet, nu m-a ajutat să-mi public volumul, că se purtase cu mine rece, nu-mi arătase pic de căldură…

Asta era în mai iunie 1972. Au trecut 20 de ani şi Ion Cristoiu şi familia lui Preda lansează în 1992 concursul *„Cine scrie romanul Delirul*, vol. II, *iar cel care scrie Delirul*, vol. II, este tocmai scriitorul căruia Preda îi spusese că dacă destinul meu este să fiu un mare scriitor, o să fiu.

N-are nicio importanţă dacă-mi apare sau nu cartea. Ba, mai mult, destinul făcuse ca eu să-i continui lui munca de scriitor.

Pentru că iată ce s-a întâmplat. Am trimis cele două exemplare ale romanului *Delirul*, vol. II, bătute la două rânduri, cu două săptămâni înaintea datei de 30 aprilie 1993? ultimul termen la care trebuiau trimise. Acum trebuia să aştept rezultatul concursului. Văzând că se întârzie anunţarea rezultatului, prin octombrie 1993, am sunat la redacţia revistei *Expres Magazin*. A răspuns o voce de bărbat baritonală. I-am spus cine sunt, sunt scriitorul Ştefan Dumitrescu, am participat la concursul *„Cine scrie romanul „Delirul, voi II”, continuare la…*

„Domnule Dumitrescu, felicitări, domnule! *Dai de băut. Dumneata eşti fericitul câştigător. Mai ai puţină răbdare, rezultatul o să fie anunţat în presă”*. Am aşteptat până în primăvara anului următor când am sunat din nou la redacţia revistei *Expres Magazin*. De la capătul firului o voce de bărbat mi-a spus: *„domnule Dumitrescu, dumneavoastră aţi câştigat concursul, într-adevăr, însă romanul nu poate fi publicat, din păcate*. S*au făcut*

presiuni să nu fie publicat…”

Deci asta era în primăvara anului 1994. De atunci au trecut aproape zece ani, au existat edituri care au dorit să publice romanul, dar nu au avut bani. Se pare, în sfârşit, că există o editură care îl va publica şi romanul va apărea în curând.

Ce trebuie spus în final:

— Eu cred că romanul este indubitabil „inspirat” din cealaltă dimensiune.

— Şi lucrul acesta s-a întâmplat pentru că romanul *Delirul, vol. I* era un roman neterminat (ca şi ultima carte a lui Charles Dickens, şi cărţile, operele neterminate, ca şi cum ar avea viaţa lor proprie cer să fie terminate, se vor „organisme întregi”, se vor terminate, pentru a dăinui în timp).

— Dar lucrul acesta s-a întâmplat pentru că spiritul lui Marin Preda, care cât timp fusese pe pământ voise, trăise cu ideea că va termina romanul *Delirul* în două volume, aşa cum se ştie că l-a planificat autorul Moromeţilor, neterminând deci romanul, spiritul lui Marin Preda a ţinut să-şi termine opera şi a reuşit lucrul acesta, pentru aceasta găsind un scriitor în viaţă pe care la inspirat.

Că romanul *Delirul*, vol. II, scris de noi, în viaţa aceasta pământească, este inspirat de spiritul lui Marin Preda din cealaltă dimensiune este indubitabil. Aduc aceste argumente de neclintit:

1. comunicarea cu spiritul lui Preda şi a spiritului lui Preda cu noi prin visele care se realizau foarte des.

Această comunicare a fost făcută în timp ce lucram la o operă comună.

— Faptul că aceste vise aveau o forţă, o „putere”, o finalitate deosebite, aceea că îmi „clarificau” în plan mental viziunea asupra acţiunii care urma să fie descrisă. Prin aceste clarificări spiritul lui Preda conducând, de fapt, acţiunea romanului, structurarea romanului, care, în general, s-a ţinut aproximativ de Proiectul romanului (pe acesta, de asemenea, îl credem inspirat. În primul rând

pentru că a ieşit câştigător la prima etapă), ca şi faptul că îmi dădeau „energia”, puterea de a scrie. Acest argument mi se pare zdrobitor, definitiv.

— Acest roman trebuia scris, hotărârea era luată demult, acolo în cea de-a doua dimensiune. În primul rând au fost inspiraţi cei care au lansat acest Concurs, Ion Cristoiu şi familia lui Preda. Pentru că fără lansarea acestui Concurs, romanul *Delirul*, vol. II, continuare la *Delirul*, vol. I, nu s-ar fi scris. Nu ar exista astăzi în literatura română, în istoria literaturii române. Ori romanul acesta *Delirul*, vol. II, există realmente în literatura română de la sfârşitul lunii martie 1993.

— Un alt argument fundamental, definitiv este acesta: romanul *Delirul*, vol. II, un roman de 650 de pagini, (exemplarele trebuiau bătute la 2 rânduri), este un roman greu, un roman pe care, atunci când îl scrii, trebuie să ţii seama de foarte multe date (nu poate să fie o simplă revărsare a epicului,), din care nu poţi să ieşi, a fost scris în nici în trei luni, să zicem. Este probabil un caz unic în literatură. Acum, şi cred puternic în ceea ce spun, un roman de mărimea aceasta nu poate fi scris, oricât de dotat ar fi fost scriitorul respectiv, decât „dacă era ajutat din cealaltă dimensiune”. Eu, cel am care a scris acest roman spun asta, şi nu altcineva. În primul rând pentru că eu am simţit lucrul acesta, l-am trăit, am ştiut că sunt ajutat, am primit acest ajutor. În mod logic fără acest ajutor de sus un asemenea roman nu putea fi nici scris, nici terminat. Nici în zece ani, dar în trei luni! mai ales că în perioada aceea aveam şcoală, mergeam la şcoală ca orice profesor, predam, veneam acasă obosit. Eu am fost deci inspirat, dar şi ajutat „energetic”. Să nu ştii să baţi la maşină, să înveţi să scrii direct la maşină, să baţi un roman de dificultatea acestuia direct la maşină, acestea sunt lucruri cu adevărat imposibile pentru un om. Un asemenea roman putea fi scris numai cu ajutor „de sus”.

— Un alt argument tot indubitabil este acesta: romanul *Delirul*, vol. II, a fost terminat, fiind scris direct la maşina de scris (minus primele 87 de pagini), la sfârşitul

lunii martie 1993. Numai prima corectură mi-a luat aproape o săptămână, (romanului i-am dat şi o a doua corectură, nu mai vorbesc că au trebuit să fie corectate ambele exemplare, regula concursului cerând ca să fie trimise două exemplare, bătute la două rânduri). Ei bine, în timp ce corectam romanul (exemplarele pot fi puse la dispoziţie cercetătorilor, sau cititorilor care nu cred), am rămas uimit. Deşi multe pagini erau scrise într-o stare de abulie, de ceaţă, când nu ştii ce scrii (eu de exemplu nu-mi aduceam aminte pasaje întregi), pentru că zeci sau sute de pagini au fost scrise într-o stare accentuată de oboseală, după miezul nopţii, ei bine, în timp ce corectam romanul am rămas uimit să constat că scrisesem pagini întregi, zeci de pagini, fără nicio greşeală. Or lucrul acesta a fost posibil pentru că „romanul s-a scris inspirat, şi cu ajutor de sus”.

— Şi nu în ultimul rând, un argument de luat în seamă este întâlnirea dintre cei doi autori ai romanului *Delirul*, adică dintre mine şi Marin Preda, în biroul acestuia de la *Cartea Românească*, din mai iunie 1972, întâlnire care are loc cu trei ani înaintea publicării romanului *Delirul*, vol. I şi cu douăzeci de ani înaintea scrierii celui de-al doilea volum al... Delirului. Problema aceasta este foarte interesantă şi deschide o perspectivă foarte îndepărtată. Şi iată de ce: dacă îi citim pe Nostradamus şi pe Edgar Cayce concluzia este limpede, marile evenimente istorice există într-un Plan divin, şi că ele se produc după acest Plan. Datorită acestui fapt, deci că ele există în acest Plan, este posibilă cunoaşterea lor de către profeţi şi anunţarea lor cu mult timp înainte. Nu cumva moartea lui Preda, scrierea romanului Delirul, vol. I şi vol. II, aşa cum au fost scrise aceste două volume, erau evenimente care aveau să se întâmple în viitor pentru că ele făceau cu mult timp înainte parte dintr-un Plan? Astfel cum putem să interpretăm cuvintele lui Marin Preda: „Să *vă spun ceva*, *l*-am *auzit pe Preda* (*n*-a folosit deloc cuvântul monşer, şi era foarte trist!), apoi aceeaşi tăcere, dacă *destinul dumneavoastră este să fiţi mare scriitor*, *o să*

fiţi mare scriitor. Apoi, după un timp, chestia cu volumul n-ar nicio importanţă. Dacă este să apară…" Nu cumva prin gura lui Marin Preda vorbise altcineva?

Aşadar, din martie 1993, în literatura română există romanul *Delirul*, vol. II, care face un întreg perfect cu romanul *Delirul*, vol. I, scris de Marin Preda.

Cazul acestui roman în istoria literaturii române şi în istoria literaturii universale (pentru că aşa cum se va vedea romanul este un mare roman european, un roman care aparţine literaturii universale) este foarte ciudat. *Delirul*, *volumul I* şi *volumul* II, este unul din marile romane ale literaturii române, şi probabil ale literaturii universale, scris de doi scriitori, în care cel de-al doilea beneficiază de inspiraţia din cea de-a doua dimensiune, a primului scriitor. Delirul vol. I şi voi. Îl formează un întreg perfect, sunt un roman. Acest roman trebuia scris pentru că scrierea lui era în Plan. Aceasta este povestea romanului *Delirul*, vol. II.

2. Este limpede că numărul de argumente enumerate mai sus ne spune că ne aflăm indiscutabil în faţă… unei opere literare inspirate din cealaltă dimensiune. Implicaţiile acestui eveniment sunt enorme… pe mai multe planuri. Cum este posibil ca, în sfârşit, romanul Delirul, vol. II *să* apară în primele luni ale anului 2004, cititorii se vor convinge cu siguranţă atât de valoarea romanului, cât şi de faptul că volumul II al Delirului face corp comun, un întreg organic, cu primul volum. Când va fi lecturat volumul doi, poţi să juri că acesta este scris de Marin Preda.

Autorul romanului *Delirul*, vol. II este un om credincios. Am spus mai sus că momentul întâlnirii noastre din mai iunie 1972 cu autorul Moromeţilor, din biroul său, când Marin Preda mi-a spus că dacă destinul meu este să fiu mare scriitor, atunci voi fi un mare scriitor, acest moment poate fi privit ca un moment cheie, un moment revelaţie. Altfel spus, lucrurile sunt hotărâte demult, cu mult timp înaintea noastră, şi nu de noi, ci independent de voinţa noastră, noi neputând să facem nimic, nici să le

împiedicăm, nici să le producem sau să le conducem. Ele se produc sigur, atunci când vine timpul, în cazul acesta şi moartea lui Preda, şi scrierea romanului *Delirul*, vol. *şi* II erau „lucruri” înscrise în Plan, care trebuiau să se producă la momentul potrivit. În acel moment Cineva vorbise prin gura lui Preda, şi îi spusese şi lui şi mie… că destinul meu este să scriu romanul Delirul, vol. II. Dacă Destinul meu este să scriu Delirul, vol. II, atunci îl voi scrie. Era prea devreme însă ca să putem să descifrăm ceea ce mi-a spus atunci Marin Preda.

Iar dacă privim lucrurile acestea din perspectiva relaţiei noastre cu Dumnezeu, cum spunea prietenul nostru, poetul Ioan Alexandru, Dumnezeu să-l odihnească, cum faptul de a scrie romanul *Delirul*, vol.

II, de 650 de pagini, în trei luni, este peste puterile unui om, să recunoaştem lucrul acesta, în acest caz scrierea romanului *Delirul*, vol. II, este „o minune dumnezeiască”.

Este un Dar de la Dumnezeu. Iată cum ar putea fi privită naşterea şi apariţia în istoria literaturii române a acestui roman, nu numai a romanului *Delirul*, vol. II, ci a celor două volume în ansamblul lor. Şi dacă romanul *Delirul, vol. I* şi *voi*. Îl este un Dar de la Dumnezeu (care era în Plan să se producă încă din 1972), care este „înţelesul”, mesajul către poporul român, sau înţelesul, în general, al acestui Dar, al acestei „minuni dumnezeieşti”?

Vedeţi, sunt lucruri mari asupra cărora trebuie să ne aplecăm cu mintea, să le dezghiocăm de semnificaţia lor superficială cu atenţie, pentru a ajunge la înţelesurile adânci. Să nu-şi închipuie cineva că scrierea unui roman ca *Delirul* este un lucru pe care poate să-l facă oricine.

Iar dacă romanul *Delirul*, vol. II, această „minune”, imposibil de realizat de un om, a fost inspirată de sus de spiritul lui Marin Preda, sau poate de Altcineva situat mai sus, în cazul acesta înseamnă că romanul *Delirul*, vol. II este chiar volumul doi care trebuia scris de Marin Preda, care trebuia terminat. Şi el trebuia terminat pentru că el era scris în Plan superior.

Toate acestea sunt, desigur, lucruri tulburătoare… care depăşesc puterea noastră de înţelegere. Noi îi mulţumim lui Dumnezeu pentru că ne-a dat puterea şi ne-a inspirat ca să facem să existe în literatura română romanul Delirul, vol. II.

Să dea Dumnezeu ca romanul, *Delirul*, vol. II, să fie cât mai curând în librării, cât mai curând în mâinile şi în inimile cititorilor.

Şi acum vrem să le prilejuim cititorilor o cunoaştere mai bună a scriitorului Ştefan Dumitrescu. Născut la 24 aprilie 1950 într-o comună din sud-vestul Ţării, este absolvent al Facultăţii de Filosofie Bucureşti, promoţia 1973. A lucrat mulţi ani ca profesor de Psihologie şi Pedagogie la un Liceu Pedagogic, unde a format multe generaţii de învăţători şi educatoare. A debutat la 17 ani, publicat de Miron Paraschivescu, dar adevăratul debut şi ultimul se petrece la 1 ianuarie 1970, când este publicat de poeta Ana Blandiana în revista *Contemporanul*. Prezentăm mai jos câteva referinţe realizate de mai mulţi oameni de cultură despre opera şi personalitatea lui.

Oameni de cultură despre Ştefan Dumitrescu

„Am *citit piesa dvs. de teatru Râsul şi am găsit-o originală, interesantă şi amuzantă*! *Sunt alături de dumneavoastră. Vă voi ajuta să spargeţi crusta indiferenţei. Intenţionez s-o dau la Théâtre de poche, înfiinţat de Eugen Ionesco, unde şi-a jucat piesele lui de teatru şi în virtutea cărora a ajuns membru al Academiei Franceze. De-asemenea, mă gândesc s-o dau unui actor, foarte cunoscut în Franţa, care stăpâneşte în mod desăvârşit arta de a râde*”.

Celestin Duca, 16 iulie 2000, Paris

„*Înţeleg de ce acum treizeci de ani Teatrul Mic a pus piesa* (*piesa de teatru „Râsul” n.n.*) *la sertar. Desigur i-a speriat – pe atunci, stilul modern al piesei – şi îşi făceau gânduri despre posibilele aluzii şi comparaţii cu prezentul*”.

Liviu Ciulei, 20 iulie 2000

„*Poet, prozator, dramaturg, eseist, critic literar,*

filosof, analist politic, omul acesta atât de cuminte, cu o expresie de copil care se miră veşnic, este una dintre cele mai ardente şi mai neliniştite conştiinţe ale veacului lui. Când românii îl vor cunoaşte cu adevărat, în toată adâncimea şi profunzimea operei lui pe Ştefan Dumitrescu, se vor mira că un scriitor de talia lui Thomas Mann, a lui Albert Camus s-a aflat, fără să-l cunoască, printre ei. La sfârşitul acestui veac, Ştefan Dumitrescu este vârful de lance al literaturii române implântat adânc în universalitate. L-aş compara cu Mircea Eliade, dacă nu aş şti, cunoscându-i o mare parte din operă, că Ştefan Dumitrescu nu seamănă decât cu el însuşi".

Francesca Pini, critic literar, coperta a IV-a a cărţii *Matca ancestrală*, 1993

„Dacă citind versurile lui Ştefan Dumitrescu rămânem undeva între real şi ideal, lecturând romanul său „Delirul", continuarea capodoperei lui M. Preda, suntem stupefiaţi de talentul şi originalitatea sa. Romanul va fi în curând tipărit şi îl recomandăm tuturor iubitorilor de literatură adevărată

Dumi Nedelcu, revista *Realitatea*, Galaţi, iunie 2000

„Ştefan Dumitrescu. În tot ce faceţi şi gândiţi aveţi mai degrabă *aura unui întemeietor. Cred că ar trebui să faceţi şcoală în jurul dumneavoastrălucrând direct asupra destinelor vii prin elevii care ar putea să vă continue lucrarea, întemeind cetăţi de spirit la fel de durabile ca şi cele create la umbra măslinilor antici. Trăim vremuri prea mărunte pecuniar ca să găsiţi o revistă deschisă imediat spre ceea ce gândiţi. Singura soluţie ar fi să vă adresaţi unei edituri ca Humanitas, care ar putea să fie interesată de anvergura viziunilor dumneavoastră*

Ion Zubaşcu, scriitor, revista *Expres Magazin*, nr. 4, I993. Text apărut pe coperta a IV-a a cărţii *Eminescu – un Iisus al poporului român* şi pe coperta a IV-a a cărţii *Dicţionarul complet al dramaturgiei lui I.L. Caragiale*, 1998, de Ştefan Dumitrescu

„Ştefan Dumitrescu este dintre acei scriitori care vin într-o literatură cu o forţă teribilă. Cărţile pe care le-a

scris acesta, fie că sunt romane, cărţi de povestiri, eseuri, piese de teatru sau volume de poezii sunt cele mai multe cutremurătoare, impresionante, dezvăluind dramatismul durerea, adâncimea abisală a psihologiei umane, absurdul şi paradoxul condiţiei şi al naturii umane. Dar toate aceste lucrări au în adâncul lor un fior de o gingăşie, de o delicateţe, de o frumuseţe strălucitoare aş spune. Această dimensiune a creaţiei lui se vede mai ales în literatura pentru copii, foarte bogată, pe care ne-a dat-o acest autor. Fie că este vorba despre basmele, povestirile şi volumele de poezii pentru copiiF

Francesca Pini, critic literar, 1995

Ştefan Dumitrescu este o personalitate distinctă a literaturii române contemporane, conturată prin toate realizările editoriale de până acum; acest dialog doreşte reliefarea personalităţii omului Ştefan Dumitrescu, precum şi dimensiunea şi contribuţia Domniei sale în cultura română.

Emilia Ţuţuianu

Ştefan Dumitrescu (n. 24 aprilie 1950, Valea Mare, judeţul Vâlcea) scriitor român, autor a unei opere impresionante ca număr şi ca gen literar. A urmat Facultatea de Filosofie a Universităţii din Bucureşti în perioada 19691973.

Se remarcă ca poet, prozator, dramaturg, eseist, critic şi istoric literar, filosof şi analist politic. Scrierile sale au devenit foarte căutate şi citite mai ales după câştigarea unui concurs, care i-a dat dreptul de a continua romanul lui Marin Preda, Delirul, vol. I. Prin publicarea vol. II, apărut în anul 2004, la Editura Fortuna, a fost atins

apogeul stilului său literar clasic.

Din anul 1971, Ana Blandiana îl prezintă pe Ştefan Dumitrescu într-un mod fulminant, anunţând venirea în literatura română a unui mare scriitor. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România şi preşedinte al Asociaţiei Biroul de Viitorologie, Bucureşti.

„Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referinţă. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate şi se cântă din ruine ca din fluiere. Talent în afara oricărei îndoieli, spirit neliniştit şi în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile şi de poeme reclădind universul, Ştefan Dumitrescu este un poet mai dur, mai abrupt, mai *supus suferinţei şi neliniştii, decât limpedele Dan Verona, dar la fel de cert, la fel de Adevărat"*.

Ana Blandiana

„Poet, prozator; dramaturg, eseist, critic literar, filosof analist politic, omul acesta atât de cuminte, cu o expresie de copil care se miră veşnic, este una dintre cele mai ardente şi mai neliniştite conştiinţe ale veacului lui. Când românii îl vor cunoaşte cu adevărat, în toată adâncimea şi profunzimea operei lui pe Ştefan Dumitrescu, se vor mira că un scriitor de talia lui Thomas Mann, a lui Albert Camus s-a aflat, fără să-l cunoască, printre ei. La sfârşitul acestui veac, Ştefan Dumitrescu este vârful de lance al literaturii române implântat adânc în universalitate. L-aş compara cu Mircea Eliade, dacă nu aş şti, cunoscându-i o mare parte din operă, că Ştefan Dumitrescu nu seamănă decât cu el însuşi".

prof. univ. dr. Francesca Pini

Coperta IV

Am citit cele două cărţi, romanul, în inspirată şi dublă ipostază, şi volumul de poezie, Bălcescu fluturând, şi conchid acum-înainte de a scrie recenzile – că într-adevăr, sunteţi marele scriitor vizionar şi artist pe care eu şi

ideaticul popor român îl aşteptam să vină, de douăzeci şi cinci de ani! *Atât de mult am preţuit aceste două cărţi, încât, romanului i-am citit şi litera, şi golul de lângă ea, iar volumului i-am răspuns, fiecărei pagini, cu o pagină-oglindă a celei din carte… dar, în care imaginea este refractată*!… *Domnule Ştefan Dumitrescu, unde şi când ne-am cunoscut, şi au săgetat, inimile şi conştiinţele noastre*? *Am incredibila şi „obraznica" senzaţie că „dvs". sunt eu*!… *Nu credeţi, că atunci când citeşti o carte valoroasă-genială trăieşti în fiinţa eroului care neapărat este autorul… mai mult decât trebuie*?"

scriitor, eseist, artist plastic, sculptor Petre Cichirdan